

Mehmet Necip Özmen

- şiirler -

Yayın Tarihi:

18.08.2024

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Mehmet Necip Özmen

Eserleri:

Ablak Suratlar

Merhametinize sorgu yok yıllar
Çimdiğin bize olsun
Őiz alırken anları
Biz ise seyrederken olanları

22 Şubat 2011 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Acı mı / Sevgi mi

Acı dolu sevgiler
Acı dolu sevgililer
Bilmezler ki
Acı ile sevgi kardeştirler

13 nisan 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Acısını Hissetmek Aşkın

oyuncular açıkta kalmış
hırs uğruna
yırtılmışsa perdeler
bir bilsen diyorsun ah bir bilsen
anlatacak neler var neler

yalnızlık öyküsü gibiye yaşamda insan
ve yine diyorsun
çok başınayken de
bir başınayken de dönüyor zaman

tutsağı bir sen misin ki
zaman katil gibi
ha yerinde
ha yurdundasın
sarıl sadece güç ver yeter
gündüzleri tut ellerimden
geceleri örtüsü ol duygularımın
ve bir daha beni bırakma bir başıma

hep söyleyelim o iki kelimelik heceleri

ne dedik
ne ettik
yoksunuysak birbirimizin oncadır
kaç uzun yılların bedelini
bir bilsek
niçin
kime ödedik

ister bir
ister bin kere olsun
aman varsın olsun
bulaşsın bütün zehri yeniden
soluklarımızdan bedenimize
şu yitik zamanların tadı tuzu

acısını hissetmek varsa aşkın
var olmak yeniden yine öylesine
yüreğimizden akıp gitsin
öyle ki
kanımızın her zerresine

1 Şubat 2009 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Âdem İle Gül

çapkınca başladı her şey
bakışlar
o bakış
diller
tatlı
nağmeler
şirin
endam
uf sormayın
işin başlangıcı hep aynı

bir çiçek
gül kokar
altın damlası kokar
biraz topalak ezmesi
biraz kırnafil
akıl uçup gider bir yerlere
baştan çıkarmaz mı
çapkınlık yapsaydı kadın

Âdem er
bir rüzgar
bir volkan
bir deprem
meltem başlar her şey
kasırga olup giderler erkenden
yaprakları da gülün
kokusu da gülün
niye ki

dilleri olmuştur diken diken

bir zaman oldu
"adam" Âdem oldu
nice zamandır
düşekoyardı puf pamuklara

yumuşakça
tüyden yağni inişi
nerden bilecekti
derin idi
eni sonu
sırtı yere geldi
anladı anlamasına
da
burdan öte
Havva'sı değildi Âdem'in
bir başka madamdı madam

Âdem

sonunda olmuştur adam

1 aralık 2007 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Adı Batsın

bir güzellik sanırdım yaşamı
adı batsın
duymamışım bile seni
ben / hlyalarında senin ve
ne olacakların hesabında
sen / geçip gitmişsin yaşamımdan

şimdi ağrısı saplı ayrılığın
lmek istedim
boş / dedim cümlesi
kimilerine çok kötü
hoş / kimilerine çok güzel yaşam

7 şubat 2008 Denizli

Mehmet Necip zmen

Adı Hasret Olsun

Kavuşmaya atıftı şiirler
Damla dağıniğıydi mürekkepleri
Gözyaşları kağıtlarda
Sararmış

Sevinç
Keder
Aşk
Hasret kokardı mektuplar

Diyeceksiniz
"hangi zamandasın?"
"hangi devirdesin
be adam!"

Özlem
Özeliydi insanın
Iraklıklar yitti
Revaçtalar oyuncak duygular
Ah teknoloji ah!
Ahmaklık

Ölüm kaldı zahir
Bir başına
Sonsuza uzanan
Tek uzaklık

8 mart 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Adı İnsan

adı /
insan
çeşidine göre

şu zamanda
dünyanın her yerinde kayıp
kimi can çekişir
kimi hâlâ emmekte sülük gibi
harman olmadık ne yazık

mutluysa azınlık
ve buysa yasalar
ne söylenebilir ki
ayıp insan
ayıp

27 mart 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Adı...yaşamak

Herkes ölümle yüzleşmek ister

Ölüm oysa
İki sopa arası kadar sık trampetin
Ve bildiğimiz yüzü kadar
Alabildiğince asık
Dingirdar

Demeli ki
Doğumla ölümün arası
Varsın bir gün gibi olsun
Öylesine sayın
Değil mi yaşam
Yani en kısası
Bir sabah / Bir akşam
O bile beşerî bir görgü
Bitirilmez uzunlukta bir örgü
Uzak bildiğimiz gezegenler kadar uzak
Döndükçe sırtını ışığa
Ve her dirhem ışıktan uzaklaşarak
Her yanı karanlık
her yanı bingır bingır kaynasa bile tuzak
Sade baharla mı mutlu yaşamak
Güzü kışı yok sayarak

Bebekken attığımız kahkahalardan başlayarak
Yaşamak
Ya hu boş ver - demeden hiçbir şeye
Hiç bir şeye - boş vermeden
Dolu dolu şeylerle
İnsan gibi yaşamak

25 haziran 2009 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Af Budalası

riya
özüne dahi riyakarsan
azabı zati ruhundadır
ne kadar meleksen kisvende
af gelir mi sanırsın budala
milyar yıl yalvarsan

9.11.2015

Mehmet Necip Özmen

Ağıdını Yakarım Duyguların

« Şairin önceki şiiri Şairin sonraki şiiri »

ilkelim
ağıdını yakarım duyguların
kalem kalem
ya kokusunda kurşun kalemin
ya renginde mürekkebin

gizli olmalı bazı
sevgiye aşka doğruysa
ve doğruysa yazılanlar
satırlarım çizgiye uymaz belki
duygularım
o kadar yoğunlar ki
yazılar yazılar

tasamı sevincimi
anlar düşman da
anlamaz sevgili
sonuç belli
sevdam kimedir
kime ki sitemim

hangi çizginin eğrisidir kağıtta
bir damlacık im
göz yaşından arta kalan
ya da yeninde gizli
ya bir yanında buruşuk kağıdın
ya da hep içimde gizli
ağladığın

27 temmuz 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Ağlardı ninem

ağlardı ninem
geldiğimizi duyunca

huyudur
namazda da olsa oracıkta çözüp ellerini
dolusuyla yüreğinin
şakalarını
sevgi bezeli mırıltılarını
morarmış incecik dudaklarını
eksiksiz
tüm iletkenliğiyle yapış yapış
kondururdu yanaklarımıza
köreltirdi ilk sevincini oracıkta
ve dönerdi hemen kaldığı yerden
hiç bir şey olmamış gibi yamalı basma namazlığına
ne umuru bozup da yeniden başlamaya
ve kaldığı yerden
devam ederdi namazına niyazına

ağlardı ninem
geldiğimizi duyunca

dizilir ardı sıra sepetler bavullar
toztoprak cipin kasasından
öyle meraklı dır ki ninem
secdeye hızla yatar
dikilir daha da hızla
"kele 'der
" kimler geel-miş
kele de torunlarım geeel-miş
neler getiir-miş"
ezgisel tören başlar ilk karşılamının ardından

biri
bozarık görmez,
öbürü maviş
derin bakışlarını diker
bütün sorgulayıcılığında tek gözünün
esir alır bedenimizi
sorardı hısım kavmimizi
seremoninin ardından

ağlardı ninem
geldiğimizi duyunca

iyi silemezdi ıslaklığını özlemin
yanaklarından bilirdik
o bir rüyamızdı
o bir masalımızdı
hepimizin

şubat 2007

Mehmet Necip Özmen

Ah Memed efem ah

irkildi
buğulu kış kahvehanesi
mazotlu tahtala rgıcırdadı
dumanlar oynadı ağırdan
Memed efeydi giren
heybet akıyordu
ince dalak boyundan posundan
yaşlıydı
zor seçiyordu gözlük merceklerinden
incecikten bağırdı
bezelmisti
ünlerdi kulaklara hırıltılı sesi
duymazdı kimsecikler
duymazlıktan gelinirdi
varsın olsun
yaslanıp sopasına
bir teke kadar dik kayasında
eski bir kadirga kadar asil
kıvrılırdı sanki gökten yere
görmeden baktığı an
haydi efem
az kaldı
gir içeriye
dayan ha dayan

öfkeliydi bu gün eve
oğula kıza kızana
bakındı görmeyerekten sağa sola
soluklanmak istedi
istedi ki
elinden tutsun birisi
sallandı kuru bir eli boşluğa
altına çekmeye sandalyeyi
gücü yetmedi
küçücük adımladı
ilişti bir kenarına
öyle ya
kimselere de minnet etmedi

soluklandı azıcık daha
kaykıldı ağırdan
yakınlaştı ileri bir yere
derinden bir 'merhaba' demek istedi
titredi dudakları
donuk bakakaldı
don lastikli gözlüğün ardından
savurdu sandı orta yere
sandı kalabalık ayaklandı
görmediği gördüğü
açık gözlülerin körlüğü

'merhaba' dedi

herkes aldı sandı
duyulmadı
yığıldı
ama almıştı alacağını
içi rahat
ve mutlu
akşam yatağında olacaktı

dağlarda dolaşp
kızanlarıyla uyuyacaktı

1992/Acıpayam

Mehmet Necip Özmen

Akşam Akşam

Gülün alını
Yaprağın yeşilini
Günün sarısını
Unutuyor

Eh diyor insan

O da yaşam
Bu da yaşam

Öyle ya
ne demeli akşam akşam

...

13 Kasım 2016

Mehmet Necip Özmen

Akşam Güncellemeleri

Akşam Güncellemeleri

Akşam

İkindiden akşama
Akşamdan yatsıya
Ruhani tebessümler ve
Gereklerinden
İnançlarına

Akşam

Dayak faslıdır Karanlık Hasbi'nin
Tövbekâr düşüncelerden
Doksan dokuz tesbihinden
Soluyorken burnundan pis pis
Ağızından nefesine

Akşam

Balık ve zerzevatı
Kadehi kırmızıdan beyaza
Ne sığağa ne ayaza eyvallah
Loş ışıklarda
Tütsülenmeye
Dumanlanmaya

Akşam

Batan güneşin kızılığında hülyalar
Çıkılır çıplak ayaklar sahillere
Kokularla donanmış
Acar kızlar
Delikanlılarla

Akşam

Rugan pabuçlar adımlarken kaldırımları
Hangi yaşın
Genci olmak gerekliliğine
Yatarak pusularda hınzırca
Karşıdaki hatunların
Rüyasına

Akşam

Ulan git başımdan musibet şer zaman
Ölümü
Uzak tut şu saatten deyu
Dizide Sultan Süleyman
Ya da rencirli bir film
Televizyon başında çaydanlıktan

Çayına

İyi akşamlar

2011 Çakmaklı

Mehmet Necip Özmen

Alma Beni Benden / Var Git Aşk

ey yüce sevgili
bir sestin
her dizekte yer tutan
tey ışık ötesinden gelip
ışık sonrasına giden
sıcacıktan bir nefes
güneşe sarılmak gibi
bir lütuf
bir ihsan

ya ben

bir güryan
bir üryan
bencileyin
sencileyin
yanar içi
içi yanan bir insan

olmaz mı çaresi
bir dahi buzulunda soğuktan yanmak
bir ses gelir
derinden
enginlerden
girift
duyguların paradokslarında yuvarlanmak

üç boyutlusunda yok olmaktansa kara deliklerin
insansan
ve de düşünüyorsan
analitiğin tam orijininde var olmak

insanlardan bir insancık
bencileyin
sencileyin
adı aşk

hadi artık
düşün birazcık

6 eylül 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Amansız Yalnızlık

Bu gece sessizsin
Çöktün çöküyorsun sanki
Tek çizgi bile yok
Deprem durgunluğunda yüzün
Neredeyse sabah olacak
Bu evde
Bu bahçede
Bu ne hüznün

Her şey son akşamdan kalma
Şarap aynı
Kadehler de
Erimiş gitmiş
Nazire umutlarıma
Hepten bitmiş mumlar

Sofra hala davetkar
Hala alımlı duruyor masa
Sen aynı
Ben aynı
Açmadık pencereleri gün boyu
Sinmişsin her yana
Ruh gibisin inan
Yüzün aynı
Kokun aynı

Bu gece sessizsin
Dokunsan bir çocuğun ağlayacağı gibi
Gözlerin yerde
Yüzüme bakmıyorsun
Yapma böyle desem

.....
harlı bir alev bakışların
ısıtmıyor
yakıyorsun
kavuruyorsun

haydi kalk
çiçekliğe çikalım
gayrı burası ikimize de zarar
bana bakma
al şu kibriti sen
bir sigara yak
bilirim
tütündür otuz iki yıllık ağır rençberim
o kadar yıl hizmeti var
belki
sana da yarar

kalk
kalk ta
yıkılsın kötü düşlerim

düşte olduğumu sanayım
belki üşürsün
bahanem olur
sana sarılayım

bu gece sessizsin
bitmiş yıldızın ışığı gibi
sönüksün
en ırağındasın göğün
en derindesin
yoksun yani

lakin göz görümü
lakin
nefes alımı yanımdasın
bir sorayım ha
hardasın
ne haldasın
bin umut
çırpsam da kanatlarımı
gitmişsin buralardan
geri gelmezsin

şubat 2002 Çakmaklı

Mehmet Necip Özmen

Amansız Zamanların

Uçup giden zamana bak
Kurşun bile bu kadar hızlı çıkmadı namludan
Kimi hoşçalayın
Kimi bomboş
Ne ki derdin
Uçup gidersen yaşamlardan

Tut beni çek kolumdan der gibi bazı
Ah bir dönülebilseydin geriye
Senden bana ne kaldıysa nar çiçeğim
Al benden de o kadar
Geçmişten bu yana
Sanki her şey bomboş
Ne varsa diyorsun şimdiki zamandan

İlk aşk ve ilk heyecan
Biricik o yaşanmıştan

Ağtın yumruğu vurur göğsüme göğsüme
Dağılmaz bir efkar sisi
Çıkılmaz bir dev halkadan
Gizli saklısın

Duygularım
Sen
Karanlıklardan bir zılgıt
Adımlayışında taş kaldırımları
Genç değilim ıslığını geçirirsin içimden
Yol aşıp geçti epeyi
Ağmıyorsun artık
İki beden tepelerinden bir yerden

Besbelli diyorsun
Yüküm var
Yüklüyüm yükümlüyüm
Hüküm ise kendimce
Hükümlüyüm
Ne yananını
Ne yakınanını görüyorsun
Küseceksin belki birilerine
Naz olsun niyaz olsun işte cânım
Küseceği dahi bulamıyorsun
Yittiyse
Uçup gittiyse duygular
Umuda bile hasretse insan
Kimi kimliği soyup
Atıp şu ruh ağırlığını bedenden
Buysa tablo ve yoksa oyunların sonu başı
Yaratılmadıysa insan için insan
Yayacaksın çaput çul kilimini çayıra

Bundan ötesini gayrı
Kim araya
Kim kayıra

6 Nisan 2009 Denizli
Mehmet Necip Özmen

Ana Baba Köleleri

köyden kentten taşıyorlar
ne kadar çoklar
çocuklar çocuklar
ufacık ufacıklar
analar babalar
hısım akrabalar
boş yere işte öylesine
tarlaya tamirhaneye fabrikaya
sokaklara çocuk yapanlar
demeyesiniz sakın
ağam begim
valla köylük yerin kaygıları
pamuğu döveni harmanı
tütün çizilecek kargıları
ahırları tezgahları tarlaları
varoşların öylesine varoluşları
durun durun
yapmayın durun ellemeyin şuncağızları
bir okul yolundan geçin
durup seğırtip de
bakıverin duvarların ardından
bu seninki Kurugiller'den Hasan'inki
'yakaladım seni elim sende'
bu da Kavaklar'dan Hüseyin'in Ismahan
'gördüm seni sobe'
çocuklar çocuklar
ne kadar küçücükler
ne kadar da çoklar
iki çakıl taşı
renk renk cıncık
mavişlerden ala
allardan sarı halkalara

çocuklar nazarlık
çocuklar boncuk
ki onlar
ne bu güne kaygılı
ne yarınlara yarınsız
o ki sözüm
bu ne haksızlık
gidişat nereye ey insan
ve nereye bu yolculuk

17 ağustos 1993/Denizli

Mehmet Necip Özmen

Anadolum

ilmek ilmek dokudum
renk renk okşadım
basmaya kıyamadım
duvarıma astım
kireçli duvarlarda
desen desen Anadolum

cepkeni kuşağı mı belinin
sırması ibrişimi mi efenin
kınası teli duvağı mı gelinin
denizleri boncuk boncuk
dağları kardelen Anadolum

kınalı ak eller gergef işler
kızları hamarat hünerli kızları
oğulları yağız yörük yayla soylu
yayla yayla gezer bal bal süzer
çiçekleri renk renk dağ kokulu
ıtır ıtır rayiham eşsiz Anadolum

2001/Denizli

Mehmet Necip Özmen

Anlam İçinde Endam

elde avuçta kalanlarımız
hanilerimiz
halimiz ahvalımız
her günün yitiminde silip
sabaha unuttuklarımız
nceyi unutup
yarına kulak asmadıklarımız
vallahi tutuculuk değil
ya yarın da kayıpsa
hangi gözle
dünyaya baktığımız
ya da bakmadıklarımız
duvar yazıları bile saygıdeğer çoğu

ya bizim yazdıklarımız

26 mart 2008 Denizli

Mehmet Necip zmen

Anlamak zordur insanı

dikti mi kuyruğunu
tatlı tatlı debelendi mi yerlerde bir kedi
mutludur
sürünüpte bir yanınıza başını ve dikerse gözlerini gözlerinize
okşamalısınız
sevmelisiniz

bir kedidir o
sevgisini bekletmez
karşılığını hemen verir size

güleni somurtganı
acımasız acıyanı
ağlayanı sızlayanı
ne zamanın sevicileri
ne de sevmezleri zamanın

bir insandır o
belli mi olur
anlamak zordur insanı

11 Aralık 2007 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Anlamaya Başladık Yeniden

çay demlesin isterdim
yaşardık
yaşardık belki o günden artmış
bir akşamı daha
bir fasıl olurdu bahçe kokulu gündüzden
alıkoyardı sindirirdi bizi geceye
oyalanırdık
bardağı elinden alırken
belki yudumlarken hani
ama mutlaka
göz göze gelirdik
gelirdik değil mi
yeniden denerdik belki
belki birlikte yaşamayı
aynı ortamın unutulmuş yüzlerine
doğru gözlerle bakmayı
anlardık o doğruya
yeniden
iyi insanlar olduğumuzu
ve duygularımızın varlığını
ve unutulmaya yüz tutmuş
birlikte
yeniden yaşamayı
ve birbirimizi
anlamaya başladık

çaydanlık soğuk kaldı
biz de sanki
her kuş kendi yuvasında tünercesine
soğuktu hava
çok soğuktu

uykuya daldık

2 şubat 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Anlaşıldı / Daha ölüme çok var

sadece bir insan içindi
yalnızlık yazgımız dedim sevdiğime
çilede karar kıldık

biri nefes almaksa adı yaşamın
diğeri isimlerde konaklasın diledik
damarlarımızda dolaşan şu sevimli duyguya hürmeten
unutalım artık ölümü
unutalım
aşkolsun
olur mu hiç doğum var ya doğum
ölüm daha aşikâr doğumdan
varsak eğer
yaşamın diğeri adı ne olsun dedik
düşündük
ve kıldık kararı
doğumdan ölüme aşk

aşk
ağrılarına inat iman tahtalarının
zorluyor değil mi göğüs kafesi
şöylesi de yaşamak
böylesi de yaşamak dedik
sen varsan ben de varım dedik
canımın içi dedik
ey güzel kadın dedik
unuttuk artık ölümü
sen güzergahında toz duman gençliğin
ben durgunluğunda şu halin şu ahvalin
kıvamındayken duygular
varsın adı aşk olsun dedik
anlaşıldı
daha ölüme çok var

20 ekim 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Anlık Tatlar

Akıp gider yaşam
Son hız

Bir kerte tat
Ve azıcık haz

Saç üzerinde kızarmışlar
Çıntar mantarlar
Biraz tuz

Ya da günün her anından
Azıcık
Biraz

1 kasım 2010 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Anneler Güzel Söyler Babadan Ötürü

çiçek çiçek açasica bahçen gül gül kokasica
bal akasica petek petek dil damak tatlanasica
arılar dadanasica güzelliğine renk renk açasica
sözüksün özüksün şimdi benim güzel kızsın

nini ninni uyuttum uyumadın uyku tuttumdu
masal masal büyüttüm ağız açtın verdiğim sütümdü
sen hoplastın ben tuttum sen güldün ben hoplastımdı
sözüksün özüksün şimdi benim güzel kızsın

2 aralık 2007 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Arsızlığın Bu Kadarı

uyanınca her sabah
dünü düşün
bir yaşama /bir yaşadıklarına
ve bir de
aynaya bak

yok olan ne ki şu suretten
ya da gördüklerinden yeni bir iz daha

eskimiş et ve kemik yığınınına
al
bir lanet mi yoksa
yaşamak
güzeldi be dünlerde
güzeldi be deyip
ister taze ol
ister bayat
uzun uzun

sırıtmak

ne güzel canlarım
bakıp bakıp kendine
üfleyip suratına öpücüğü
avanak avanak

ne düşündünüz bilmem
düşüncem
her gecenin yatısına bu düşlerle yatarım
hem karanlık hem aydın

alın benden size
üflüyorum hepinize

iyi geceler
ve günaydın

...

Mehmet Necip Özmen

Aslı Budur Sevmenin

Bir ses bir nefes bir im bekliyorsa seven
Vefasına da cefasına da inanır yürekten

17 temmuz 2018 İzmir

Mehmet Necip Özmen

Aşk Çaprazı

Ne çarpık bir kelime kimileyin
Kimi
Kaldırıp atası geliyor insanın
Ardından da bas bas bağırası
Dahası yığınla
Göz yaşına boğulası

Savrulmuş lime lime parçalarına iç geçirip
Taa en derininden ahları ile
Şüslü püslü duygularına bahar ikindilerinin
İster yalan yere inanmak ona
İster gerçeği onda yaşamak

İhanet ve sadakat
Hangi birinde karar kılmak
Kaynağına yine oradan varmak
O olduğunu bilerek
Konu ne ise canım
Onsuz yaşayamamak
Ya da yaşamamak

...
Töbe töbe!
Nelere kadirsin sen
Ey Aşk..

24 Nisan 2011 Başkarcı

Mehmet Necip Özmen

Aşk Gecesinde Hayfı

Yıldızlar dökülüyor geceme.
İyot, yosun kokuları ve şuh bir nem.
Düğün çiçekleri, bilinçli baygın.
Arzularımdaysa, yine o kadın,
yine o kadın.

Kloşun ucunu kıvrır incecik iki parmak
Ay ışığına nisbet, gözlerimde şavkı.
Şemaline, şekline ne hacet.
Koşulu beyaz tay.

Düşünürüm sadece.
Düşünürüm; ahmak ahmak.

"Yuh" dedim silkinerek,
yok muydu başka bir şey düşünecek?

29 Temmuz 2017

Mehmet Necip Özmen

Aşk İnsana Benzer

Aşk insana benzer
Ölmeyınca neyleyim seni

03.01.2018
Denizli

Mehmet Necip Özmen

Aşk kokuları

bir acıdır
saplanır ki bazı
sökmesi zor
durmazı kanamanın
masum düşünceler
kördüğüm düşünceler
düşünceler kısmeti bağlı
edebinde
kana bulanmış insansın
ha varsın
ha yok
bir yerlerde çiçekler açar
kokulu
renk renk
bir yerlerde güzel ve şuh kadınlar
delip geçer bakışları
mahzende yıllanır duygular
sunamazsın
kör olası
sımsıkı tutarsın aşkını
atamazsın içinden
yıl be yıl eskitir seni
ama
canımın içi gidiyor bir şeyler
yiyip bitiriyor
atılmıştı sonralara
bu gün /dü yarın /dı sonralar /dı
sonu varmazlar
hep vardı sende
hiç aramadın
ayıl
ayıl git o kadına adamsan
ayıl git o adama kadınsan
ve miskinleş
ve mayış
sonra sarıl
anlat şimdi gördüğünü
kadın
şuh ve tılsım
adam
yıllanan ve aç
hani kaç zamandır mahzeninde
yıllardır saklı kalan
bir sen yoksun canım
sen
eksik olan
sökmesi zor
saplanmış acıların
dinmesi zor
durmazı kanamaların
bırak ağlaşmayı
bırak ahı vahi

yaşlanıp daha da yıllanmadan
bakiver etrafına
bir bahar daha yaşıyorsun farkında olmadan
erişmeden
son baharlar kışa

alıp eline şeytan filesini
kelebekleri kovalar mısın

25 Nis. 2007/Denizli

Mehmet Necip Özmen

Aşk Yanıltır İnsanı

Madem aşktan yanasın
Sen mahkum ettin
Zindanına yüreğinin

Yaşarsan
Yüreğinle
Yaşamazsan
Yüreğim göbek kordonu evrene

Demedim mi sana
Aşk yanıltır insanı

...

30 kasım 2014 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Aşkın büyüü

paylaşmıştık sizinle,
yakmıştık nice nağmeleri
dumanlar tütürmüştük
aşkın
büyülü buğusu işte
buluşmuştuk
gülüşmüştük
sarılmış
öpüşmüştük utangaç
kimileyin kaçmıştı ipin ucu
dügülemiştik iki bebe de
ve
yan yanaydık
gelecekteydik
tütmekteydi dumanımız
iki taş altında
biz
orada da mutluyduk

20.05.2007 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Aşkın Yaşına Kaç var

al kalemi
yazabilirsen
yaz defterine geri kalanını ömrünün
ne kadarı senin
ne kadarı benim
adını sen koy geleceğin

aşk tacıysa
taçlandığın
yaşına başına bakamazsın
kimin ki pay/
pay/
kimsenin

iyi görmek gerek
arası uzaksa iki yaşın
iyi de
kime kör derler

olmazı
dememek gerek
bedenden en arta kalana bile
hürmet etmek

olur mu
büyüğü
küçüğü
aşkın

siz gidin
varın
aşk sahiplerine söyleyin
bilmezsiniz belki
sizseniz muhatabı aşkın
mürekkebin rengi sizedir kalemin
ya
sana yaz der yazan
ya
bana ver birazını ömrün

nisan 2005-İzmir
Paylaşım

Mehmet Necip Özmen

Ayak İzleri / Aşkın

Ayak İzleri / Aşkın

sevdalar çözüldü sevdiceğim
öldü demiştim
sana ömürler
sen değil miydin adı
aşkın sevdanın
bağlıydılar
kördüğüm
ve o bir zamandı

sevdalar çözüldü sevdiceğim
güz
hüzün sevisi idi yüreğin
yaz
çoşkusunda ve utangaçlığında
yine hep sen
sen
sen
sıcağım nemim

kaç yıl sonrası
nicelerden
bir sebep
depreşti duygularım
seni andım

ne bileyim
karıştı yine her şey
bir zamanlardı hani
yalnızlığa
dörtnala idi sevilerim
hadi
tozlamıştık yolları
küllemiştik volkan volkan
hadi
tek tarafında bir ben
tarafı bir yürek

şimdi
o yollarda
yine
bir sen
bir de ben
sanki
dün gibi
yürüyerekten

temizlerim
kasvet örtülerini yeniden
bil ki
görünenler sadece

bir senin
ve
bir benim
ayak izlerim

17 ağustos 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Aynanın Yalnızlık Sırrında

bu sabah ta uyandık
şükür
öyle ya
açtık gözümüzü patlak patlak

hey
Necip bey
eskiyen dünyanın yenileyin bir günü daha
doğumundan batımına saydık hep
bilmedik tersini
düşünemedik
batımından doğumuna ışıkçanın
anamlı kılmak yaşamda her bir şeyi
çatlak hırıldar bir nefesten
kadife gibi yumuşacık bir sese
hadi hadi öylece ulaş
el uzatıp günün birinden
var git günün diğerine

başlamış gibi bahçende hazan
serçeler
sürü sürü üşüşürler düşlerine
el sallar sarmaşıklar
sen
onlarla oynaşp küçükten dağıttın gülüşlerine
sundurmandaki makramelinde sallanır küçücük sır küpün
sarılıdır yeliyle kollarına
yasemin kokan sevdaların
görmüşlüğündür bilmem kaç yılın yorgunluğu üst üste
katmer katmer duygu bağlar kovanın

yine sevdasındayım şu beyaz yaz gülünün
yok mu o nefes nefese küçücük böcekler
seher yorgunu al göğüslü bülbül
bari sen söyle
şu basitliği kısa bir anın
sen de şahidimsin değil mi
şunu dedik
bunu yaptık
yoksa
yine mi yalnızlığa uyandık

telek açıyorlar yine bu gün
tam takımlar balıkçı Hasan'ın tavukları horozları
karşı zeytinlik uyanık yaz kış
dalga seslerinin yansıdığı kayalıkların martıları
cazgır yaratıklar
dört mevsim tanığı gibiler yalnız aşkın

bu gün
başka bir renginde olmalıydı diye düşünmeli denizi
griden beyaza bir kaç koşu

lacivertten turkuvaza
sonra yeşilden kendi öz rengine çalıyor mavi
çirpıntılar karayelden
hafif ısırğan soğuk
akın akın köpükleri
beyazları üstüme üstüme
diğer renkler oynaşırlar gözlerimde
dalgalar
dalgacıklar
martılar
sormalı şu bir günün
eksik olanı ne
olursa al koy bir yana
varsa eksiğin
ya da
yaz bir kenara
ola ki ne ola
bilirsiniz
düşünülür hep yalnızken
yalnızlıktır
yalnızlık
insan
hep yalnız
sakınmak bile kendini kendinden
belli etmemek gerek
sivriden daha sivri
yalnızlığın dikieni
bir batıyor ki bedenlere
aranmalı gözler
bakınmalı etrafına
görülüyorsun a haspam
besbelli
karşında her türden var
her şey yerli yerinde
bir yaşam ki
dikkat et diyor bir ses
adı belli
sanı belli

bir köşesinde tavanın
kertenkele Süleymancık
örümcek Yusuf tutmuş öbür köşeyi
ağının süsü ince uzun bacakları
yaşamın canlı imleri
işte odanın tavanı
tavanın iki yanı

mutluluk ne
mutluluk kim
nasıl tanımlamak gerek
keder

sormak gerek
hani neredeler
sabah yalnızlığımda bile
arkadaş gibi varsa bir gün
ve ne denli şen
ve ne kadar açık bir sabah demeli
yansıması gibi aynanın yüzüne insanın
mutsuzluğun tarifini yüreklere sormalı
apaçık mı mutluluk o kadar
peşin sunuşu kadar basit mi bir ananın memesi gibi

boş ver demeli Necip bey
boş ver demeli biraz
gizli kalmalı karamsarlığın sır kaplı çanağı yüreklerde
kalkıp yüzünü yıkamalı ve aynaya iyi bakmalı
parlayan yüzü kadar gerçek olanından çıkıp yola
eğer
aramalıysa insan
çevirip ardını aynanın
ve görmeli arka yüzündeki kapkarayı
bazan da oradakilerle yaşamalı

2 ekim 2007-Yenifoça

Mehmet Necip Özmen

Bağıra Bağıra Susarsın

Ölüm ucuz
Doğum pahalı
Bilmem kıyaslamaya değer mi
Biri sağ
Öbürü sanki sol el
Ne yapmalı
Ne yapılmalı

Kaburgaların sızlar
İner kalkar göğsün
Kabarmak istersin
Ya hissettiremezsem
Ya anlatamam dersin
Bağıra bağıra susarsın

Ne menem şeydir
Akar yüreğine suskunluk
Suskunluk
Zehir zıkkım
Tad üstüne tad salarlar
Senden bu yana
Bana değgin
Naif usulcacık damlalar

Diyemezsin ki
Ha şu güzel
Ha bu değil
Bir sevi yanaşır ışık ışığa
Ölümün ucuzluğuna aldırmazsın
Narin bir el uzanır bataklıktan
Nilüferlerin doğum sessizliğinden
Yaşamın ilk nefeslerine
Açarlar avuç avuç renk renk
Çiçekleri bataklığın

Eylemin gibidirler
Kokun gibidirler
Nefesin gibidirler
Bakışın gibidirler
Bana mı
Sevmek düşer
Alabildiğine

28 eylül 2023

Mehmet Necip Özmen

Bak suratına

adam gibi yaşayacaksın dostum
evvela ömür biçmeyip kendine
bil ki
adı vardır her şeyin
ister güzel
ister çirkin
günü yaşayacaksın
anı anına
günü gününe

adını koyacaksın yaşamın
ve
adam gibi soluyacaksın evrenin
her yerinde
orasında
şurasında
berisinde

bırrrak kardeşim
hakkı haktanı
evlad-ı vatani
falan filan
adam gibi
yaşayacaksın

aynaya bakar gibi
bakacaksın suratına
tastamamsın
oradasın işte
zati suretin
ve sen
başbaşasın

istesende
istememesende
yaşayacaksın
oradakilerle

yaşama iyice bulaşacaksın

eylül/2003/İstanbul

Mehmet Necip Özmen

Bakma Öyle

bakma öyle
çok söylendin bu akşam
olam
bir bal kuşu
konam dudağına
sustursam
konuşturmasam artık
desem
zamanıdır sessizliğin

neden bakıyorsun
harlı
yanık
bakma
dikme gözlerini gözüme öyle
bilmiyorum
aradığın ne
ok gibi giriyorsun bazı
gözbebeklerimden yüreğime

bir şey var ardında dudaklarının
söyle gizli usul
yapma öyle
bakma
hükmet gözlerine
parlamasınlar
çakmak çakmak yanmasınlar
har gibi nar gibi
hani
canımın içi
hoş hoş baksınlar
ki
sevgili herşeyim
tutsun eller titrek
bedenler çağırgan
kısılsın sesler
yine de duysun kulaklar
bilsinler değil mi
dört bir yan
bilmemki bu akşam
mendilimin
ucunu mu yaksam

29-01-2007

Mehmet Necip Özmen

Bazarcı Fatma

Dedi
Bahçaya gitmiş idim

Fatma

İri kıyım
Şalvarlı yazmalı
Gaşları bitişik
Bazarcı

Fatma

Dedim
Yarın ne getiricen bazara
Sorcektim

Dedi
Badılcan
Tomat
Accık da gabak

Fatma

Dedim beni bak

Dedi he

Fatma

Dedim
Gabak benim

Dedi
Olur

Fatma

Telefonları kapadık
Muhabbete doyum olmadı

Vassın ossun
Gabak
Benim oldu

Mutluydum ben

Mutluydu Fatma

03.10.2023 İzmir

Mehmet Necip Özmen
Kayıt Tarihi : 7.10.2023

Mehmet Necip Özmen

Bazen Ölüm Güzeldir

eskimiş her şey gibidir
sonu beklenen
bilineni değil mi o
zamanı dolmuşların
ve olmuş bitmişlerin
ya da hiç olmamışların

bazen ölüm güzeldir
yakışır insana

yeter denilen kimi
olduğunda da hiç yetmeyenin
kimi sona gelinmişliğin
sona ermişi son bulmuşu heveslerin
tatların duyguların görmüşlüğün
artık beklenmeyen
bitmiş durağı değil mi

son hırıltısıdır artık yaşamın
yok mu o kare kare savuşan
bir bir anımsatması zamanı
merhametsizce acımasızca

yaşanmış arzulara
iyiliklere
kötülüklerle
son bindiğim trene
son yüzdüğüm denize
başını okşadığım sarı çocuğa
yazdıklarına
çalıp söylediklerime
tuvalimdeki resimlere
oynaşan renklere
tırnak batırılan o gülüm anlara

İnan ki çok hayıflandım

en baba zamanıdır şimdi
sabaha karşı
son ışıkları da kısılırken yaşanmışların
alemi var mı direktmenin
salıver huzuru çayıra
bundan ötesini kim araya
kim kayıra

Bazen ölüm güzeldir
Yakışır yaraşır insana

02/05/2007 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Bazen Verilen

Bazen verilen değerin ne denli fazla olduğuna karar verirse insan
Bilmeli ki,verdiği fazla değerin kendisine vereceği tek şeydir hüsrân...

Mehmet Necip Özmen

Bedirgâh

Bir korku muydu aklımdan geçen uçuk sarı ve acı
Yineleniyor muydu her Şey yeniden yeni bir sancı
Bilinmez mi bu ad bu tad eski kokar kime yabancı
Mekân kimin seyirgah kimin ki konaklanır bedirgâh

Dolusunca yetsin her bikeşe sevgi dolu zamanlar
Riyalar sıyrılsın candan ak pak çıplak kala insanlar
Gönül konsun tutuŐsun kavı yansın ateş kim ki anlar
Dost yumağı sevi yunağı ki yıkanılır bedirgâh

Şubat 2004 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Belli Şehir

Bir kaldırım taşı kadar değilmişim şu şehirde
Denizle dalgayla yağmurla
Ve güneşle
Ve insanlarla oynar
Bilmem kaç asırdır döşeli
Olamıyorum onlar kadar
Vur beni o taşlara koca şehir
Al
Şu gecenin karanlığına
Yok olayım

Ve sen
Güzelliğın kadar
Çok zalim deniz

Sefilliğın çirkinliğinde ben
Sefilim
Sefaletim kadar
Söyletmiyorum kimseye
Saklıyorum
Adalarını
Adını bu şehrin

Kimin kaldı ki adı
Kime kaldı ki bu şehir
Kalmasın
Kalmasın yahu dedim

Fırsatsızlığında geçmek istedim karşısına yolun
Nasıl oldu hatırlamıyorum
Biri yok olmuş ayakkabımın
Şu içinde diğeri
Üşüyorum
Canımı kurtardım
Şükür
Raks edermişim meğer
Dalgalarla denizle
Nafîle haykırışları şarapçıların
Aldırmıyorum
Eve de daha çok var

Geceler
Biliyor musunuz
Hiç olmadınız benden yana
Ve sen
Yaptın yine yapacağını koca şehir
Ayazında ben
Bir gariban
Hiç mi utanmadın
Arlanmadın

Şu yüksek taş duvarlara illet olurum

Sallanan köklerin sarkmış uçlarına da
Yalvarır gibi
Başka yer mi kalmadı salınacak ülen
Gidin bir mezara
Can verin bir cansıza
İşe yararsınız
Hiç olmazsa
...

Bir kaldırım taşı mı olsam
Bir yerim olmasa varacak
Gömülü kalsam binlerce yıl
Uzar bir kök nasılsa bir gün
Herhal
Beni de yalnız bırakmayacaklar

2003 Belli Şehir

Mehmet Necip Özmen

Ben Ben Bencil

ben
ben bencil
iyi tanırsınız
uzaklarda değilim
içinde hepimizin
anlaşılmazın tekidir canım

siz
yine de
beni anlayın
beni anlayın
biraz zorlayın
düşünce dardır
beşeri zorlar
zorlayın kendinizi canım

bir anlayanı
bir de anlamayanı vardır herkesin
siz siz olun
beni anlayın
lütfen
bak oldu işte canım

ben
ben bencil
bağlı kalın düşüncelerime
bakın
bağışlaşmayın sakın
sorun bilin beni
el üste tutun
sevin
sevin beni canım

göreceksiniz
anlayacaksınız inanın
ki
o zaman
en âlâsından yakut bir taş olacaksınız
ve de
başım üstünde duracaksınız canım

siz hep ikincil

ben
ben bencil

ocak/2004/Denizli

Mehmet Necip Özmen

Ben Bu Sevdayı Terk Etmiyorum

Ben bu sevdayı terk etmiyorum
Ses aldık nefes aldık Davut'tan
Eşegimiz bile anırdı makamla
Yırladık
Gahî hoyrat
Gahî fasıllarına dem vurduk sıra gecelerinin
Gazelhanları kaybettik yoksulca

Ben bu sevdayı terk etmiyorum
Güç aldık
Direnc aldık
Ya Allah ya sabır dedik Eyüp Sabri'den
Emeğe çaldık ekmeği bir leğende
Kıtağı soğan kıldık
Ömür billah kıçımızdan terler aktı da
Yine usanmadık
Ay parçalarımızı kaybettik yoksulca

Ben bu sevdayı terk etmiyorum
Bereket aldık
İnsan olduk
Halil İbrahim'in harmanında yele savurduk daneleri
Sırttan nice geçtik memleket uğruna
Sonraya saklayanlardan olmadık
Ahiri yaşadık nicedir evvelinden
Şusuzu suladık
Üç geldi üçe
Beş geldi beşe böldük bir fincan balı
Soframızdan yine de bereketle kalktık yoksulca

19 Şub. 2011 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Ben İkelim

Dosta mektup yazmak
Parmakların esnek düğmelere gitmesi kadar mı kolay
Duyguların şıkırtılı boşalımı
Ve önümdeki parlak ekranda yapabildiklerim
Bana göre şimdi yazdığım her şey
Bir olay...

Hemen sil
Hemen yaz
Resim ekle
Kes
Sil
Yapıştır

Ben ilkelim
İkel kalmak isterim
Kalem kalem dökmek isterim duygularımı
Gizlidir yazılarımda duygularım
Harflerim kaygın
Kimine sevda
Kimine kavga
Belki satırlarım çizgiye uymaz çizgisiz kağıtta
Düşman anlar
Sevgili anlar
Bilir
Hangi çizgidedir
Tasam
Sevincim
Ve hangi çizginin eğrisidir kağıtta ağladığım
Sonucuda belli
Bir damlacık göz yaşım
Ya gizli kol ağzımda
Ya kağıdın buruşuk bir yanında

Sonra ben
Neden
Hep eskilerde diye anlatırım
Eskiyen benim
Bildiklerim değil
Ya da e-medeniyet

Şiirler şımardılar
Öyküler cansız
Masallar yok artık ninelerin ağzında
Dedeler dizlerinde oturtmadan torunları
Huzur evini boylarlar

Utandırım insan olmaktan
Dizeler anlamsız
Aşk bile kokusuz
Hormon pompalanmış çocuklar

Gömecekseniz Şu sıralar
Gömün beni eskilerime
Orada analarımız
Orada babalarımız
Öykülerimiz masallarımız

Vallahi tutuculuk değil
Elde avuçta kalanlarımız
Hanilerimiz
Halimiz ahvalımız
Her günün yitiminde silip
Sabaha unuttuklarımız
Dünü unutup yarına kulak asmadıklarımız
Ya yarın da kayıpsa
Dünyaya hangi gözle baktığımız
Ya da bakmadıklarımız
Duvar yazıları bile saygıdeğer
Ya bizim yazdıklarımız

26 mart 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Bencileyin aşk

cimriymiş aşkın sahipleri
demirdenmiş yürekleri

erişmek istedim
göge çektim beni
kendi ellerimle beni
beni ve içimdekileri
yapıştılar
tutundular
ayrılmazdılar sanki
göz göze geldik benimle
ne tatlıymış ben
ne tatlıymış beden
sıvışıp anlık
göz görümü zamanlık
meramı kelamı defettiğim an
avuttular tekrardan
sırtladılar sırtıma düşüncelerimin kamburunu
yüklediler ömrümü
dirisine ölüsüne
ne desem hoş
ne yapsam boş
şimdi bana sorun
sorun kendinizi
deyin ki
bil içimdekileri
kim bilir kimi
kim bilir sevincinizi
kim bilir kederinizi
seni
beni
ve içimizdekileri

cimriymiş gerçek aşkın sahipleri
demirdenmiş yürekleri

size ne benden
size ne bedenimden
can benim değil mi
öteledim gideceği yere
savurdum umarsızca
şu koca küreden aşağıya
yetmez mi bu kadar zaman sana
yetmez mi dedim

soytarı
eğilip alttan baktı
şarlata
inançsız
şaşkın
bir pozlar takındı
bir pozlar takındı

insafsızdım artık
tüketmişim insafi
sürükledim yerlerde beni
zalimce
malumların varacağı yere
tamamı tekmili idi teslimatın
alırlardı belki beni de

kalem oynattılar
defterler karaladılar
seslendim
yakardım
lütfen alın beni
beni ve içimdekileri

ne de cimriymiş aşkın sahipleri
ne de demirdenmiş yürekleri

ayırmadılar
ilgi tuttular yazdılar aşk yaftasına

sormadılar bile bana
aşk yarar mı sana
uyduruk bir yaşamla beni an be an
ömür boyu avuttular
canım verdim savuşup gideyim
onu bile almadılar

ne tatlıymış can

25/06/2003..İSTANBUL

Mehmet Necip Özmen

Beni Bana Bırakın

heyecanımı almayın benden
meraklarımı da
yaşın ne önemi var
nasılsa
sürüyor yaşam
ne olursa olsun adı
ve kaç yıl yaşadıysam
şimdi
o yaştayım
bırakın beni lütfen
bırakın beni bana
benim olsun yaşadıklarım
7 aralık 2007 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Beraber ıkıldıysa Yollara

Ulan iflahsızlar
Başkaldırısıydı yoksulluğa ortak kavlimiz
Hep birlikte idik
Öyle mi
Kardeşçeydi varsıllar

Hani diye iç geçirilmez mi şimdi
Yıllarını yitirenler
Yaşamlarını yitirenler
Artık iç geçiremeyen yürekli insanlar
Ve bu uğurda yok olup erkenden gidenler

Hani neredeler
Neredeler
Rakı masalarında
Elde kadeh
Çin malı gazlı çakmakları sallayarak
Eski dostları
Yâd ederler

...

20 kasım 2011 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Berduşun Karısı (empati hanım)

tozuttum yılları
ergen bahçem olmadı ki hiç
bülbulüydüm sakasıydım serçesiydüm annemin
tünemeden daha iki dal arası
ah evim
ah ocağım
aşk denmiş adına
çocuktum
ağzıma bir damla bal çalındı
ve
oldum berduşun karısı

tozuttum yılları
katlandım
bir oda
üç yıl
üç bebe

zahir
utanırdım
soyunurdum gizli köşe
sen nerden bileceksin adamım
hep öyle yaşardım

nasıl sevdin beni
neden sevdin beni
nerden sevdin beni
el insanı gibisin şimdi
Allaha ayan
öyle bakar gözlerin
belli ediyorsun
sevmiyorlar artık
öyle değil mi
yabancımydın kaç zaman
öyle bakıyordun

ya ben
ya ben
ayalındım
sen için zevkindeydin daim
hissetmezdin adamım
her lahza
yaşanan her şeye
çırılar gibi yanardım

şehir senindi gün boyu
akşama çün gezerdin
yağmur yağardı
kar yağardı
güneş açardı
geçen her ana
bakakalır penceremden

ne ağıtlar yakardım

bil
duy artık
canım yanıyor
içim bomboş
şuramı
delip geçiyor zaman
yaşıyorum işte
sessizce
yarın da
öbür gün de
sonraki gün de
yine yalnızım
yine
bir başıma olacağım

yanılır da gelirdi birileri
ya da
giderdik bir yere
sen
sen
hep utanırdın benden
bakamazdın yüzüme
ünlerdim sana
inlerdim sana
başın dönmezdi
bakmazdın bile
biliyor musun yine de ben
hiç utanmadım senden

düşlerdeyim
sabah körlüğü soğuk bir günün
sesler geliyor sokaktan
senin ayak seslerin
açmazsın kapıyı
bilirim
kaldırırısın yataktan
üstün başın
yüzün ağzın
yine limelenmişsin
soğan kokuyor her yanın
tutunuyorsun bedenime
diken gibi batıyor parmakların
yağlanmış
saçın sakalların

besbelli
canın istiyor beni
değil mi
anason kokuyor aşkın
doymuyorsun zıkkıma

içersin yine birazdan
bir iki hırlar ağzında adım
sen bilmezsin serseri
zehirdir
haramdır
senin helal saydığın tadım

uyan
gir dünyama bir bak
uyan ve sor
sor ki aleme
kim bu kadın kim

sen kim
ben kim
ben neyim
nedir adım...

herkes biliyor artık
bir tek sen bilmiyorsun ulan

.....
benim adım...

2006/ Denizli

Mehmet Necip Özmen

Beşinci Mevsim

üç mevsimin adını da
sana bağışladım
sonbaharı sakladım
o
bana dedim

şu yokluğun var ya yokluğun
acısına dayanamam yokluğunun
karışıp bir yerlere gitmeden
yaşatır dedim
dörde böldüm kalbimi
birini ben aldım
üçünü sana verdim

8 mart 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Bırak Her Şey Yerinde Kalsın

bir eski öyküden yeniden yaprak açmış
çiçeği dönmeden böceğe
bir huysuzluk ya
bunu da kaldırırım sanıp
yeniden tatlandım
yine
ama
son kez aldandım

bu gece
kırgınlıklarına teslim oldum
yaşamın bundan ötesini
gayrı öyle sayarım
sandım buldum
buldum yüreğimin aynasını
düşünemedim de hiç
özür dilerim
sen apayrı varsın
sen benden
ve bedenimdeki senden
başka bir insansın

bu yangı benimse
sen
apayrı yanarsın

sorgulandım
içsel
başlıyorsa dedim yolculuğun yanlış mevsimden
ayrıksa her şey
kaynatamam artık yüreğimde
sıcağı yüksek bedenimin
korkum var
korkumu atamam titrek yüreğimden

dünyalar apayrı
uzayımız bile ayrıysa
bir anlıksa her şey
kesişen yaşamlarıysa şifrelenmiş
iki kişilik
nasılsa bir düştür demeli gülümseyerek
acıdan daha acı
sarısından daha da sarı olsun ayrılığın adı

bölüşmekmiş evvelinden lokmalarını
ve içmekmiş ezeline yudum yudum
öyle denilmişse
ki
öyle konulmuşsa adı aşkın
artık kapısında kurulu bir kurt kapanının

bu düşün adı
kurt
ininde kalsın

tıfıldık
enginliklerde uçuşandılar
umutlar umutlar
o umutlara da sözüm var
yeter artık teslim oldum
varsın gitsinler
yok olsunlar

umut yoksulluğu
ve
işte böyle bir aşk zamanı
hiç bir yanımda olmasınlar
artık parçasıysa aşk sanal yaşamın

bir ses de diyorsa eğer yüreğinden
ve çınlıyorsa kulakların
bırak bozma başka yaşamları
hatırlandıkça anılasın
nasılsa güzelliklerdir adın
geçmiş de gelecek de
çirkinlik ve güzellikler de
bırak
her şey yerinde kalsın

23 ocak 2009 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Bibi Nene

Bir gece gecelerden
Karanlık
Korkunç
Bibi nene kapıyı çalan
Lak lak lak

Fanuslu gaz lambasını en titrek tutan
O zamanlar alzaymır mı vardı
Tıp
Ölüm kadar yakın insana
Ölüm o kadar ıraktı insana
O zamanlar ne isen
O

Masal vardı
Haket vardı
Anlatılırdı titrek ışıklı gaz lambasında
Duvarlara yansırıdı gölgeler
Gölgeler
Aman ha esinti olmasın
Titreyen karartılar

Şimdi kızacak yeni nesil
O zaman da ne demek
Yeminle o zaman
Öldüysen Allah rahmet eylesin
Kaldıysan Allah selamet versin

Denen bir zaman
Hoş bir zaman

Masalıcı neneler yok
Fanuslu gaz lambaları da

Işıklı küçük pencereler
Harfler
Herkesin bir arada görüldüğü garipçe bir düzenek
Ve biz
Düzenbazlar

"Allah ne verdiyse yavrum derdiler büyükler
Paylaşım eldendi
Üç bölerdik
Dörde beşe bölerdik
Üleşilirdi her şey

Ya meret şey
Ne bölünmez bir illet
Histerik

Işıklı küçük pencereler önümde ekran denen şey
Harfler

Herkesin bir arada görüldüğü garipçe bir düzenek
Ve biz
Düzenbazlar

Işık yok
Saçlarımızı okşayan parmaklar
Ten kokusuna karışık sevgi dokunuşları da

Bibi nene
Sen yoksun artık
Annem de
Babam da
Masallar ve öyküler de

Soğuk yaşamaya alışsak
Buzullar bile çözülürken
Çözümü irdelesek mi
Başka şiirler de mi arasak
.....

21 kasım 2011 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Bil ki Yaşanmayan Her An

Coşkunun hükmettiği yerdeysen kıpırdama sakın
Yaşa
Öyle ki
Bir daha ele geçmeyebilir bu anların

Düşün
Hep geçmişte aranmaz mı mutlu anlar
Güzel zamanlar
Sanki çetelesini tutmuşuzdur gibi her anın
Oysa
Hoş olsa da olmasa da yaşananlar

Dememeli günahdır
Dememeli ayıp haa
Bil ki yaşanmayan her an
Her zaman kayıp olandır

27 mart 2011 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Bilmeyen Bilmez

İki paralık ruhuma yansıyan
Bir o gözlerin
Bir de iki kelâmlık sözlerin vardı
Yakıldılar kandil çıra

Bilmeyen bilmez
O kokudur kılavuzum
Yatsı karanlığı şahidim vallahi

8.1.2017

Mehmet Necip Özmen

Bir Adam Yumuşak Başlı

Bir adam
Yumuşak başlı

Aldı götürdü beni bildiği yerlere ki
Yaşamın kokusu sinmiş
Adı konmuş her şeyin tıpatıp
Ses yürekten
Söz yürekten
Gerçekler yol olmuş gibi
Yürünen
Yoklara karışan tek şey yalan
Kaçışanlarsa
Umutsuzluğun karanlıklarında pinekleyen
O her zamanki iblis düşünceler

Unutmuşum
Ne olduğunu nefes almanın
Daha
Nasıl yaşadığını anlamanın
İki parmak üzerimde gezinirken merhameti sırtlamış
Parmakları kadar incecik kalemiyle
Desenler çizildi belleğimden uzanıp da
İşlendi bir bir bedenime
Var mışım
Meğer yaşar mışım

Ve sözler
Alışık olmak istediğim
Aşına
Çörelendiler bir bir yüreğime
Renkleri hissettiler ilk kez gözlerim
Bu kadar sıcak
Ve duyuların hoşluğunu tatmak şu kadarcık
Ve şu kısacık yaşamımda
Sarhoşuyum sanki her yaşananın

Kader dedim
Kader bir yol gösterici olup da bu günümde
İki dudak arasına sıkışmış ıslak kelimeler kadar tutunan nefesime
Kader
Ne demekse

Ve uyuyakaldığım zamanlar kucağında
Sonsuz uçuşun komutları verilmişçesine kısacık anlarda
Altındaydım artık göz kapaklarımın
Ve üzerimdeki örtüm bu adam

Bir adam
Yumuşak başlı
Dostum
Güvenim
Her şeyim

13 Nisan 2010 Başkarcı
Mehmet Necip Özmen

Bir Akşam Güncellemesi

Sabahtan akşama
Akşamdan sabaha
Gereklerinden fazlasını yaşamak gibi
Veya ruhani tebessümler gibi bir şey

Yaşadıklarından yaşamadıklarına
İnanmadıklarından
İnancına
Anlat bana sevgili
Yaşamak nasıl bir şey

2 şubat 2012 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Bir Anadan Bir Babadan

sunulmuş toprak döşek
sunulmuş yorgan gökkubbe
koku
renk
yiyip içmek
şu deli hırs
yapılan işe bak
ahlak hani
nerede
alır götürür vallahi bizi
bir anadan
bir babadan
ama
muzdarip onlar

18 Temmuz 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Bir aşk doğaçlaması

Ne çok coşkusu
İlk pıhtının nedeni belli miydi ki
Kelimelerde satırlarda satırbaşlarında bile
Titrekliği
Nasıl da belli
İçten
Sık
Sıcak
Nefes alıp verışı

Baharın mı gelişi
Aşkı mı ilan edişi

Sana göre
Bahar
Ona göre
Bu baharın adı
Yeniden yeni bir aşk
Beni unuttun
Her ikisi de gözüküyor bulunduğumyerden
Söylemiş olayım
Unutmadan

Nedenler ne denli çok
Yaş belli değil kör karanlıkta
Ne baş
Hatta utanmayıp söylemem gerek
Ne ses
Ne cinsten bir nefes
Çıkmadıkça sevgilinin esamesi

Adını koymak da zor
Gaipten iki kimlik mi
Kimlikten gaip
Bilmem
İki insanı hangi gezegenin

Bir bahar nezlesi
Bir hapşırıksa yürekleri rahatlatan
İster başlasın
İster bitsin
Kolundan tutup çekmek insanı
Bedeninden yüreğinde yuvalanmak
Geniş dergahın geniş insanlarına
Merhaba
Susayıp içmek suyunu ve yanmak ateşinde aşkın
Ve bir aşkın
Yeniden azizliğine uğramak

17 Mayıs 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Bir Ben Miyim Suçlu

çingene çengeli askısında
aşılı kaldı dilim ağzımda
eğretiyim şu günler
gölgemde
gizli bir sen var sanki
peşimdeki izci
süren izlerimi
savunmam eksik
savcı
delil ister ille ki
aleyhimdeler
nefes aldırıyorlar ki itiraz edeyim
dostlarım
aaah
dostlarım
uç beyleri göz pınarlarımın
ağıtılarım bile
dökülmezler
direnirler

gözyaşlarım
sessizdirler
zehirlerler
'ben'dirler içimde
kendi zehirim
tutkusudurlar
her birinde sebeplerimin
yargılanmalıydılar
yargılanmalıydılar tek tek damlalarım adamım
dökülmeden
sorulmalıydı hesabı
kime ağlıyorlardı
ve kim di sebep

sebep
kebab olasılar olanlara sebep

gün geldi
süzüldüler
berat ettiler pınarlarından
gözyaşlarım
yanaklarımdan dere tepe
artık
uç beylerim değildiler
salıverildiler
göz kapaklarımdan arasından
sessiz sedasız

yarandılar yargılayıcıya
ben
yaranamadım
tutuklu kaldım

cezam ağırdı
ölümüm oldu
revam

herkes
her şeyi
iyi bilirdi
bir bendim bilmeyen
'ben gibi' kalan içerimde
sanıp bildiğini
hiçbir şeyi
bilemeyen

7 aralık 2007 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Bir duam var

Az lafım ola
Özümde birikim
Ola ki çok ola
Ola ki az ola
Bir açıla bir selam
Bir açıla iki kelam
Hepsi o kadicık ola
Döndüre ancak dilimi
Sevincim içimde kala
Kala kala dilim lâl ola

Gördüğünde gözlerim seni
Aldığını vere senden
Aldığı kadarını sana
Diyeler ki sonradan sonraya
Diyeler ki onlara
Eksilmeye gülcüğü
Dudağının kıvrımlarına dola

Özü öz
Sözleri söz olalar
Var mı hacet
İşte oradalar
İşte buradalar
Görünürceden
Eşkereden
Ve en yücesinden aşk diyeler
Aşk koyalar adını
Özden söze
Her işte
Her başlangıç
Her bitişte
Anlayana
Bilene
Doğumdan ölüme
Duam o dur ki
Doya doya yaşayalar aşkı
Bütün insanlar
Derisinden iliğine

14.08.07 -Denizli

Mehmet Necip Özmen

Bir Dügün Günü Düşlerim

Bir düğün havasında düşlerim bu gece
Oynadım sabaha kadar
Halayda renkler soytarı
Beraberliğin can kokuları burnumda
Anlaşılmak varmış dünyada
Anlaşmak varmış
Dostla düşmanla
Varsayımlarla değil
Var olarak
Varlıkla

İçimizin kalaylanmış o mübarek hâli
Şu bakır ruhların kaburgalı sahanlarıyla
Öyle bir düğün yemeği yedirin ki
Bayrama
Bir an bile kalmasın
İçinden dışarıya bakalım sevincin
Ve
Şalincaklar hep salınsın
İçimizde
Üç noktaya hiç mi

Hiç ihtiyaç kalmasın
07.03.2015
Denizli

Mehmet Necip Özmen

Bir Hüzün Şarkısı

yaşamadan
tatmadan burukluğunu
öyle ya
anlatmak
çok zordur hüznünü yaşamın
dorukların eteklerinden nice ki inmişse verandanıza sis
siz
sallanan koltuğunuzda
yaş bozumundan arta kalan hüznü yaşamaktasınız
kızıldan dönme sarıdır artık dallarınızda renkler
bilirsiniz
sokağın köşesinde bir kestane kebabçısı vardı
sarılmış birbirine şu iki genç
iki insan
şuh adımlarken ıslak kaldırımları
gülümseyen ruhlarla buz gibi el sallardı size
sabah sabah hüznün kırağıları

dikenlerinden sıyrılmış şu kestanelerin bir ağacı vardı
çoşkundu gövdesi
gür ve doluydu dallar
dikenleriyse güneş gibi parlak
demin gibiydi dün
göz önünde sanki her şey
şimdi yorgun ve çıplak

gülücükler dağıtılırken zamanın birinde
kucağında şen şakrak genç bir ananın
şimdi daha başka anlatıyorlardır yaşamı
kaleminden çıkan kapkara izleri gibi bir hüznü bir akşamın
güz çiçekleri kadar yılgın
bağ bozumu kadar yapışkandır artık
yavaş yavaş dinen
rüzgarı yaşamın

1 kasım 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Bir Kaç Saatlik Yaşam

Sevgi
Para
Aşk
Evlilik
Ölüm
Ve ayrılık

Akla gelen sabah sabah
Topladım her birini
Buruşturup çöpe attım

Ellerim üstlüğün ceplerinde
Sokak aralarında bulup düşüncelerimi
Bir kaç şairin sözcükleri
Dolaştık birkaç saatliğine

Birlikte bakındık
Yorgunluk gelir gibi oldu yaşam
Lakin bedellerin en güzeli dedik

Kedi gördük
Köpek gördük
Yeşil yapraklar çiçek böcekler
Nefes alıp vermek de var
Aldık
Verdik
Su içtik

Döndük ki yaşama
Kendimizi gördük

5 nisan 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Bir Kadın...Adı:..

Sabah
Bir direniş
Bir isyan gözlerinde
Hani kapıyı çarpıp çıkasın gelir
Ayşe hanımın dediği gibi zorla tekme attıran sopa dürtüğüne

Akşam
Güç benim der nasılsa
O odaya niyetli surat şeklinden
istesen de
istemese de

Tuzak
Tutku
Kapan amansız

Hani yeri yanıydı
Hani bir yastıkta kocasınları

Yuvayı kuran dişi kuş mu
Başka yuvaya yumurta bırakan
Guguk kuşu mu

Taptım
Taptım ben o kadına demenden belli
Ruh
Yitik
Merhameti olur mu hiç aşkın
Beden cansız
Beden bitik

Aşkın sonu
Demek bu

16 Mayıs 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Bir Kız / Bir Kadın

Adsız namsız olmak Şu alemde
Sessiz
Sedasız
Kırılan bir çiçek
Tükenip giden hülyalar

Var olmaktan öte
Kadim olmaksız sevgilim
Şimdi beni iyi dinle

Hani çocukken donuna iŐediđini anlattığın yazında
Hani baba dayağından kıskançlık krizlerine kardeŐlerinin
Hani muziplikten çıkıp da utanan pembe yanağa eriŐtiđinde
Hani yaşamının ilk ve son tiyatro oyununda bulurken kendini

İlk gençlik ne tez gelir geçer olmuş değil mi
Her Şey dünkü gibi
İki yüzlü nüfus cüzdanı Şu kızın
Şimdi anasının koynunda
Kız
Emanet sanki
Çok sürmez denmiŐti bu günler
Bilirmiş gibiler
Sen
Şimdi
Alamanya yolunda
Ne olduğu belirsiz

Var olmakla yok olmak arasında
Artık gerçek oyunların müdavimi
Şu yaşama tutunma illetinin ardından çıkarıp kafasını
Kim dost
Kim düşman
Bir baksan ha
Sanki her ikisi de yok gibi
Sobeleme artık seni görmeyenleri
Sobelenen sensin gurbetçi kız
Adın
Şimdi gurbetçi kadın

Bizim buralar kış diyorsun
Dışarıda buz ve kar
Buraları hiç merak etme çocuk kadın
Buralarda
Hala alakakabak kuşları
Hala yalıçapkınları var
Şimdilerde bildiğin gibi sonbahar

Haydi
Bir dilek tut
Başkaca yok yapacak

Bir de
Tuttuğun dileğe inan

11 kasım 2009 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Bir Küçük Felsefe

buruk çizgiler
daha gümüşlenmiş saçlar
dün geceki düşüncelerim

her dileyene dileği verilseydi
ne vardı sanki
üç öğün yerine
ayda bir yenseydi yemek
doğurabilseydi erkekler
ne kadın olsaydı
ne boğaz derdi
nefes almak kadar kolay olsaydı her şey

takılı kaldı düşlerimiz
öyle ya
o zamanda da
bu zamanda da
servet olamadı hiçbir zaman çoğunluğun
biz yine yoksul düşüncelerle
dem vurduk kimi meyhanelerinde
dünya denen koca konağın

20 eylül 2011 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Bir Küçük İstek Ve İkimiz

Bir küçük istek
Uç yüz simidi başında taşır çocuk
Saat daha çok erken
Uykudayken sen ben
Öğlen okula gidecek
Kuşluk vaktinin şu son iki simidi
Ve ikimiz

Bir küçük istek
Haybeye dede haybeye bu uğraşlar
Ve siz büyük anne
Çağ
Işıklı geçiş çağı
Ne didinmek ne itiş kakış ne de gerek var arbedeye
Orta yerde kalmış iki kişi
Ve ikimiz

Bir küçük istek
Kokoz mahallesinden kokular
Parfüm deniz ve bikini
Kuru alınla yolcularken güneşi
Çöp konteynirında bir karı bir koca
Ve ikimiz

Bir küçük istek
Bir memleket
Bilmem kaç millet
Kaç milletten iki genç
İki genç
Ve yeniden yine bir millet
Ve ikimiz

Bir küçük istek
Biz
Biz bize yeteriz
Siz
Siz bize yetemezsiniz
Niceler niteler
Beriler ötelersiniz lakin
Yine gençler biter
Ve ikimiz

Ve yaşam acıdan bu yana
Ve yaşam ağudan bala
Ve çıkılacak huzura
Her şarta karşılık sevgi
Her sevginin en azı
En az iki kişilik
Ve ikimiz

Bir küçük istek
Ihlamur ağaçlı sokak

Ve o sokakta yalınayak
Mayıs yağmuru gelip geçmiş olsun
Sarmalamalı çiçeklerin kokusu
Ne yokluk ola
Ne yoksulluğun korkusu
Yaşamak kıymet dolu
Ve ikimiz

Düş kurmak gerekse umuttan yana
Bir çocuk
Şekerler pembe sarı
Ve her yanı şirin
Bir sonuca ermekse yaşamaktan
Yanmaya yakılmaya
Adı mutluluk olsun he canım
Ve ikimiz

7 ocak 2010 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Bir Masal mı Aşk

bulunmadı aşka çare
olmadı derman
elmanın yarısı
aslında
öyküden sıvışmış bir masal

16 mart 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Bir memleket

hani fit olunan üç beş kuruşa
hani kuytularda pazarlığı yapılan
ucuzca şarabı çekmiş sarhoşun
palavra salvolarından
hani bıyıklarını kemiren
sözüm ona bıçkınların pineklediği
lokallerinden derneklerinden partilerinden
yani
böyle böyle
adı konmuşsa sevgili memleketimin
ne toprağından ne taşından ne aşından
hani suratı kararmış bir ananın
bunamış babanın eziyetinden dayağından
bilirsiniz sizin oralardan
bizim buralardan biridir
bitişik ve kalın kaşların sindirilmiş öfkesinden

demem o ki soğudum
kadınından adamından
ister üzerime farz ister farz olmayanımdan
her şeyimden varlığımdan
hasılı yaşamımdan

çöreklenmiş kıvrılmış yılanlarından
silme sarmışlar her yanı kıyamet yeri dolusunca
ne de çoklarmış ahlaksız kıyamdakilerden
engel tanımazlardan
bir bilseniz yurdum insanları
ödediğimiz delice bedellerden
hani
her bir yanı beleşe sattıklarından soğudum
suyundan havasından
anasından avradından babasından kocasından
anlaşamadığı biçimde pek çok şeyin
hani
kirli yataklarında ırzına geçilmiş hemen her şeyin
hani
böylece adı memleket konmuş
gün ışığıyan dağlarından
gün bitimi ovalarından
denizinden suyundan toprağından soğudum

peşkeşinden dirhem dirhem
elde avuçta kalanından
yer üstündekinden
yer altındakinden
usturupsuz da değil
hani el altından kimi
kimi eşkere
gizlenilmiyor da hani harbiden
yani açıktan
şır lop şüpürlerden

olmaktansa ecinnisi
evladı olamamak memleketimin
toprağına usulca yaslanıp en derininden
sonsuzluk ninnisi ile mi örtmeli üzerlerimizi
en koyu mavi en koyu kahverengisinden
hani batıp batıp yerin dibine
çıkamamacasına bir dahaya
duymamaksa görmemekse hissetmemekse en derininden
hani
olmaz bu figan bırakın yeter ulan
demek mi olmalıdır
tokadı indirmek midir suratlarına
en iyisinden...

12 ekim 2006/Denizli

Mehmet Necip Özmen

Bir Özlem Kısacıktan

Kıvrılan yollarında uzayan gölgen
Her dönencesinde yaşamın
Özlüyorum vallahi
Özlüyorum seni cancağızım

Diyebilmeli ki insan
Diyebilmeli ki
İçimde bir tek sen
Bir de içindeki ben
Böyleyim işte
Şu sıralar değil
Hep
Böyleyim ben
Şimdi
Allah aşkına söyle
Söyle ey sevgili
Nasılsın iyi misin
Haberler senden

28 Aralık 2012 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Bir Tadımlık Aşk

akıl gider baştan
o ki
bir uhde geçmişinden
yırlar türküleri
çeker hoyratı
bir bozlak kimi

kimi
yörük yayığında
bir ayak
oynak
içinde gizli kalanı
yükselir bir yerinden güzelim memleketimin
belki Urumeli`nden dolaşıp
belki ünler
çıkagelir adalardan
kulak duyar
dil söyler

ilk aşk
sesinde
nefesinde insanın
sonrası mı

öyküsü
vicdanı
bestesi
basılıysa duyguları ruhunda
kurşun harfleri kadar ağır mazbut matbaanın kalıplarında
basar her sayfaya
bulur gönülden sesi
dinler mi
dalar ilk bulduğu delikten
sorgusuz sualsiz

yaşı yok
başı yok
bir demdir
alır demini
deme demlik olanda
çeler insanı
aşında tat
suyunda hayat

bir anadır kimi
içinde çıra gibi yanan
kimi ellerinde kına
sevdalı bir genci
köz olmuşsa küle yatkın
kimi ihtiyaradır yanmışın sönük aşkı

özgürlüğü boşalır duyguların

fırlar haçereden
hem o yaştan
hem bu yaştan
sanmasın yaşar
aşktan
nasip almayan

16 Haziran 2007 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Bir Umut Dünyaya

Akıl hücrelerinde prangalar
Küçücük
Küçücük insanlar
Tutsaklar
İşportada pazarlarcasına özgürlüğünü
Akılsızca akılsızlar

Sorgusuzca
Ve
Yosunca tutunmak pis akıntıların bir kenarına
Çaresizliğin mazeretlerini sıralamak sonra
Fütursuzca
İşte öylesine

Yaşamak varken
İnsanca
O denli kolayken yaşamak
Sinsice
Puştça
Kollayıp ara yerlerden fırsatları
Kolayca

...
Ne kadar
Ahlaksızca

Yer eski yer değil kürede
Denizler ve gökler de
Umut dağıtamıyor mavilikler
Çamur denizlerinin çocukları nefessiz
Ve ıslak bedenleri
Kararmış okyanuslar
Zifte bulanmış martılar
Petrol fiyatları hınzır
Bağımlı yaşamlar
Sahnelenen belli
Seyircilerse
Çaresiz

Düşüncesiz düşünceler
Renkli yüzler
Tartışmalar
Lakırdılar
Laflar
İki kuruşa satılırlar
Kıymet biçilemeyen kıymetler
Eylemsizlik
Ve yitirilen değerler

Zamanlardan
Karabasan

Görüntüleri gözbebeklerinden içeriye

Görünenler zehir zıkkım
Kan rengi yolculukları bebeklerin
Yollarsa karanlığa
İnsanlar
İnsan yavruları
Onlar daha da
Çaresizler

Köle akıllar
Sessiz sedasız sürüleri dünyanın
Yığınlar
Ne kadar da kayıtsızlar

Doğa

Hırsların kurbanı
Siliniyor kiriyle insanın
Yitip gidiyor kerametleri yer kürenin
Son dönemeçlerinde daha hızlılar
Frenleri patlamış
Hız tutsağı
Benlik sarhoşluğundalar servet sahipleri
Yol nereye
Bilinir mi efendiler

Görür körlüğünde aymazlığın
Yokluğa bulaşan yaşamlar
Hırslar
İhtiraslar
Yeni kurbanlar ararlar

Almadıkça insanlıktan nasibini
Anlamsızca tükenmenin hoyratlığında
Olabilir mi insan
İnsan gibi insan

Raconlar kesiliyorsa
Parıldiyorsa ahlaksız yaftalar garibanların boyunlarında
Çalınan kapıların tokmak sesleri
Bilinir de umursanmaz
En yakın çalanların kulağında patlar

Hevessizliğine hüküm giydirilemez çoğunluğun
Yumaklaşmış uyuması gibidir arıların
Kaybetmeden sürüklenmeli peşinden
Olası baharların

Sevgisizlik
İhanet ve haram
Tanımı gibi oluyorsa insanın
Bitmiştir
Gitmiştir milyar yıldır

Yaratılanlar ve yaratan
İnanın

Her devrin bilinen hastalığı
Anlamayanlar
Mezar taşları sessiz gibidir
Onlardan bile
Medet umanlar
Kan dökmekte çare arayanlar

Adak mumları
Kumlu tavalardan titrerken tavanlarına mabetlerin
Diz çöküp vicdanlarının üzerine
Vicdansızca yığılanlar

İhanet edip bereketine
Toprağın
Denizin
Ormanın
Sığınıp da varoşlarına pis şehirlerin hasleti
Teslimiyetin en akılsızcası
Oradadırlar

Gerçek yaşamın güncesi
Yillardır
Değişmedi bir tek hecesi
Dünyanın her yerinde
Hep onlar
Çocuklarımız
Çocuklar

Çarşı pazarındaydılar bir kasabanın
Avuç içi kadar yüzleri
At dışkıları minicik elleri
Peşinden koşarlarken atların
Lepiska saçları
Bir don
Bir entari
Yoksulluğun peşinden
Kız çocukları

Alınları çukuk
Ve güneş yanığı bozarık saçlarına
Serpilmiş sanki ay tozları
Yüzleri bıkkın
Ürkek bakışları
Korkulu
Yeşil
Ela
Kapkara gözleri

Geçmişleri buydu
Sanki gelecekleri de bu olacaktı
Ne gidenleri huzura doydu
Ne gelenleri umuda yolcu

Anlamak gerek yaşamı
Anlamak olanları
Nasıl hoş karşılar gelenler
Gelene hoş geldin nasıl denilir zorluğunda
Belki bir umuttur yinelenmek istenen
Belki yeni bir kuşağa atıf
Yine de gelene demek gerek
Hoş geldin bebek

23 ocak 2010 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Bir Yanım Ağrır

Başkarcı'ya tipi indi
Yağsın toz duman
Yağsın da mübarek
Katmerlendikçe acıdı yürek

Bir yanım toprağa sevinç oldu da
Bir yanıma yoksulun ağrısı doldu

27 ocak 2021 Başkarcı.

Mehmet Necip Özmen

Bir Yaz Bulamacı

Kimi burgudur giren yüreğe
Bir el sokulur içine
Çengellenir çekip alır bir şeyleri
Bütün tehlikelere yol almak ister insan
Ölüm pusuda seni bekler gibi
Deştikçe kanar
Deştikçe sızlar yüreğin
Nedir
Derdim nedir dersin
Tükenip biter gider kalmaz tadın
Akıllısından en divanesine
Bir sebep paradır
Bir sebep kadın

26 haziran 2012 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Biraz Gerçeküstü

salındık
öyle ya
acıyı bile hissetmedik anamızdayken
nasıl geldik
hangi bir kızgın parçasından kopup
"n" üzeri bitem kaçınıcı "n" nin
kim bilir
hangi gezegene özge
hangi bir karadan mancınıklandık
hangi bir su da küçücük bir damla
hangi bir yerçekiminin malıydık

varsayımlar

sessiz
mutlu
ömür nedir
hırs nedir
heves nedir bilemeden

verilen neyse
ki o oldu
büyüdükçe düşündük ki
yaşamak
alabildiğine

yahut
tava mı geldik dostlar tava
yanlış mı gelmiş olduk
yanlışa mı gelen
şu
yalan dolan soyhasına

anlayamadık hâlâ
karanlığından bu yana ana rahminin
sonsuzluğa ışığa
uzanan yolun
içre aydınlığını

en parlak gezegeninde mi olmalıydık
gezegendeki en parlak mı

ismimiz
olmalı mıydı
bizi çağıran bir ses
tanıdık suratlar
silüetler
ya da yaşamının her adı
varlık
oburluk
yiyip içmek mi olmalıydı

yoksa
birer kopyası mıydık karanlıklardan gelen hüzmelerin
gerçeküstülüğün tatlı düşleri
bir kaya parçasına tutunmuş
huzuru bulmak mı asıl işi
ilk hızıyla sarmalından fırlamış
salınımı mı
durgunluğu mu mercimek tanesi kadarın
algıladığı tek ses
ritmik güp güp
veya
bilinmez bir parçacığı mı canlının
sular altında kalmış

nice ki düşündük
dediler omladı o zaman
huzur battı dedi birileri
bilmem ki
düşünmemeli miydik
çoğu şeyleri

5 ağustos 2008 İzmir

Mehmet Necip Özmen

Biri Dürtsün Beni Uykulardaysam

bekçisiysem adının
arının namusunun
ekmeğinin aşının
var isem varlığıyla
sor beni

sorgula beni
iyi bir insansan

hükmedensem
yönetensem
seçen ben
seçilen sensen
deş beni
deşele beni

sen varsın
ben varsam

bazen ölüm uykusudur servet
servetten doğar gözü açlar
açamaz gözünü insan
gâflette olurlar
derin uykularda uyuyanlar

ben uyuyorsam
sen ol sebebim
sen uyuyorsan
sebebin ben

sen beni uyandırısın
ben seni uyandırsam

10 eylül 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Biten Ne O Zaman

niye üzülyorsunki bitiyor diye
süreç bu ya
ömür
ne dersen de adına
varsa yaşanmışlarımız
yaşamışızdır an be an / biten ne o zaman

mutluluk
ne hoş bir kelime
bir daha okumak
bir daha duymak gerek
gerilerde bir yerlerde kalanları değil
geleceği ki ışık tanem
düşününce yürekten
değil mi ki her an dibimizde olması gereken
canımız
bedenimiz
yaşamışızdır an be an / biten ne o zaman

yazgıdan filan konuşmayalım
yazılmışsa yazılan
hani sonsuza giderin her makamdan faslı
katledilmişizdir zaten / ta en baştan
sormak lazım
sormak lazım o zaman katledene
ne var bunda
yaşamışızdır a be gülüm
yaşamışızdır an be an / biten ne o zaman

bir kadeh kaldır şimdi yaşadıklarına
biraz da hani kahır adına
ömür geçip gidecek nasılsa
ha bir tohum ha bir çiçek
ha etten kemikten diyerek bu can
böylece yapmak yaşamın tarifini
kimi bir parmak baldıran çalınan ağzına
kimi bir çiçek tozu gibi savrulan doğaya
onu bunu boş verelim
yaşamışızdır hayatım
yaşamışızdır an be an / biten ne o zaman

çoğul olmalı sevgili çoğul
okyanustan iki damladır
bir bir daha iki eder diyorsun sevgi
sonraları ya sonraları
okyanustaki tüm damlalar kadarlar
dört köşesi yüreğimin yaşamışızdır
yaşamışızdır an be an / biten ne o zaman

varlıklardan varsın / varsan insan olansın

haydi bir dilek tut
bir de
tuttuğun dileğe inan
yaşamışız
ha birkaç gŸn ha birkaç saat
yaşamışızdır canımın iči
yaşamışızdır an be an / biten ne o zaman

18 Mayıs 2010 Denizli

Mehmet Necip Ŗzmen

Bitesi Sabır Çilesi

Tohumdum hücremde
Nicedir kapalı nicedir sessiz
Sen nerden bileceksin ey sevgili
Kendime esirim gerçek o ki kendinden habersiz
Ne soluk aldırmaıymış aşkların
Kaç vakit oldu
Ne amansız
Ne muhasebesiz
Sende bensiz
Bende sensiz
İki kişilik bir öykü daha
Cümle alemde ayrı
Cümle alemde habersiz

Bitesi sabır çilesi
Sar sar sicim sicim ne bitmez bir makara
Dışı pul pul görünüyor insanın
Lakin içi
Balığın içi gibi kapkara

Düşeyim bedenine al beni bitsin bu hasret
Filizleneyim
Çiçek açayım iki renk
Biri kardelen olsun / sendeki ben
Biri ateş olsun / bendeki sen
Biri bembeyaz olsun kar gibi teninden gelen
Biri narçiçeği kırmızısı yüreğimi delip geçen

Şarılıp uzayayım gövdenden
İster bir gün olsun ister bir an
Dünyanın en kabul eyleyeni ey kara toprak
Sonra
Nereye istersen oraya bırak

16 temmuz 2009 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Bitmiş Aşkın Çevirisi

alnı dik olmalı insanın
an olur
yapar bir hata
yelkeni
sakın ha sakın
düşürmeye sulara
yaymaya duygularını
erkenden
sergi be sergi
yayganlık
insanın başına
en büyük bela

her şeyi imiş
o da onun her şeyi
içinden geçirmeyeceksin huzur payı sözleri
gerekirse
ulu orta söyleyeceksin

bir zamanlardı o
iki kişilik sanılırmış çoğu şey
yaşananların elenmiş
altında kalmışları eleğin
var say ki bir tek un tanesi
düşmüşse düşüncelerin teke
ne denirse adına
bilinmeli artık
yerinde
yeller esermiş

ucunda gibi zamanın
olur ki bir an
lime limedir
tutamazsın kayıp gimıştır yaşamından
sevginin yalan duygularını
hiçbir mevsim barındırmaz inan

hal böyle
ne üç yüz altmış beş günü yılın
ne yıl on iki ay
böyle konmuş adın
sense
arta kalan
terkedilmiş
metruk bir insan

yüzün
gözün
ruhun
bellisin
lakin

içre bir silüet
bende belli değilsin
dik durmak gerek
daim
dik durmalı insan
yazın bile üşürsün belki
zemheride üşümemelisin

sevi aldatması üşüten seni
belki
kandırmacası melun sevinin
ya da bir sonbahar histerisinin
çoktan bitmişse
her şeyi söyleneceklerin
boştur artık
artıklarını at yüreğin

var etmemişsen özünden
yaratmışsan yoklarından
yeridir
derim
bu sözler yabana değil
sana
atma
ve yaz bir yana
kilitlendiğin kayıplardaki anlarına
bitmez diyordun
derya
deniz
sandiğin aşkın
olgunluk olgunda kalırdı
her şey başka olsaydı

ballanmışa ham çalınmaz
arı olmalı
işlemeli peteği
ham olsaydı her başlangıç
her şeyi
yeniden
sil baştan yapardın

oğul başka çiçeklerde
bal başka petekte
nicolmuş
hayli bir zaman
karışmış yalanlara
bitmez diye başladığın aşk
bitmiştir başlamadan

26 aralık 2007 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Biz Biz Olabildik mi - İnsan

biz
biz olabildik mi
insan

biz
biz olmak gerekti
biz insan
biz irfan
biz irşat
biz ihsan

yaratıcısı on binlerce yıllık efsanelerin
doğumu ölümü
acısı sevinci
aşkı sevgisi
özüne öz
sözüne söz
kokusunda bebeğin ana
taşı toprağı gücünde baba
olağanüstü varlığı evrenin

ikide karar kılmak yetti kimi
biri karı olduk biri koca
o da yetmedi
hırs sardı bedenimizi
üçte beşte hırpaladık
sonra tırmaladık birbirimizi

bitti sözler
sevgiler de bitti
toplaşmak gerekti kimi
hak getire
binlercesinden sadece birileri
topladı etrafı
soktu düzene isteğince
ne var ne yoksa aldı ve gitti

biz
biz olabildik mi
insan

biz
biz olmak gerekti
biz insan
biz irfan
biz irşat
biz ihsan

emek

yyebildiğince üretmek
üretmek ve ürettiğince yemek
birileri verdi
biri yedi
birileri verdi
ikisi yedi üçü yedi
beşi onu bini yedi
birileri verdi
yetmedi
üretmeyince insan
yetmedi

eller avuçlar açıldı
dilenildi
sadaka denildi
inaye denildi
bir zamanlar ki bir karasaban yeterdi
yurtluklarda adıydı yaşamın
toprak tohum su ve insan
yetmedi
az insana ne de çok şey gerekti
azot fosfor traktör pulluk
çoğaldılar zenginler
bir yanda açlık bir yanda yokluk yoksulluk
çarptık çıkardık toplayıp böldük
bir sonuca eşitleyemedik
adını da biz koyamazdık
onu bile başkalarına bıraktık

kula kulluk

özü olmaktı her güzelliğin
görevliydi insan
buydu ödevi

biz
biz olmak gerekti
biz insan
biz irfan
biz irşat
biz ihsan

25 ekim 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Biz Biz Olabildik mi İnsan

biz
biz olabildik mi
insan

biz
biz olmak gerekti
biz insan
biz irfan
biz irşat
biz ihsan

yaratıcısı on binlerce yıllık efsanelerin
doğumu ölümü
acısı sevinci
aşkı sevgisi
özüne öz
sözüne söz
kokusunda bebeğin ana
taşı toprağı gücünde baba
olağanüstü varlığı evrenin

ikide karar kılmak yetti kimi
biri karı olduk biri koca
o da yetmedi
hırs sardı bedenimizi
üçte beşte hırpaladık
sonra tırmaladık birbirimizi

bitti sözler
sevgiler de bitti
toplaşmak gerekti kimi
hak getire
binlercesinden sadece birileri
topladı etrafı
soktu düzene isteğince
ne var ne yoksa aldı ve gitti

biz
biz olabildik mi
insan

biz
biz olmak gerekti
biz insan
biz irfan
biz irşat
biz ihsan

emek
yiyebildiğince üretmek
üretmek ve ürettiğince yemek

birileri verdi
biri yedi
birileri verdi
ikisi yedi üçü yedi
beşi onu bini yedi
birileri verdi
yetmedi
üretmeyince insan
yetmedi

eller avuçlar açıldı
dilenildi
sadaka denildi
inaye denildi
bir zamanlar ki bir karasaban yeterdi
yurtluklarda adıydı yaşamın
toprak tohum su ve insan
yetmedi
az insana ne de çok şey gerekti
azot fosfor traktör pulluk
çoğaldılar zenginler
bir yanda açlık bir yanda yokluk yoksulluk
çarptık çıkardık toplayıp böldük
bir sonuca eşitleyemedik
adını da biz koyamazdık
onu bile başkalarına bıraktık

kula kulluk

özü olmaktı her güzelliğin
görevliydi insan
buydu ödevi

biz
biz olmak gerekti
biz insan
biz irfan
biz irşat
biz ihsan

25 ekim 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Boş düşünceler

Uçup gitti yine bir kelebek
İzdüşümünden küçülerek
Melül idik şu ikinci sonu
Nice ki dalmıştık sorgulara
Batasıca boş düşüncelerde

14 Mayıs 2016

Mehmet Necip Özmen

Boş Gezenin

Başıboş gezene söylenirdi de anlamazdık,
çocuktuk o zaman.
Lâkin şimdi anlarız,
anlarız da, ne çare...

Anacığazımın sözüydü;
"çarşı uzun, cebin boş,
gezin pezevenk gezin.
sırtın kirli sabun yok,
kazın pezevenk kazın."

Çalışmak;
ne de
kutsalıymış insanın.

16.08. 2017

Mehmet Necip Özmen

Boyar Aşkın Kırmızısı

Boyar Aşkın Kırmızısı

ben seni ne çok sevdim
uçukluğunda aklımın
sende takılı kaldım
al diyecek kadar beni benden
baş eğdim
boyun büktüm
anla istedim
boyayacak kadar kırmızısını aşkın

kırmız böceğiyim
varlığında varlığım
yokluğunda katlime tanık
uçuşuyorlar
aşklar koruluğunun yorgunları
renkleri yanık
sesleri yanık
kokuları yanık
öyküleri birbirine benzer

lali ruhum
yanar içim
boyamak gerekirdi senin için
yeminle
karanlıkları bile kızıla boyardım
gelinciğin alevi
lalenin rengi
bil ki gülün ateşini de

bağışladığım başımı aldığın
bir sevgi ki bende
ah ah
al al akar çıkar şu bedenimden
yanlış çiçek de değildin
konmanın bedelini
neden çok ağır öderim
sevda ne renktir
sevda hangi çiçektir
bilemedim

kırmızın kırmızısıyım
görülmeziyim kızılıkların
bir imgesiyim şimdi kayıplar dünyasının
bilinmezden daha bilinmezim

ben seni ne çok sevdim
sen
sevmeyi bilemedin

Mehmet Necip Özmen

Mehmet Necip Özmen

Böcekten Çiçeğe

sevgilim
her ne ise usundaki
niye düşünürsün ki uzun uzadıya
duyur sevgini
al gözlerinden yüreğine

çiçek
çiçek açar çiçeğe
böcek böcekle çiçekte
naziresi yaşamın
nazarı doğanın

sevgi mi
ne geçmişte
ne de gelecekte

bahar
bir bahar gelir
her yanın renk
rayihasında mestsin

böcek baygın sende
sen böcektesin

muhteşem
sunuştalar doğurgan ilahlar
sancısı azalır toprağın
uzun uzadıya düşünmemek gerek
bir dokunuş belki
küçücük
naifçeden
nazlıcasından
o kadar uzun değil ki

yaşamkısacık
şu ana bir özet koymak gerek

incitmemek bir adı olsun
diğer adı kırmamak

günü olmasın ille ki
an'ı bile bine bölüp
bin parçanın bininde de sevmek

ve
seni seviyorum diyebilmek
sevgilim

14 şubat 2008(herhangi bir gün) Denizli

Mehmet Necip Özmen

Böyle Yaşanır mı Hiç

Yeşil mi yapraklar
Mor mu yaban sümbülü
Günlük güneşlik gibi mi gökyüzü
Debdebeden kaçır fırsat
Bir içim su kadar elzem
Gözü görmez kimileyin insanın

Oysa
Yanıyor bak sokak lambaları
Ya da sen afakanlardasın bir tanem
Karmaşık ruhun
Düşüncelerin intiharda
Özgür değil duyguların
Yuñmalısın
Yağmuru var
Huzuru var
Aşkın
Böyle yaşanır mı hiç
Sevgisiz

9 nisan 2012

Mehmet Necip Özmen

Bu Akşam

bu akşam
sensiz olmazdı
ya ben geleyim
ya sen gel istersen dedim
hesaplamayalım zamanı
bir göz kırpması kadar bile olsa
sade olsun istedim
yitilmeyi gözlerinde

bu akşam
anlatayım bir bir
ne geçiyorsa içimden ha ne dersin
dinleyesin
yalansız
yansız
sevgilice

bu akşam
haydi günü batıralım önce
sessizce
izin ver sonra
ne olursun
kaybolayım sende
vurayım dibe
boğulmaksa boğulmak be yeter sen iste
boğulayım denizinde
insanım işte
zayıfım sana
zayıfım

bu akşam
saçların rüzgar olsun
uğultusuz
sevgi kokuları aparsın ufuksuz düvellere
oldu mu aşk
böyle olsun değil mi
sevinmeye değsin sevmeye de
yeterki
adı belli olsun

bu akşam
bir serçe sürüsü geçsin üzerimizden
çitlembik çığlık çığığa coşkun bıcır bıcır
fasıllardan hicaz
türkülerden garip olsun
çalsın sazendeler
hacet kalmasın içmeye
her şey bu akşam hoş olsun
herkes
içmeden sarhoş olsun

bu akşam

yakınasın yalnızlıktan
yalnızlığın da benim
fitilimin ateşi olsun
sarhoşum
yetmesin
doymayayım şarabı ise aşkın
içtikçe içeyim
her içtiğim sonra benim
ilkin senin olsun

30 kasım 2007 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Bu Gecelik

Bir varız
Bir yokuz

İki cihan denmiş yaşama

Biri sen
Biri ben
Varsan
Varım
Yoksan
Yokum

Bilgeler bitsin annacımızda
İçre desinler
Sevda desinler
Aşk desinler
Ne bileyim
Neyleyelim

Bildiğimiz hiç yetmesin bize

9.06.2019 Başkarcı

Mehmet Necip Özmen

Bu Gecelik / Bir Gecelik

nasıl bir yorgunluk
feryatta figanda her yanı insanın

gözler uykulu
beden yıkılıyor
beden lime lime
bu gecenin adını koymak istemezsin

artık günün hikayesi
akşamdan kalan
şehirlerin merhameti yok
ayaklarım
ayaklarım
ah
ayaklarım

damarlar iflasın eşiğinde
inceden inceden
şaha kalkmış kan dokuları
ne akış be
kimyası işte insanın
orada kimler
ve orada neler neler

yorgunluğa atabilsem çalım
ah uyku dost
düşlerim
bir de ben
ve sonra oradakiler
yüreğime varıp varıp dönenler
açlar
sefiller
masumlar
insan gibi insanlar
öykülerin hepsi size
sizin olsun bu akşam
masalların da
ya şiirler

kaydı gidiyor dünya
bir başka alemde
sen
ben
ve oradakiler
sizin olsun hepsi
hepsi sizlere
düşlerimin en güzellerinde
buluşmak dileğiyle

23 ağustos 2008 Denizli
Mehmet Necip Özmen

Bu Gün Biraz Zaman Ayır Bana

bu gün biraz
zaman ayır bana

kabuğumdan çıkar beni soy
çıplak kokayım sana
salayım duygularına
sözümü özümü
sözüm söz
yalınayak basarcasına toprağa
toprak kadar yalın
toprak kadar öz

bu gün biraz
zaman ayır bana

bir kibritin yandığı kadar
yanayım dedikçe sen
hissedinceye söz söz acısını
sonu bilinmez mi yanmışsa alevin
yürek kor yürek bir köz

bu gün biraz
zaman ayır bana

kurtar ayrılıklardan yokluğundan
bir kez olsun anılayım
anılayım bir defacık sinmese de içine
fisiltısı kadar sessizliğinde nefesinin

bu gün biraz
zaman ayır bana

baharın son günleri ilk yazıdır aşkın
erişiriz ne çare sona ne çare hazana
gel dua edelim
ne yaşatsın sana ne de bana
yatırılır gibi yatağa usulçak
ayak bastığımız şu toprağa
kapa gözlerimi
hiç değilse elin değsin tenime son kez
bir dileğin bir dökülür belki
varsın ben duymayayım
varsın duymasın herkes

bu gün biraz
zaman ayır bana

29 Mayıs 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Bu Memleket

dedik ki
bereket gerek
sazlar çalıp
oynaştık
dalaştık el aleme
etrafında dolandık
sonra
indik mevlana'ya
en alçaktaki alçak gönüle
ve ashabül keyf'e
ve de rumelinden yeni bir dünyaya
gönül döktük
ter dökdük
yakardık hep birlikte
eriştik nefes nefese
vuruşkan
ve de
bereketli
ve dahi doğurgan
emek zahmet dokuduk
hep birlikte
her bir yandan
yer yer doldurduk
oğulunca anzel balınan
öbekleşip höyüğünde
titreşirken kara ormanları
uğultusunda deli ormanların
kıvrak ve sessiz
girdik anadolu'ya
konakladık
karar kıldık kadın ananın
ta!
göbek çukurunda

Mehmet Necip Özmen

Bugün Üşümüştü Ceviz Ağacım

Eser hafif yeller
Kucakladığım gölgem huzur yatağı
Gün doğar
Gün döner
Gölgelerim
Daldalarım
Kaybederim sığınanları korkularından

Gelincikler türlü çeşit
Şaklabanlıklar yapar dostlarım
Papatyalar fısıldar beyaz sarı
Sincap gözleri tepemde
Meryem nine çapadan yorulmuşsa
Başlığında yapraklarımın türküsü
Uyuturum birazdan
Hatta ninniler inlerim başucunda
Kış aylarına toplarken kozlarımı
Hani diyorum
Canlarımı yiyen insanlar
Dövmeseler dallarımı
Toprak damlar
Kiremit çatılar
Selamlaşmışlar
Uzanıp ta eremem apartmanlara
Onların selamları
Fırıldaklı kara bacalara

Sararıp solmak şimdilerde
Kızıla döngün yapraklarım
Dengesizlikler gırla
Üşümeyle bile anlayamıyorum
Ve tat almayı sıcaklardan
Pıtlar mı tomurcuklarım
Bu yıl acaba

Düşünüyorum da
Kermelerimden süzülen kararmış gözyaşlarım
Ağlamanız köklerime acı
Fırsat mı kalacak yarı yaşımda
Fırsatçı insanlarsa
Şu sıralar yanıbaşımda

Gösgöbekli ikisi
Boysuz ve soysuz
Arkalarından bağdaş elleri
Testereli olanı belli
Emir erleri
Üçüyle yazılan ferman
Çarpıldım
İlk çatalıma yakın en dolgun yerimden
İki yüz yaşındayım
Bas bas bağırarak istedim

İki yüz daha var zalimler
Daha çok yaşarım dedim

İnanılmadım
Duyulmadım
Acep ulaşmadı da sesim

Ulu bir ağacım
Adım ceviz
Kesmeyin ne olur beni
En verimli çağım
Görürsünüz seneye
Nice nice
Cevizler veririm

28 şubat 2012 Başkarcı -Denizli

Mehmet Necip Özmen

Buruk Rastlantılar

Rutubetten yana her şey var şu şehirde
Kesif küf kokuyor
İnsanlar
Tek tük
Sokaklarda da uyunur mu hiç
Çocuklar
Esmer kara
Çekiç çiviler baş uçlarında
Şanki kalk ve hemen asıl çekiğin sapına
Çak
Portakal limon kasalarını
Portakal limon bahçeleri uyanmışlar erkenden
Bu koku çarpıyor insanı
Su
Ot
Rutubete baskın çiçekleri narenciyenin
Kız kokulu çiçekleri
Hanımeli
Yaseminleri
Bir ben
Bir de ayak seslerim
Biçarem
Sevgili kardeşlerim

Üçü
Buralarda bir yerdeler
Geceleri lunaparkta
Gündüzleri lisedeler

Ararım
Düşüncelerimin karanlığında geçmişin patırtısı
Bir gidip bir gelirler
Bir ben
Bir onlar
Biri içeride oldu iki yıla yakın

Belli değiller
Belli değiller ile geçip giden günler
Yıl bin dokuz yüz seksen
Babam
Annem
Uzakta bir şehirdeler

E-tipi önleri
Dolu ana
Dolu baba
Ayşeler
Fatma teyzeler
Ahmetler
Mehmetler
Emzickliler
Sabahçı kahvelerinin ilk müşterileri

Yaşlarından kime ne
Kimde ki merhamet

İçeridekiler
Dışarıdakiler
Belliler
Belirsizler
Şu cananım memleketin huzurunu
İki paralık edenler
Ekmeğimiz
Aşımız
İzinsiz sofrta ortaklarımız

Düşüncelerim yalnız şu şehrin sokaklarında
Düşünceler ayak seslerimde
Sessiz olmak gerek
Mersin şehri
Sanki mavi yeşil bir cennet
Bir yanı cehennem

Sigaranın zifti avurtlarımda
Ağzımda tarifsiz bir acı

Kaldırımlar balık istifi
Sere serpe insanlar
Sivrisinek kaynıyor
Benek benek ısırıklar
Sırtları çıplak delikanlılar çocuklar
Şalvarında kıvrılmış kaybolmuş kadınlar
İnsanlarımız
İnsanlar
Portakal kasaları dağlar kadar
Işıklardan karanlığa kalanlar
İşlerinin başucundalar
Uyuyanlar

Kardeşlerim
Canlarım
Birkaç aylık heyecanlarım
Sağdaki sokakta olmalılar
Barkından ırak
Zulüm kaçkınları

Kara kuru kalmış suratları
Onlar
El kadar çocuklar

Hangi fırtınası doğanın
Hangi sebebe dayamalı
Hangi kefedede tartmalı
Hangi alıra koymalı

Bölmeli ocakları
Parçalamalı
Her birini bir yana fırlatmalı
Bu insanlık suçunu
Nasıl anlatmalı

1981 Mersin

Mehmet Necip Özmen

Canım İnsan İstiyor Fatma

Canım İnsan İstiyor Fatma

Canım insan istiyor Fatma
Öyle bir "canımsın" demek ki;
ağdığı gibi sevi bulutlarının,
yunduğu gibi yer kürenin.
Ancak ve ancak
bir aşk olmalı ki;
beden ııslak
tin en âlâsından bir renk
koyu kızıl
ve sımsıcak

1979 Gaziantep

Mehmet Necip Özmen

Ceylan Karası

bir ceylan karası düŕer gözlerimden
efkârli
alimkâr
zârif
ağlamak ister mazlumu mezalimin
ağlayamaz
bir ceylan karası düŕer gözlerimden
12.12.2016 Baŕkarcı

Mehmet Necip Özmen

Cıstak kız

kesmedin bir tutam saçını
verip beni gurbete göndermeye
görem kimi zaman bir görümlük diye
koynundan çıkarıp ta düşürmedin ki mendilini
koklayam kimi zaman bir kokumluk diye
yakmadın ki ille de bir ucunu mektubunun
yanık ta yanık her zaman ataşı yüreğimin
cıstak kız seni
kotlu botlu şortlu burnu boncuklu
zamane çocuğu
desene bana
...
nerden bilem sevdiğini

nisan 2007/Denizli

Mehmet Necip Özmen

Coştuk Yine

İki bulut sevişsin
Hani
Sevgileri damla olsun
İslansın toprak
Nasiplensin tohum
Ersin gök yüzüne
Hangi katında taht kursun arşın
Gönlü bağdaş
Ve yansın aşk oduyla
Dedelerin aşk dedesi
Yangısıyla güneşin
Sonrası mı
Allah kerim derler ya
Yaşamın adı baharsa
Ölüm sonbahar olsun

16 mart 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Cüzdan

ne sen aradın buldun beni
ne de ben seni aradım
dost gibi mi öyle bilmek mi gerekir seni
bazen düşmana mı daha yakın
boşsun el atma diyorsun
doluyusan bırak elleme biraz saklı kalsın
üç resim var ki ilişik kalbinde
ama benim kalbime senden daha yakın
karım
çocuklarım
kabarık gibi duruşuna bayılıyorum bazı
kandırmacalarım
muhteşemsin
kimi duruşuna hayranım
sol koyun cebimin ev sahibi ya da ömürlük kiracısı
çoğu boşsun bilirim lakin mahsustan aranırım

bir kağıt kulağıdır yırtık sıkışmışsa aralarına
çalakalemlerimdir
bilinmez o dünyayı sorgularım
ayrıtlarıdır zevkleridir kederleridir aşklarıdır yaşamların
orada saklı birkaç satırlıktır
oradadır bahanelerim
gerçeklerim düşlerim yalanlarım
sevgilidir allıdır pulludur kınalıdır
karalanmış birkaç mısradır cebimdeki bilinmezi uzaklıklarımın
naziredir mi diyeyim ne diyeyim
belki de bilmediğim kendi gerçeğim
yokluk gibidir iyi bilinir
var dur koynumdaki yerinde
yaşamlara nispet tokluk gibi görünse de varlığın

8 kasım 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Çağcıl Kaygılar

Alınan
Alınamayan
Yetilen
Yetilinemeyen
İnceden bir kaygı süzüldü penceresinden odamın
Sıcaktan ılığa
Ilıktan serine yol aldı düşlerim

İsmi değişir miydi şarkıların
İsmi değişti şarkıların
Makamların da

O ki
Monotonlaştı şenlikler
Ve tek kaldı elim
Ne kadar sarılabildiysem yaşama

4 Mayıs 2010 Başkarcı-Denizli

Mehmet Necip Özmen

Çalاکalem bir dilek

kokusu eksik olsun
gölü güzelliği de
bilmeyeyim billahi
hiç mi hiç
ister kör
ister kütük
meramı ne bilmeyeyim
ister bir hiç olsun
sesi sözü
niyazı nazı
canımın içi mi
dışından biri mi
bilmem nedir
bilmem ki derdimi

yeter be yeter derim
hayıflanırım
kimedir
neyedir ki intizarım
bu son olsun
hepsi bana
hepsi benim olsun
yaşarsam o kadarlık
bileyim benimle birlik yaşar olsun
derdi de
kederi de
kadası da benim olsun
yeter ki
ona bir şey olmasın
07/09/2007
Yenifoça-İzmir

Mehmet Necip Özmen

Çaresiz Bırakır Bazen Zaman

Bittiği yeri gibisin aklın
Mekansız dermansız bırakılan
Oluyor ki öyle bir zaman
Sılayı da arayamıyor
Gurbeti de atamıyor başından insan

Tanımı kahrediyor pişmanlığın
Ne yurdundasındır ne yuvanda
Ne sevdiklerine sunacağıın sevgi
Ne birlikte çekebileceğın bir acı
Nasıl bir yeldir ki savurur insanı
Öyledir ki ummadıkların
Geçip gitmez biçare insanın aklından

Gözün aydın mı denir
Kahır nefesinden haykırışlarla intizar mı
Ermışsindir
Senin bile beslemediğın muradına

Bir ıssızlık ve yalnızlık erbabı
Ne gülüyor ne de ağlıyorsa şu insan
Devrilmiş gibiyse kapılıp seline riyaların
Yıkılmışsa bir bir güven duvarları
Soğuk gülücüklerle yolculuk gibi olmalı
Birinden öbürüne mekanların

17.12.2012 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Çekilmez Bir Başına

Gidercesine
Son yolculuğuna gibi
Yaşamın
Dosta gitmeli gönül
Dosta

Ne kusur koymalı arada
Ne özür
Varlığına hu söylemeli dostun
Yokluğunaysa

...

11 eylül 2012 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Çekme Artık Kürekleri

Şişkindir öfkesi
Nefeslerin dansıdır acı acı
Üflenir gibi neyler dem sesinden
Bir iner bir kalkar
Ezalı göğsünden iniltili bir ses
Boştur artık içerisi
Alev sökün eder derinlerinden

Kırk tellinin telleri kırklar
Şöyle ya da böyle yaşam
Kazımış boşuna sanki tırnaklar
Kırk yılın sabrı boşalır bir gün
Uçuşup gider gözlerinden
Ne hocası para etmiştir
Ne de falcı

Siğışmıştır gayrı şu ana
Hepsi bu mu
Hepiciği bu mu ulan diyor
Ağarık sakalından düşen
Birkaç damla
Soğuk göz yaşı

12.12.2012 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Çeşitlemeler

Aşk denmiş
Ne çarpık bir kelime kimileyin
Kimi
Kaldırıp atası geliyor insanın
Ardından da baş bas bağırası
Ya kovası ya çağırısı
Daha dahası yığınla
Göz yaşlarına boğulası
Hâle bak

Savrulmuş lime lime parçalarına iç geçirip
Ta en derininden ahlar ile vahlar ile
Süslü püslü duygularına yaz ikindilerinin
İster yalan yere ona inanmak
İster gerçeği onda yaşamak
Hâle bak

İhanet ve sadakat
Hangi birinde karar kılmak
Kaynağına yine oralardan bir yerlerden varmak
O olduğunu bilerek
Konu ne ise canım
Lâfi uzatmamak gerek
Onsuz yaşayamamak
Ya da yaşamamak
Hâle bak

Töbe töbe
Nelere kadirsin sen
Nelere kadirsin aşk
2008

Mehmet Necip Özmen

Çeşitlemeler Sirtında Yüksek İnsanın Çözüm Tek Sonuç Mükemmel

Yol almaya gidilirken
Büküntülerinde yaşamın
Doğru ve yalanın tanımını kadar
Kesin ve keskin
Aritmetik eşitlemesi asla olmaz
Harmanı da olanaksız
Ne yanlış doğru olabilir
Ne de doğru yanlış

Dolaysız
Kıvırmaksızın
Sorular
Vicdanlarda tekdüzeliğe batarcasına
Batmalı iğneler
Yaşam biçimi midir acımasızlık
Ve sorular
Ve insanlar
İnsancıklar

Umutsuzluk
Şablonu olmuşsa sömürünün
Ve açlıktan nesil yitiriyorsa canlılar
Nedenler
Nedenler
Sorgulanması gerekmez miydi milyon yıllardır
Canlı cansız her şeyin başından
Gelip geçip gidenler

Ve sonuçlar
Parmak aralarındaki kadar kaçamak bakışlar
Bilinenlerdirler
Bilinerek bilinmediler
Hepsi bu kadar

Hesaba vurulsaydı
Bir doğrulayanı olsaydı her şeyin
Sorgulasaydı salt kendini her insan
Sorgulansaydı gerçeklerle
Yaşamaya değmez miydi dünya

Bir oyun mu acaba yaşam
Sahnelenen yıl be yıl
Kuşak kuşak
Kader konmuşsa adı saflığın
İnsan
Kendisine mi
Yoksa başkasına mı uşak

Bolluk ve bereket
Kör hırsına tutsak edilmişse bencil varlığın
Ve eşitsiz paydaların çözümsüzlüğü olmuşsa yaşamın adı
Ve hep

Yoksulun damağındaki ise ahlaklılığın ağılı tadı
Her sorunun karşısında duraksıyorsa düşünceler
Ve adına kader denmişse
Sorgulayamamıştır insan kendini
O zaman hep başkalarıydı yargılayanlar
Yol alamadılar
İşe yaradı mı üzünlük
Gördük bilmem kaç bin yıldır
Hep yarı yolda kaldılar

Ne denli deli
Ne denli divane
Ne denli varlığına umursamazsa insan
Doğruya
Ve yalana
Ters taraftan inandılar
Nice ki
Doğruyu yalan
Yalanı doğruladı insanlar
İşte o an
Sefalet
Çörelendi başa
Bir can alıcı oldu insan
Bela yine kendileriydi
Kovamadılar başlarından

Umut ve çözüm
Şu ikisi
Hep vardı da kuruluşundan bu yana evrenin
Ağır basan ben oldu bencillik oldu
Atamadılar başlarından

Yok dedirtirler kendilerine
Görünmez gibidirler
İçimizden birileri
Kuytuların keneleridir
Kan emici sülükleridir onlar

Hangi çekimi içinde isek yüklem
Ve herhangi bir zamanında evrenin
Doğruysa gördüğümüz göz
Doğrudur dilimizdeki söz
Dost vardır görmediğimiz
Dost vardır hep üzerimize giyindiğimiz
Kimi kederimizdir yürekten
Kimi sevincimiz içten
Yoklara karışanda bencilliğimiz

4 Ağustos 2010 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Çılgın doğum günü

aklıma geldi
bu gün
doğum günüm
çılgınım
o yaşım
bu yaşım
dedim ki paylaşayım
geçip gidecek nasılsa zaman
güme de güm güm
düme de düm düm

savuşup gider bir güneş yüzümden
sıcak yorgun denizin çırpınışları
yudumlamış içmiş Ege denizi
yaşamak nedir
yaşayan kimdir
bir soruysa eğer
yaşamak yaşayanın
diyerekten şu anı yaşayarak
keyifli şincik
çok pişekâr bir insan
bu insan

şiir de neymiş
şair olmak ta ne
belleğinde sıra sıra dolaşırlar
kelimeler
mısralar
dansa kaldırır gibiler birbirlerini
öğlen şekerlemesinde birazdan
ne düşler ne umular
yeni gelen yıldan

at başından kederi
sav başından
derdi bilmem neyi
hamurunda varsa iyilik mayası
yaşamak
bir an kadardır kimineyse
bin asır bitmez çilesiyle
bir başka kimine

çadır önü bostan
dan dini dastan
biberler kıtırık
alev desenli domatesler
güzelliğine güzel bir bakış bağışlananların
konu dağılmadan bir laf daha
nasıl uçup gidecek diyorum yaşam
yaşamın ötesinde berisinde
düşünün
daha neler var neler

çadır üstü dal dal zeytinler
gölgelerinde hem ılıklaşır şu ruh
hem serinler
düş kurma dalları dünyanın
dalların serin daldaları
bir dal örgülü kız saçı gibi
ağlatmaktan yanakları morarmış
Karacabey soğanları
üşenmez insanın
göz zevki ağız tadı
çiri çöpü devşiripte
üfleyipte duman duman
kil tuğla toprak çömlek
civil civil oynaşırlar birazdan

damağı dolusu Ege
dolaşır dili diline Ege'de
şu zamanların dolusunca
esiyor denizinden bir İzmir türküsü
zahir
kekiği gibi buraların
sızlatıyor burunları

saz vurulur
ırlanır bir türkü
dil söyler
anlatılır bir bir sevdalar
dertler vurulur yüke
savrulur yellerle
erişmektir niyetlerine
varıp giderler bir yerlere

bir coşku
bir düşünce olmalı her gün
adını koymaksa yaşamın
özledikse insan gibi yaşamayı
yaşamının yolları işte bu

o yana bükülse de yollar
bu yana bükülse de yollar
olmalı ki şol dilekler

kötü gide
iyi gele

14 AĞUSTOS 1995 ÇAKMAKLI-İZMİR

Mehmet Necip Özmen

Çiçek Balık Böcek Çocuk

Küçük bir çiçek

Anam toprak
Babam gök
Köküm benden
Suyum senden
Baharda göğeri
Yenilmeden
Yaşamak için
Güzün tohuma ermek gerek

Küçük bir balık

Biri denizden
Biri dereden
Ya tatlı su da
Ya tuzlusunda doğup
Yutulmadan yaşamak
Yaşamak için
Avlanmamak gerek

Küçük bir böcek

Ya şu dağın eteğinden
Ya şu ovadan uçup gelmek
Anam kim
Babam kim
Bilsem ne bilmesem ne
Yaşamak için
Tutulmadan yaşamak gerek

Küçük bir çocuk

Anam bir yerden
Babam bir yerden
Ekmek elden
Su gölden
Daha büyürken el aleminden
Yaşamak için
Çelmelere takılmamak gerek

6 Nisan 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Çifter çifterdik

usanmadık
sözümüzü dedik
kâh bağırdık kâh inledik
şerbetini içtik hep birlik
ve hep birlik her işteydik
kaç kişiydik ikişerden
insana uyduk şahittir Âlem
saydıkta uyarlar bize
ola ki o vakit
insan olaydı cümleliz

biz hem biz
hem sizdik
öyle saydık
öyle bildik

sevgilisiydik dünyanın
dünya da bizi sevdi
çifter çifterdik
çetelemiz Nuh`tan
evlerimizdeydik
kenttendik kasabadan köydendik
ta ötelimizdeydi az buzlar
haramiydiler
haramı bilir
haram yerdiler
ders alırdık
ibretle izlerdik

öyküler bizdendi
masallar ve şiirlerde
inciden nakışa işler
boncuktan tesbihe dizerdik
olanı görür
ninnilerdik
türkülerdik
halk yolundan hak yoluna
hak yolundan halk yoluna
anlatırdık her şeyi
hisselenmeyi iyi bilirdik

milattan öncede ydik
kim bile kaç milat olacak ta
var olacak yine biziz

sevdik ve sevildik

biz hem biz
hem sizdik
öyle saydık
öyle bildik

17 kasım 2007/ Denizli
Mehmet Necip Özmen

Çiğ küfteci

inanın dostlar
iyi çiğ küfte yapardı
buram buram terlerdi
yeminle
tam göbeğindendi
tam ocağındandı
isotu bulguru baharatı yayıp
sanki ibadetle
sanki törenle karardı bu adam
yeşilliği eti
derken bakıp şekerden şeker dostlara
lokma lokma sıkımlardı küfteyi bu adam
güzel anlar yaşardı yutulurken küfteler
acılarını bile isota banar
öylece yutardı bu adam
gülümserdi tavana
anılarla yorgun serilip yatağına
derdi yok
ne de mutlu yatardı bu adam

tam ocağındandı
bildi bileli leğeniyle bu adam
bunu hep yapardı
mutluluğu öyle sanar
öyle mutlu yaşardı

1998 ÇAKMAKLI /İZMİR

Mehmet Necip Özmen

Çirkef İnsan

afaganları basıyorsa
yaşamına kara bir örtü gibi
birinin çirkefliği
alın yazısı derler ya
keskin ve kesin
yavrucuğum
zokayı yutmuşsun
bunu böyle bilesin
bey de olsun
hanımefendi de
bulmasın insanı bela
efendisi gibidir
efendisi insanın

10 şubat 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Çok anlatıldı bu öykü

okul çocuğu bu koymuş kafasına
canı ille de şeker ister
aşabilse ana yolu karşı fabrikaya gider
kömelerce eski şeker çocukları sinek gibi çeker
zıplarsa duvardan yola hemen varır şeker dolu avluya
birazını yerse
birazı da arkadaşlarına

güneş vurmuş alınına
boynu düşmüş sağ yanına
kıvrım kirpikleri kırık
kravatı hala boynunda
savrulmuş kıvrılmış yatar
otoban kenarında

paylaşmış gibi çakıllarla
sessiz sedasız şeker tadını
arkadaşları tahtaya
iri iri yazmışlar adını

ocak sömürenler
ocak söndüren kara eller
hep siz yemeyin
bu çocuklar da yesinler

2001/İstanbul

Mehmet Necip Özmen

Çok Bencil Geliyor Kadınım

Çok bencil geliyor kadınım
Kaburga kemiklerimden bir sen
O halde ben hem dişi her erkek olanım

Adım gerçi dedemin adı
Dedemin ki si de obalardan gelme
Obalarda eceler
Eceler bir ses ünler
Abanım ben senin
Yarın
Kızın
Ananım
Değil mi ki ben doğurganım

Çok bencil geliyor kadınım
Kaburga kemiklerimden bir sen
Sen benden oluyorsan
Ben kimden doğurulanım

14 Eyl. 09 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Çok Kısaysa Zaman / O An

Durum hasıl ise zamana
En küçük zamandır
O an

Diren
Hisset
Nefes al
Nefes ver
Sen kazan
O an

Ya çok soğuk
Ya çok sıcaksa
Uzatma olanları
Ayan beyan
Hem onlara
Hem olanlara
Dayanabildiğince
Dayan
O an

Sorun mu var
Bekletme soruyu
Hükmü sonlanmaz mı geciken sorunun
Sor sorunu
Şipşak
O an

Akıl
Ödün
Birazcık da verdiysen elini
Benliğin gitmez mi senden

...
Yaaa
İşte böyle insana kor
O an

16 aralık 2009 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Çorak Gönül

Sessiz sedasız gidiyorsun
Sessiz sedasız ve yavaştan
Şu sonlar
Hep böyle mi diyorsun
Gönül çoraklaşıyor
Gönül arsız besbelli
Sana bin umut daha beslemek isterdim
Gel gör ki
Yaş da gidiyor yaşamdan

03 Ekim 2009 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Dağlı Yüregim

Anlamın çok ağır madencinin çocuğu
Taşıyamam
Yanında olsam
Koklasam silsem gözyaşlarını
Bilsem dindireceğini
Sarı çocuk
Babanla
Yan yana dursam

18 mayıs 2014

Mehmet Necip Özmen

Dayanman Lâzım Çocuk

Beni
Ne doğuran sırtlayabildi diyorsun
Ne kazanıp önüme koyan
Ne denli bozuk bir zaman
Dayanman lâzım çocuk
Dayan
Dayan

22 .02. 2011 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Değişken Ruh Hallerim

Babam söver
Anam çaresiz
Abilerden biri azman
Biri kendi derdinde
Yıllarca lastik kokusu çektik
Neyleyelim parayı pulu
Yıl on iki ay üç yüz altmış beş gün
Kaç günü mutluyum sorun

Kim bu
O mu
Şu mu
Ve
Ben miyim bu
Değişken ruh hallerim

Radyoda yayındaydım
ve birazdan çıkacağım
Yine o evin yollarındayım
Bir sen varsın ustam
Yaşama sarıldığım
Nihavend eser
Şu
...

Canım
Sevgili koca arkadaşım
Şimdi olsak da
İki kokulu mum
Bir nihavend makam eşliğinde
Uykuya dalsam inceden
Kısacık
Sen bilmesen de
Dudaklarım seni hecelese

25 Nisan 2010 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Del-eylemeli Aşk 1

Del-eylemeli Aşk

kal öylece
derinlerimin karanlığında
ışığım ol
harelensin bakışların
hüzün yağmurları son bulsun gözlerimde
bir ay doğsun gönlüme
bedir

sen sevgim
sen sevgilim

çizeyim hüzmelerle
eksik kalmasın beher dirhemim
diyeyim ki
sen ruhumun efendisi
diyeyim ki
sen gerçeğim
çıkagel bir yerlerinden düşlerimin

sen sevgim
sen sevgilim

düşler yalancı
kandırılar pembe mor
sen ol hep
sen kal bende bedenimde
başlasın bitsin öykülerim seninle

del-eylemeli aşk

sen sevgim
sen sevgilim

4 Mayıs 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Del-eylemeli Aşk 2

gerçek nedir
ha varsın
ha yoksun
ben miyim var eden seni
sen misin yok eden beni

yenil kendine
fısılda bir gün içindekileri
bir dahaya sen de yoksun ben de
daha dahaya hiçbirimiz
habersiz gibiyiz her şeyin
bir afet ki vicdanlarda
bir kıyamet ki adı konmamış

varlık ne
yokluk ne
elinden düşmüş birinin bir sevgi
tam kaybolanı bulmuşken biz ikimiz

del-eylemeli aşk

4 Mayıs 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Del-eylemeli Aşk 3

arsızlığa bak
azaplığına bile köle olmuşsa insan
yaşanırsa diyorum canımın içi
böyle mi olmalı aşk

acılardan doğarmış bütün aşklar
anımız böyle mi dolmalı
ya da her gün gün kapkara mı doğmalı
gerisi boş
gerisi kös kös olmalı yaşamak
o da neymiş

yakıp yandırıp kül etmeli
sevgili ağzına yaraşır
bir kor ki düşmeli

del-eylemeli aşk

4 Mayıs 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Deli Olmak Ne Güzel

açık
uçuk
buçuk
azıcık da kaçıksan
helal olsun sana yerler gökler
düşünceler diller yalan
duygular yoz yavan

insanlarla uğraşanlara diyorum
oyalan ha babam oyalan

akıllılara helâl akılsızlara belâ sanki
yerler
gökler

elde kalanı sormak gerek
sıfırdan birazcık arta kalan

boş ver
nasılsa memleket talan

ne güzel delilik
açık
uçuk
buçuk
kaçık

hahhhaaayt
.....

2 Mayıs 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Densiz Değer

Değer biğilirken densiz densiz
Biçilen kefenimiz
Geğmiğte ne diktik ki be hey canlar
Bu gün istediklerimizi biğeriz

4 mart 2010 Denizli

Mehmet Necip zmen

Dert de Sende / Çare de

insan gibi yaşayacaksan
bilmem evrenin hangi bir yerinde
bil ki
bir adı vardır her şeyin
'beşersin evvela '
ömür biç kendine
koy adını
soluyacaksan bilmem neresinde
yahu bırak hakkı haktanı
bilinmez anlamsız boş kuru lafları
falani feşmekânı
hamâset bulaşığı ruhbanlığı
ve de
yine hamâsi evlad-ı vatani

hani yalandan
hani dümen suyuna girmiş kandırıkçılığı
ister çirkin
ister güzel
bir yaşam değil mi
adı konmuşsa yaşadıklarının
özetle be adam
de hadi
babam
anam
yaşamak istersen insanca
fırsatçılıktan uzak
durgun suya bakarcasına
imanına dinine
eğil de iyice bak
oradasın
kök salma boyun bükme nergisce
oradasın
tastamam sensin işte
bir başlangıç
bir bitişte
suretinle bir ömür baş başa
yaşamalısın kendinle

bilmelisin
dert de sende
çare de

eylül/2003/İstanbul

Mehmet Necip Özmen

Dervişçe

Karı koca
İki yaşlı
Taş bilek
Çelik yürek
Sinmiş kenarına asfaltın
Tuzu teri
Mandalin sepetleri

Yetmiş beş kuruşluk günahın
Utangaçlığı var gibi
Sevabı bir liraya kâr güder
Bu
Galiba Tanrının mizanı
Ölçeği sınırlı yoksula

Her şeye karşın
Kusur etmez ibadetinde
Gülümseyen çizgileri
İki insanın
Ahvalî
Hâli

Kanıksamışız azizim
Sen gibi
Ben gibi
Ahice
Dervişçe
Sadece müritleri

Memleketimin
İki
Güzel insanı

20 12 2013 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Deva mı derde üzerlik

Ayrılığına kardeşlerin
Ayrılığına oğulların
Kızların
Ve sevdalılarının
Eller sallanır yürek üste
Kokan ölümdür
Korku yokluktur yeniden

Hoyratlar daim acıdır
Sızlar yaralar
Kanar yürekler
Yürekler duvar dibi küskünü
Çare sayardılar üzerliği
Nakiş dizim
Nazarlığı duvarların
Çaresizliğine çare mi olurlar
İnsanların

Yanıyor Afrika
Asya yanar
Kimse suçlamasın Hak"kı
Doğayı

Yakan da
Yakılan da insanlar

22 mart 2011 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Deveci Müslüm

tütün tabakasının gümüşüne kaydı gözler
kuru elleri göründü
iri damarlı
loşluk
oynaşan duvar gölgeleri
fersiz gaz lambasının ıkınması
fıstık dalına karışık tezek dumanı
tüten çürük saç soba
üşüyoruz
oda serince
anlatmadan öykülerini "Deveci Müslüm"
diken diken oldu tüylerimiz

topraktı duvarlar
yaşamın damla mağaraları
saman ve çamur
ve damların
azılı düşmanıydı yağmur

"Deveci Müslüm" babayiğit
heybetli iri kıyım adam
bilmesek yüreğini
de ki eşkıya ol git
köy bas
kız kaçır
elle düşmanı
sormayın lakin yüreğini
iri damarlı kuru ellerinde gizi
sardı sarmaladı kızıl tütünleri
sararmıştı parmakları
yaladı
yapıştırdı
yumuşaklığı aldı bizi
zordu
gözlerde babayiğitlik
hem yufkadan yürekli olmak
hem kekemelikle baş etmek
'y-y-yorum' ile başlar
titrek kaba kalıncadan
öykü tonlarındaki davudi ses
söze en derininden

kalınca dumanlı uzun bir nefes
gizemli dalardı bakışları
deseniydi her cümlesinin
sonuna kadar dinleterek
düşlerle birlik alırdı bizi bir heves
kısadan teklerdi heceleri kelimeleri
uzunca kekeleyerek

şanı batmaz efsaneleri bitmezdi

Çukurova' nın yorgun işçileri
ve geceleri beti bereketi
sinekleri
yorgun gecenin kısacık sevişme hevesleri
kara sulak toprak tarlaların
çtırdamaları pamuk kozalarının
çatma tahtaları
yer hayması minder yatağın
kaderde
ırgatı olmak da varmış
buraların

bir galon lamba gazı
bir kışlık zeyt yağı
soğuk zamanların tuz ve şekeriydi sebep
aşılını her bir yanı
dere tepe yaylası
ve sıra sıra dağların

gür sesle başlardı öyküleri
kekelerken
giderek incelirdi sesi
"para pul y-y-yok ağam
göz hak-k-k-kı diyerekten
ç-ç-çoluk ç-ç-çocuk isteyince canları
yan tarladan bir karpuz ç-ç-çalmaktı"
yakalanınca
bakmasıydı havaya ahmak ahmak
ve demesiydi mal sahibine
"yasak mı y-y-yavrum
Allah'a b-b-bakmak"
kalını da bize düşerdi
lamba ışığında kahkahaları salıp
duvardaki gölgelerde oynaşmak

köydeki bağı
birkaç fıstık ağacı
susuz yarık kızıl çarıklı taşlı tarlası
bir lahza
yokluğu ırgatlığı zahmeti silerdi sanki
köylük yerde konu komşuyu başına toparlaması
kıssalar konardı yüreklere
hisselerin terbiye kamçısı belleklere

ekrana
bilgisayara
dizilere
si - di lere
işimiz kaldı şimdilerde
yazık ki
akıalmaz zibidilere

aparıp götürüyorlar
çağcıl oyuncular kara kara
kapkaradan bilinmez yerlere
yokluğu bilmemek
varlığı bilmemek
açlığı bilmemek
bilmek gerekir ki

sevgiyi sağlığı
geçmiş anılardan günümüze
medeniyet tutsak etmiş
güzelim insanlığı

22 eylül 2007-Denizli

Mehmet Necip Özmen

Dilediğın Olsun Yeğenim

Kötü bir sene oldu yeğenim
Kötü bir sene
Sana hep der hep söz verirdim
Umutlarını yitirme
Sakla en küçük de olsa geleceğe tasarılarını
Onlar seni yakalar can evinden ve tutup uçururlar ta ötelere
Ne gün ki yitirip öne eğdin başını
Ne gün ki teslim oldun
Tutsağısın bilmediklerinin

İşte
Bu son sözüm oldu
Yok olmanın en basit
Yok olmanın en düzenekli
Ve
En cömerdi kendini ele vermenin

Niye yakınıyorsun
Neyi tartışıyorsun
Sen genç
Sen delikanlı
Dipdiri ve capcanlı
Ben se altmışlardan kalma
On iki eylüllerden kalma orta yaşlı bir yaralı

Haksızsın
Onur ve açlık bir arada yürümez
İlk dürtüye dermanı yoktur insanın
Herhangi birinin yazdığı fermana da
Bir kara deliğe sürükleniyoruz diyorsun
Siz kim
Biz kim yeğenim

İletişim denen görsel ve işitsel ihaneti insanlığın
Ve
Ne sır
Ne giz
Ne içsel değerleri insanın
Sevgili yeğenim
Dış giysilerimiz
İç giysilerimiz
Anlayacağın orta yerlerdeyiz

Göbeğimiz açık
Kıçımız da açık
Verdiysen eline değneği iş bilmezin
İnsanların
Burnundan gir bilmem neresinden çık
Salt bu ülkenin mi
Yapma yeğenim
Tüm dünya insanların
Hem akılı kaçık hem kıcı açık

Bana kutlama yazısını yollamışsın yeni yılın
Sağol narinim
Sağol yeğenim
Lakin
Bir yıl daha yaş baş yol alıp gidilen yere mi
Yoksa yollarda sıra sıra dikenlere dikenli tellere mi yazın
Ah ki ne ah
Hiç de öyle değil
Ayağı kazın

Biz küçücüktük
Biz gençtik
Tıfıl
Ergen
Sevdalısı memleketin

Bir bir toplaşmıştık her yerinden yurdumun
Sen daha kafanı toplayamamışsın

Şu iki kök kelimedede takılı kaldı aklım
Kut ve
Tabut
Dilediğim biriye
Ötekisi gördüğüm

İplikler olmadan kördüğüm
Dilediğim olsun yeğenim

26 aralık 2009 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Doğrular Cehenneme

Ne büyük kötülük insana eziyet
İnsan olmak özdeşi gibi olmuşsa kötülüğün
Etraf dolu dolu
Dört gözlü
Beş kulaklı
Üç dilli zebanilerin cehennem bekçiliğinde
Yerküre cehennem
Doğrularsa cehennemde
Eğriler zebanilerle ortaklar
Gül gibidir onlara yeryüzü
Cennettir onlara yeryüzü
Ve yerkürede
Cennetteymiş gibi yaşarlar

11 ağustos 2009 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Dolaşın haydi

dolaşın
ağızdan kulağa
iki laf
iki kelam

tam göbeğine hedefin
şiidir
ulaşır
bakar gözbebeğinize

dualardan yüce kimi
kimi yerleşir
tam yerine
erişilmezi insanın

heey insan!
teknoloji
meknoloji
pis düşünceler
kimyası bozuk
falancaların
filancaların

ne olur yapmayın
demeyin ha uygarlık!
erişileni insanın
iyilikleri
miyilikleri
yalan dolanı şu zaman
varsa akılda
ola ki tek kalan
insanlığı talan
falan
filan

Mehmet Necip Özmen

Dost Olan

Geçerken uğrayan
Yolu düşen
Bakayım ne yapıp durur diyen
Canlar
Canlar
Canlar

...

Söyleyeyim
Yol uzun
Yol ırak
Erişmekse maksat
Gönül tadımız baldır
Kovanında
Bekler örgü örgü

Arı isen
Gel bal eylesen
Gül isen
Gel kokun eylesen
İnsan isen
Gel mutlu eylesen
Tadımlıksan
Gel meşk eylesen

...

Eylemez isen var git âlemine
Git de
Ne eylesen eylesen

16.12.2021 düzenleme

Mehmet Necip Özmen

Dost yazılır dost çizilir

Dost Yazılır Dost Çizilir

dip dibe olmak mı gerekir
kimi
gizliden bir bakıştır
ineden inceye
her şeyi anlatır
bakarsın bir sözdür
dost
yazılır geçmişten
dost
çizilir geleceğe
ufacık
saklısından usulden
sır gibidir
ama
hep bilineni anlatır

bir yabancısıdır
bir durakta habersizce bekleyen
sıkış tepişti dolmuşlarda
utangaçlığı işte ortamın
belki de bir küçücük gülümsemedir
mahcup çizgileriyle anlatır yüzünün
ve tatlı bir bakıştır ışığında gözlerinin
ki
insana dünyalar bağışlanır inanın

günün birinde kapınız çalar
açarsınız ürkek
gün ortası
zamansız bir konuk
bir kadın
bir erkek
ilk kez karşılaştığın
kivircim sıçrar bir yerlerinize
ilk aldığınız
kivrımlarında beliren
başlangıçta dudakların
sözler bakışlar kokular
tepeden tırnağa
hah hayt şu işe bak
nasıl da ustaca her şey

sırrı işte bu evrenin
gizi nasıl da içine çeker insanı
sevgilerden bir tutam
kısacık bir an
koklayasınız gelir
ve o sözler
ve o bakışlar

ve o kokular
ustaca canımın içi
ustaca her şey
bağışlar size sanki dünyayı
dost
yazılır geçmişten
dost
çizilir geleceğe

telefonda bir ses
tanımadık
basit yalın bir iç geçirme karşıdan
derin bir nefes
davetkar
buğulu
anlatır bir çırpıda güzel her şeyi
ipin ucunu tutuşturur insanın eline
etraf dopdolu sen olur
etraf dopdolu ben olur
umursanmazsın sevgiden yitirdiklerini
koşar gider vakitler çabucak
her şey yerli yerindedir hani
bir keyif sarhoşluğu sarar her yanını
değil mi ki
çoğu yalan çoğu yabancı
kahkahaların ve övgülerin
başarı kadehlerinin
sanki zorla yaşamına yamayan
yalancıkdan
yaşamı kirli yanından yakalayan
kimse bilmez
kimse bilmez içimizdekileri
saklı kalmış insanların gerçek öykülerini
dost
yazılır geçmişten
dost
çizilir geleceğe

içinden geçmez mi insanın
tanımadık sürpriz birisi
bir lahza
bir dost
bir can
hani geçmişte gömülü kalan bazı
olsa bitse her şey
bir an
bir an ki kısacık

geçip gitmiştir geçen
dostsa yazılır geçmişten
küçücük bir umuttur içinde insanın

daim hazırda bekleyen
usunda usta bir ressamdır her insan
çizmez mi geleceğın resmini
süslemez mi umutlarını
bezemez mi allayıp pullayıp
kazımaz mı geleceğē
hazırdır hazır
aslında
hep hazırdır insan
dost
yazılır geçmişten
dost
yazılır geleceğē

11/06/2007- Denizli

Mehmet Necip Özmen

Dostsuz Dermansız Geceler

nicedir şişkin yürek
dalar gider bir yerlere
gözler göremez
bakarlar salt
derin derin

kayıplarda bir insan
arar kendini
körlüğünde günlerin
körlüğünde gecelerin
yalnızlık yoldaş arar
dost arar
dost ister
dost dilenir gönül fukarası

inandıkları
güvendikleri
varlı vakitsiz
sokarlar zehir lafları
merhameti iyiliği aramak
nafiledir

merhameti olur mu
dokuz boğumlu akrebin
yakarır insan kimileyin bilinmezlere
niyetler edilgen
o ki dilek
yitirilmiş kayıp günlere geri dönmek

geceleridir
salt dostları insanların
yalnızlık yazılır karanlık duvarlara
dört bir yanı engel
her engel
ne çok keder
güzel insanlar
ortalık yerde
dosttan da yüce
onlar yürekliler

sevgili geceler
boşluğa üflenir umutlar bin bir
dosttan ötelerim denirdi
nerede neredeler
açın kollarınızı
açın kucağınızı

sessizliğinizde dahi olsa
koynunuzda gecelesinler

Nisan 2003- İstanbul

Mehmet Necip Özmen

Dört Mevsim - Sonbahar

Hüznünü bile kaçırdıydık sonbaharın
Sen ayrı
Ben ayrı
Ayrılık konmamış mıydı zaten
Sonbaharın adı

8 mart 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Dört Mevsim -kış

derin uykumsun dedim
kış dostum
örtü altım
paylaştıydık derin derin nefes nefes
yaşadıydık bin bir heves
gündüz olmadıydı
hakkısın
sensizlik
sessizlik
ve
üryan gecelerim
her şeyimi sana verdim

8 mart 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Dört Mevsim -yaz

bir göründün
bir kayboldun
derler hani
gönüldür bu
konar bir yerlere belli değil

bir sıcaklık
bir sağnak
deli
kısacık

şu
yaz aşklarının yaptığına bak

8 mart 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Dört Mevsim-ilkbahar

beni ara
her baharda
mutluluktur adım
bulursun bulursun
sormayasın coşkumu
kocarım bahar bahar
çiçek açarım
kelebek olurum
uçarım
annacıma gel

belki
sana da bulaşırım

8 mart 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Dört Renk Aşk

düşünceniz ise aşk

ipini
koyuvermek gerek
gitsin gidebildiği yere
istediği nereyse
düşsün
suyuna toprağına
yeşersin
sudan ateşe
ateşten suya
yeşerebildiği kadar

eyleminiz ise aşk

tutun
ve bırakmayın bir daha
dikiverin iki kulpundan
yudumlayın
yutun tadını
sindirir
ezin içinizde
kokusunu alın
siler gibi alın terinizi
silin yeninizle
ki
sinsin her yerinize

tutkunuz ise aşk
ve
ezgisi ise yüreğinizin

günü geceye
geceyi güne
yıldızları serpiştirir gibi evrene
savurun
savurabildiğiniz kadar
uçuşsun her yere

gizli ve giziniz ise aşk

eyvah ki ne eyvah
artık
oyuncularısınız evrenin
oynaşsınız yakamozlarında derinliklerin
oyuncaklarıdır gezegenlerin
replikler sizinle doludur
oynanacak demli bir oyun
coşku tozlarıdır sahnelerin
yanak yanağa kulislerde
yaşanmışlarıdır
en güzel şeylerin

gerçevesiz resimlerisinizdir
ağlayan ve gúlen maskların
her iki suretisinizdir

hem gerçeği
hem gizi.

29 ocak 2007 İzmir

Mehmet Necip Özmen

Dur bi dur bi yüreğim

Sezinlemek istedim.
Derin düşünceyle haşır neşir
Profilinde kayboluyorum nadinenin
Bir iki dönüp asilane ne derse inanın
Birlikte kaybolalım
Ah!
Dur bi
Dur bi
Yüreğim.

Mehmet Necip zmen

Durdurabilmek Zamanı

adı zaman
seslendiler ardından

...

durmadı
yürüdü
bakmadı bile geriye
duramazdı

durduğu an...

karanlıklar şahıydı kızgın lavlarla gelen
bu muydu var oluş
bu muydu gerçek olan

ne ki esas olan
düşündü...

her şey vardı arasında
sıcığın serinin
hiç bir şey
olamaz
hiç bir şey olamazdı yalan

kanatlardan bir deli rüzgar süzüldü
damladı yapraklardan sel olup
uzadı köklerde tel tel
kayarıktan su içinde sudan
oyarıktan falezler gibi
düşüncesine girdi insanın
an be an

bir daha
çıkamazdı

/zaman/

duramazdı
durduğu an...

2003 aralık -İstanbul [/kalin]

Mehmet Necip Özmen

Dün Güzel Bir Kadın

Diyordu ki
Yaşamak bin musibet
Yaşamak bin acı

Yapma ne olur
Bilmelisin ki
Dünü anlattın salt
Bu gün var
Yarın da var
Aç perdeni bir bak

Yaşamak
Bin tomurcuk
Yaşamak
Bir sıra dağ
Yaşamak
Bir baharın çılgınlığı kadar

Ve yaşamak
Bu günden yarınlara gülümseyerek varmak

15 Ocak 2010 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Dünyanın Bir Hali

BeğenTweetSharePin itWhatsApp
Dünyanın Bir Hali

bini beş para etmez vallahi
bile bile halini ahvalini insanın
ahkam kesilen şu lafların
ahkam kesenlerin şu hali

kokmadıkça terli terli
nasırlanmadıkça ayağı eli
dolmadıkça beyni
hak etmedikçe ekmeğini
kimden
neyi
niye beklemek
neyin nesi
kimin fesi

göz çukurlarında yerleşmiş karartıların
karalığını gördükçe korkuların
avuç içi kadar aç çocukların
gözlerde
umudun tükendiği bakışların
ve anaların
ve babaların
sabah nefesini sine sine içine çeken
korkulu insanların
yeni bir güne uyanışını dünyanın
toprak dolu
su dolu dünyanın
güneşi parlıyor
maviyse gökyüzü
ve
bir güne daha açılan
griden kara pencerelerdeyse
hep günlük yaşamın

hey kötüler

kapanın artık
gidin
yok olun yaşamından insanın

31 ağustos 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Düş Çiçeği

Düş Çiçeğim

Bütün günleri gece kılsam
Bütün gecelerimi seninle doldurup seninle içeceğim

Yalnızlık yatağımın baş ucunda
Masam lambam kitaplarım ve karartılarım
Çizgilerim ve düşüncelerim
Parmaklarımdan kayıp sana uzanan ellerim

Nasıl da yalnızım yine bu akşam

Şu duvarlarda gizli gibi
Kırık dökük ve zamansız uykularımın ismi
Her uyanışım bulanık
Her göz açışım sisli

Neden ırağım uykulardan
Nedenlerim bile neden sensiz
Sen bendesin öylece sessiz sessiz
Ben bedenimde sessiz ve senden daha sensiz

Neden hep düşlerdeyiz
Ne kadar da kırılmanız her şeye değil mi
Varsın umutlarımız düşlerde olsun
Hiçten se düşte bile sizinle beraberiz

14 Eyl. 09 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Düşlerimde Bile Öpemedem

Düşlerinin konuğu olmak varmış
Kanatlarına sığınmak
Şessiz damlalarla düşüp kirpiklerinden
Öpücüğü kadar kanatan
Haçer dudaklı sevgilim
Islaklığında yanaklarından akıp
Bir nefes alev gibi olmak isterdim
Of ki ne of
Düşlerimde bile öpemedem

8 haziran 2012 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Düşte Çam Çırası

sıradanlık günaydınla merhabalaşıyor
günaydın millet
kuyruk sokumunda ter inişleri
midesinde
üç şekerli bir çay
çıtır bir simidin isyan gazı
düşte çam çırası

yanıyor adam
yanıyor kadın
düşte çam çırası

acı
kırbacı suratında şaklarcasına arabacının
kabarttığı surat gibisin
acı gülümser
asılı kaldıkça surette
daha nice şaklar kırbacı
egemen fırsatçıların
düşle gülümserce millet

düşte çam çırası
19.02.2019

Mehmet Necip Özmen

Düşündü Fatma Ve Küçücük Düşünceleri

Zor düşünceler çalkalandı
Hangi yaşın insanıyım
Derin bakışlar gözlerinde
Sorgularken yaşadıklarını
Büyümüştü istemeden

Düşündü Fatma
Ve küçücük düşünceleri

Paylaşımların şatafatlığında insanlar
Gizemli gözlerde ilişim
Akşamcı kadehler sevdalara kalkıyor masalarda
Meyhaneler sokağında aş kokuları
Aş ve aşk kaldırımlarında küçücük bir kız
İnsanlar ekran başlarında
Şokak araları ölü dolu
Ölümler toplanıyor sokak aralarından
Kimin umurunda gibi
Alev sarmış dünyayı

Yasemin kokuları az öteden
Sakin ve sessiz bir bahçe kapısı okulun

Düşündü Fatma
Ve küçücük düşünceleri

Ürkünçlük kokuyor
Salyası sarkan şehvette magandalar
Günlük pusuları gibi sırtlanların
Yapışkan buklelerin arasında bir kaç ürkek bakış
Kirli kara elleri
Minnacık

Ölüm de neymiş
Bitsin dese
Bitecek miydi yaşadıkları
Ya da
Ölmeli miyim der gibiydi
Kuruyan kağıttan dudakları
Ölmeliyim ki
Birileri daha iyi yaşasın
Düşündü Fatma
Ve küçücük düşünceleri

Hülyalar çakılıyor ufuklara ufacıktan
Güneşin kızılığına karışmış
Denizin yosun kokusu
Sahildeler
Çıplak ayaklı yalancı mutluluklar
Zevk yanığı yalarken suratlarını eğitimlilerin(!)
El ele
Kol kolalar

Kızlar
Oğlanlar

Ne biçim yaşam bu
Avucundaki kirli demir para ve
Erişilmesi olanaksızların
Çelişkiler yumağı büyük
Almıyor kafası

Git başımdan
Zevk yangınında yananları
Ya da şu anlamsız ölümleri insanların
Ne Musibet
Ne pis
Ne şer bir zaman

Düşündü Fatma
Ve küçücük düşünceleri

Seyredildi diziler
Ağızlar yırtıldı esnemekten
Kiloları titrek paluzeden yığınla insan
Çekildiler bir bir odalara
Gözleri daldı huzurlu
Şirin uykuların rehavetinde
Düşlere bile giremediler
Zıt taraftakiler

İyi akşamlar
Hanfendiler
Beyfendiler
Değil mi ki
Her şey yolunda
Yaşasın
Ne güzel dediler
Aymazdılar
Ayılmadılar
Sırtlandılar ve de
Canlara
Kıyandılar
Fendleri yine
Fatma'ninkileri yendiler

Düşündü Fatma
Ve küçücük düşünceleri

25.01.2013 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Efendilerin Sonu mu?

sürüklendiler
beş para etmezlerin ardı sıra
sürüklendiler
yaşamlarına kıyaraktan
vakti evvelden şu kısacık anlara
giyotinlere prangalara
ölüm zindanlarına
dar ağaçlarına
sürüklendiler

bitirdiler süregelen yaşamlarını
soğurdular kanlarını
sülükleşmiş efendilerinin ardından
diyemediler ki
bu yaşam bizim
diyemediler ki
bu yaşam çocuklarımızın
ve bir araya gelmeyi beceremediler

konu komşu
eş dost
bir bir ağır bastı benlikleri bencillikleri
insanlık oldu olası
bu ne ilk
ne son bencillikleri

dillenmişler bilgeler birkaç bin yıldır
dolaşmışlar insanları
sofralar açılmış ortak yemeklerde
düşünceler saçmışlar
insan için
insanlık için

yılları saymaya gerek mi var
varsın İsa'dan bilmem kaç yıl önce
varsın isa'dan bilmem kaç yıl sonra
olabildiler mi hani birlik
birlik de aradılar mı dirlik

evvelin de evvelki günden
bugüne ya da bugünden ötelere
günü mü olur yokluğun
yılı mı olur ayı mı olur
kayıp günlerin zamanın
ve her günü açlığın
hangi düşüncenin
hangi dinin hangi inancın
kaç paralık pazarlığında
kurban edilen bebelerin
kurban edilen anaların babaların
insanlığın

dediler bilgeler bir bir
sömürüyü ahlâkı
güzelliğini var olsun
ve dahi içimizdekileri
içimizdekileri kemirgenleri
kraliçenin larvaları peteklerde
emdikçe emenleri

emeği kutsanmış emekçilerin
sütten kesilenlerin azıkları
obur açlıklarına yeter mi hiç doymayanların
yetmedikçe
yedikçe yiyenler
doymayı bilmezlikten gelip
emperyal doymazlıklarının
bulimia nevrozundaki pislik insanların
kusup kusup
yeniden bir daha bir daha yiyenleri
zevkine damaklarının

akla düşmandırlar
yazıya düşmandırlar
derler de biteviye alın yazısı
boyun eğdirirler
oldum olası
alay eder dalga geçerler

bir yerlerden çıkagelir sınırlar birileri
bir kurtaranı olur umutları
küçüldükçe küçüldüler insanlar ki
öylece seçer
öylece kabullenirler kendi çaresizliklerini
görürler
yaşarlar
bilirler de
bilip anlamazlıktan gelirler

ve sonu bir yer kürenin
iğne deliğinden karadeliğin
ipliğini geçirip yok olmanın
yapışıp birbirinin bedenlerine
yeniden var olmak için birlikte
yok olmanın adını
yeniden koymak niyetine

kim bilir hangi bedende başka bir can
kim bilir hangi çiçekte başka bir böcek
hangi gezegende başkaca sömürülecek

onlar ki
yok ettikleriyle
yeniden bir araya gelecekler

10 ağustos 2008 Denizli
Mehmet Necip Özmen

Efkârım Küfelik

Geçeyim bir yol verin
Yüklüyüm yük bende
Dertliyim dert bende
Efkârım mı tam küfelik

21 aralık 2022

Mehmet Necip Özmen

Ege'nin Günahkar Suyu

Sen
Konuşmazken yalancı
Üç beş deniz dalgasının ardına saklanıp
Avucunda dikenli kestane
Çiçeğim diye yutturmana
Kandım
Aldandım
Efsane gibiydi dudakların
Zemherisinde Ege'nin
Şu balıkçı kılıklı Boşnak köyünde bir lokantanın
Son demi
Hem masanın hem garsonların
Acı kahvenin telvesi de ne dudak burar
Akıl mı kaldı bende
Yosun kokulu karanlığa bak
Günahını çıkarmak ister gibisin
Beni bırak salıver gideyim aşk
İstersen at istavrozunu sulara
Sonra
İşlediğin benden yana
Günahlarına bak

10 Şubat 2010 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Eksik Olmasınlar

Yarın bir gün
Her kim isen
Defolup
Gideceksin

Bir yazar yazacak
Bir şair dizecek
Bir müzisyen çalacak bir şeyler
Gölgesine sığındıklarımız
Boğacaklar seni
Anlam bolluğuna
Isırlanacaksın

Cadde boyu
Bir vaveyla
Çömeşmiş sanat uygulayıcıları
Dokunmak isteyeceğiz onlara
Yeni yetme sakallarına bir tutam karanfil kokusu
Ya da çilli burnundan çıkabilecek gül kokulu bir nefes
Olacakmışız gibi ezgilerinde
Öfke dolu
Bin yıldır işlenmiş
kısa birer armoni

Umutlarımız
Birin boncuk
Kolyelerimiz
Diyeceğiz ki
Gencecik insanları varken
Yaslanmayıp sırtüstü
Ne ise düşen
Onu yapacağız

...
Eksik olmasınlar
Umutsuzlukta neymiş

3.3.2015 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Elifçesi Aşkın

yılankavi dansçı kadınlar
bir azaldılar bir çoğaldılar
sabaha yakındı
belirdiler maslarda
seher tasviri gibiydiler ozanların
olmayan sinsî şuh kokuları gibi sulak bahçelerin
estirdiler imanım kokuları
güller küstü sustu bülbüller
bıraktılar bir bürülü güzel emanet
inceden
sülünce
erişilmez yüceliklerden

bir elif bir şuh
sudan berrak
çevirdiler başları gözleri
hâleler dört bir yanımız
öptü gibi beni bir çift dudak
elifçecik yumuşak
kendime bile yalandım
ah!
bir renk yayıldı gözlerinden
daha bir güzel daha parlak
emekten yorgun düşmüş Tanrı
kıvrımları karanfilden
ebruli
öyle nakşedilmiş dudakları yufkacıktan

elifçesi aşkın
avuç ayasından akıp gider samanyolu
yıldızlar boyun büktüler vallahi kırıp gözlerini
utangaçtı o gece ay
kayboldu hançeresinde bütün sesler bütün inlemeler
uyanamıyorum uyanamıyorum bir türlü
böyle sonlansın dedim her şey
ölmüş müydüm bilemedim neydim
böyleyse çok güzeldi ölüm dedim
gerçek miydi hülya mıydı gördüklerim
okurken şu yazılanları
yoksa
ben mi rüya görmüştüm

gün doğumunda bir el sıktı elimi
ıgde kokularında kayboldu
aşkın elifçesi

5 Ocak 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Ellerinde Sopaları Vardı Haytaların

Ellerinde sopaları vardır haytaların
Ellerinde sopaları
Bir çocuk atladı duvardan
Kerpiç tozaldı
Toz toprakta karartılar
Titredi zakkum çiçekleri
Her akşam üzerlerinin keyfi
Küçücük çocukların
Sona kalan oyun sesleri

Ellerinde sopaları vardı haytaların
Kapılar kıran
Ve türlü bahaneleri vardı kapı kıranların
Kırıldı dalları zakkum çiçeklerin
Ve soldu nice çiçekler
Nasıl bir oyundu bu
Hangi düvelin haytaları
Kimi kimliği meçhul
Ne idükleri belirsizdi girenlerin

Ellerinde sopaları vardır haytaların
Işıkların düşmanları
Her dönemin hep karanlık insanları
Kilidi vurup da kapının ardından
Büküldün mü yatağında yorganında
Uykuyu fırsat kollar
Gölgelenip pusulanıp ardından
Evvelinde hanene
Ahirinde ruhuna damlarlardı

Ellerinde sopaları vardı haytaların
Görüntü o ki
Geçmişte de bu günde de zaman onların
Hey insanlık
Akıl bir
Akıl birlik olsa
Yarınlar var daha
Gözler görüp kulaklar duysa ve dahi
Diller konuşsa
Yarından sonrasına yarın dün
Dünden sonrası da bu gündür bu gün
Sadece biraz düşün

Ellerinde sopaları vardı haytaların
Sen
Sopasız
Sen
Arlı
Sen
Yurttaş
Sen işine iş eşine eş
Sen

Arkadaş
Sen
Her yolda aynı yola yolcu
Sen tüm zamanlarda
Tek olan doğruya yoldaş

Ellerinde sopaları vardı haytaların
Onlar insanlığı
Binlerce yıldır aç bırakanlardı
Haksız
Arsız
Hırsız

Ellerinde sopaları vardı haytaların
Ellerinde sopaları
Siz ve biz
Şükür ki sopasızız
İyi bilirler
Kim haklı
Kim haksız

17 ocak 2010 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Emine ve Mehmet

yazasım gelir varlı vakitsiz
vallahi hep aklımdasın

'yalan'
diyordun
'yalan gibi yaşadıklarım'
arta kalanı sanki yaşamın

bir insan
bir isimlik aşk

sıkı sarılıydı Mehmet'ine
ve kapkara bakan gözleri vardı kızın
bakardı öylesine ki
yeterdi ikisine
kibardı
tutkuluydu ve
hep yoksul gülümserdi Emine

mehmet necip özmen/ Aliğa

Mehmet Necip Özmen

En Çok Benim Puanım

ne istiyor insanlar
güzellik
sevgi
aşk
al eline kalemi
yaz
o kadar çok ki muhtaç ve aç
yaz
yaz
yaz da yaz

şöhret
nam
san
durma
devam
tamam mı
tamam da
tamam

para
pul
zenginlik
densizlik
dağıt dağıtabildiğin kadar
yaz
yaz
yaz da yaz

bir ada
bir çift yalnızlık
bir kadın
bir erkek
bir mağara
insan halidir
kuran bilir hâyâli
uyku saati
sızar yastığa birkaç damla göz yaşı
kralı kraliçesidir deme geçerken
olur mu
yaşı başı
niye yazmayayım ki
yaz
yaz
yaz da yaz

böyle şairlik ne güzel
ne iyi
renk mi
al

hayal mi
al
daha bol ne var
alabildiğin kadar al
al
al
al da al

geliyor
ne kadar şirin
çekici
övgüsü en bolu şiirlerin
kaşınıyor avuçları insanın
"ne büyük şair
ne büyük yazar "
değil mi
yaz
yaz
yaz da yaz

yokluk
açlık
sefillik
ölüm
kurnazlık
hile
gasp
ve darp

yeri mi şimdi Allah aşkına
agalar hanımagalar
nereden peydahlandı bu laflar
güzelcecik söyleşip
sevişiyorduk neredeyse açıktan
uçuşup da havalarda
kelebekler biçim biçim
hiç olur mu kötü insan
ne oldu ki geçmişte
gelecekte ne var
o var
bu var
var
var
var da var

derdin neydi de
böyle yazacak
sepet sepettiler
puanlar
puanlar
puanlar da puanlar

bir sanat mı yaşamak
sanatçı mı herkes
kötüleri bırak
orada kalsınlar
iyiler
çokça var
insanlar ne ister a balam

sen sen ol
güzellikleri yaz
güzellikleri yaz
güzellikleri yaz

20 haziran2007/Denizli

Mehmet Necip Özmen

Erdem Ve Sevgi

erdem eksiksiz ise insanda
çoşkunluk yok olur mu
ne saflık engeldir
ne iş güç
bir sevgiyse yakaladığın
çekme boynunu içine
içinin sesini dinle üşenme
azıcık kalmış mutluluğu bil ki
şöyle olsun
çıplak binmiş gibi hisset bir ata
koşarken bul kendini
sıyrıll düşlerinden

bir şeyler kurgulanmadan da yaşanmıyor ki canımın içi

gerçekler açıkgöz
gerçekler merhametsiz
acıları dalga dalga gelir
kötü dırter parmağını gerçekler
erdem vardır biriciğin
sevgi dibinde gölge
beklerler

·
çoşkun olmalı değil mi

19 aralık 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Erkeğin... Hakları

Arkasında yedi sülâlesi
Ve elleri
Ve kolları
Ve de cinslerin müthiş dayanışması
Korumakta onları

Hay böyle yaşamın
Yahu
Hiç mi yok
Yaşam hakkım
Şansım

Bir tablonun bilinen
Sessiz karanlık yüzü

Çıkamaz bir türlü
Aydınlık yüzü meydana
....

2015 yılı 18 ocak

Mehmet Necip Özmen

Erkek mi Dişi mi Melekler

bin dört yüzlü yılların karın ağrısıymış
diyorlarmış
"erkek mi dişi mi melekler"
kilise ve yönetenler burun buruna
halkın da buymuş işi gücü
çok ta farklı değil hani
bu günde demekteler
demektir ki yarın da diyecekler
bitmeyecek bu terane
Konstantinopolis'e Osmanlı'da girmeyecek artık
geleceği planlamadık
geçmişe de bakmadık
geldik gidiyoruz dostlar
halk olan biz çoğullar
zibidiler yaşadı biz yaşayamadık
puşluğun kol kol gezdiği bir zamandayız
aynı minderde güreş tutturulmaktayız
acemi ve ehil
kim nereden çıkacak
kim nereye girecek
belli değil

berk olanın kıyamı mukadder
adı belli
olmayanınsa
kıyameti yaşayacağı besbelli

2 şubat 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Erkek yalan söyler mi

(satirik)

acının
biber kurusu gibisin bu sabah
elleşemedim
sanma ki korkuyorum
parantez içinde
büküp boynumu söylüyorum
aslında benimkisi
züğürtün tesellisi

korkarım
ne yalan söyleyeyim

sen kadınsın
sana yetmez yüreğim

19 kasım 2007 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Esirgeyeyim Oğul Seni

döndükçe dilimiz
insanca düşüncelerimiz
yastayız
yastayız
gencecik yitirdiklerimiz

...
ne anlatayım
ne diyeyim
hiç anlaşılır mı yitirmeden
bir babanın
bir ananın
acısını yasını
acısını kopup giden evladın

çizgileri derin
oluklarından akıtmışlar zehir zehir
bir nefes ki yanık
bir nefes ki toprak
kavrulmuş
süphan bir ses
döne döne uçuşur semaya
kadın ananın hançeresinden kopmuş

"esirgeyeyim yavrum
esirgeyeyim seni
esirgeyebildiğim kadar

...
şen kókar dört bir yanım
yastığın yorganın döşeyin odan
bebeğim parçam evladım
gözyaşımın izleri
sıcaklığını kokunu saklar
hala koynumda
sıcacıksın hâlâ
yük çok ağır nasıl kaldırayım
nasıl kaldırayım oğul
oynamaz mı
yer yerinden

...
hangi yaşındasın bugün
kimlerlesin neredesin
bir sual edem dedim
öylesine
bir ses ver oğul
gaipten gelircesine

dilim yalan
dilim yanar
esirgeyeyim yavrum
esirgeyeyim seni
esirgeyebildiğim kadar"

22 ekim 2007-Çakmaklı
Mehmet Necip Özmen

Eşek ile Yazar

nedir farkı bilin
yazar ile eşeğin
karın tokluğundur hisleri
düşünürler beşe
biri yazar da
yazamaz diğeri
inadına
inat
asla itaat
ne denli ırak
ne denli erişilmez ki
yüreklerinden içredir vuslat

eğriye isyan
doğruya uysallık
biri anlatabilir de
anlatamaz diğeri

...
yerler köteği

1975/Gaziantep

Mehmet Necip Özmen

Evrensel Düdük

düdüğü olmalı insanın
evrensel
Öyle bir ttrmeli
Öyle bir ttrmeli ki
kara deliğe yunmaya gitmeli kötülükler
gök takım adanın
sırlarında dolaşmalı
dönüşüp de iyiliğe
ruhlara girmeli
yaşam kusursuz
yaşam güzellik dolmalı

Mehmet Necip zmen

Ey İnsanlık

Ancak
İçimde bir acısınız
Asla dönülemeyen
Ahkâmsız
Severek yaşatmak istediğim

Sanal akrabalarım

Temsil-î mazlumsanız
Kanınız
Dininiz
Diliniz
Renginiz

Eğer ki hain değilseniz
Göbek bağımın kanı kadar yakınımsınız

Yani yedi göbek akrabamsınız

6.10.2014 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Ey Sevgili

Gölgeli ruh halim beni anlatmaz sevgilim
Ben bende ve kendi halinde biri
Sen
Bende anlatılamazı sevginin
Gölgeli ruh halim beni anlatmaz
Seni anlatır ey sevgili

2 Haziran 2010 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Falanı Filanı

dolaşsınlar
ağızlarından kulaklara
izin vermek hoşça usludan
iki laf
iki kelam

tam göbeğindedir hedefin
inceden
zarif

bakmayın zerafetine
şiiirdir ulaşır
bakar
batar
bir yerinden gözbebeklerinize

kimi
dualardan yüce
kimi
bedduadısıdır mazlumun
gitmesin gücünüze
erişilmezidir boş insanın

hey
insan
minsan
teknoloji
meknoloji

pis düşüncelere hani
kimyası bozuk
söz gider gider
merak etmeyin yerine
falancalar filancalar
sizlere
hey

demeyin uygarlık
ulaşılmazı sanılır
değil mi ki insanın
iyilikleri
miyilikleri
falanları filanları

çok kolay anlatılır
yalanı
dolanı
varsa akılda tek kalanı
insanlığın talanı

falanı

filanı

25 ocak 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Falcı Kadın

istediğin oldu hadi
a dedin sağ avucunu
açtım sol avucumu
bak dedim falcı kadın
uzuncadan mı gider
yoksa
atallanır biter mi sonum
hangisi doğru
sorgula hangisi

biri biraz sürermiş
yolun sonuymuş diğeri

haydi canım
yine teslim edilen ben
yine alımlı bir kadın ve
lafla alınan tek malım canım
ne avuç izgim
ne bakla falım
ah canım canım canım

seni ararım deyip nicedir
merakına mucip olur mu ne bilem
sonu nereye varır bu yolların

ya da bu yollar beni
nereye aparır

19 kasım 2007 Denizli

Mehmet Necip zmen

Fantastik Düşünceler

Yarım kalsın,
Yarımşardan iki olsun her şey.
Öylece bırakmalı Tanrı,
gökyüzünü
yeryüzünü.
Düşlemek de mi yasak mı?

Dedim diye olmasın,
olsun,
olsun.

Masalarda Kafdağı.
Bir dudağı yerde devin,
göktedir diğer dudağı.

Üç elma düşmedi mi gökten?
Kızakları;
çektirmedi mi geyiklere Noel baba,
Demre' den gökyüzüne? .

Labirent düşlerde hep ellerinki mi olmalı,
hani?
Hani nerede bizimkisi?

İki ışık var gökte,
yarımşardan iki ay.
İki parçalı ışığından,
düşmez mi gönlümüze
ikişer birer yarım yay.
Ay güzelliğe bak;
ay, ay, ay!
Biri salt kadın olsun,
biri bay.

Ayrı olsun günleri,
güneşleri ayrı
ayları ayrı.
Ne dünler kalsın,
ne de bu günleri.

Zaman o ki usanıldıysa birinden;
yolculuk,
diğerine.

Barışıklar birindeyse,
dargınlar / diğerine.

Sevenler ayrı olsun,
sevmeyenler bir diğerinde..

Değil mi ki;
yaranılmadı hiçbirine,
olmaz olsun buralar deyu,
varsıl yolculuk;
var ise öbür tarafa deyin
Sevin.
Gücendirmeyin...

1 aralık 2007 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Farzet ki ben öldüm

yıllardır yazıştık seviştik
ister gizli olsun adı
ister eşkere tadı
nasıl da alıştık dostlar değil mi birbirimize

yaşlıca bir günümüzde miydi neydi
ya da gençliğin tazecik bir günü müydü
duydun ki
bana ölmüş dedi biri
'hadi canım geç bunları
ölmeden ölüm tellallığı mı'
deyip öfkelenirdin değil mi
ya da çöküp olduğun yere koca bir ah mı çekerdin
yakıştıramaz insan sevgisine
ne kadar benciliz
öyle değil mi
canımın içi
sen
farzet ki ben öldüm
bir an için
tattırmak istedim sana bu hiçi

yeri mi şimdi
gökyüzü mavi
bahçeler çiçek dolu
böcekler kelebekler ve kuşlar
doğası bu mu ruhunda ki sevginin
yoksa bahçende ki güzellikleri mi bencilliğin

belli etmiyorsan şimdi
neye yarar sevdiğin
öldükten sonraki bencileyin sevgini
bencilliğin bile
bir arar
iki arar
yavaşçıktan o da
toprağa gömer kendini

farzet ki ben öldüm
de hadi bakayım
ne düşünürsün

27 ekim 2007-Denizli

Mehmet Necip Özmen

Fluğ Ve Sadece İki Renk / Siyah İle Beyaz

Bir ruh gibi görünüyorsun resminde
İntihar etmiş birinin silüeti var yüzünde
Yok gibisin gülümsemen
Oyun ve alay karışımı yüzün
Ve derinlerden sızan bir hüzün
Hani bir günah bulsam diye bakınıyor gibisin
Şevabın da yansımaz
Öyle bir anlatım ki pelteden daha diri
Kömürden kara
Kireçten daha beyaz
Belli belirsizsin
Kısacası şu alttan bakışlarında
Ne çoksun
Ne de az

Tıpkı şu resmindeki kadar tanımlı her şey
Fluğ ve sadece iki renk
Siyah ile beyaz

Kaderin
Kaderim
İnancım
İnançsızlığım
Düşüncelerim
Ve kederim
Yüzündeki anlam
Sanki senin değil
Benim ifadelerim

Bir keskin bıçak kesti damarımı
Cerrahın zamansızlığı
Kanım siyah
Rengim bembeyaz
Ve yaşama son bir bakış

Tıpkı şu resmindeki kadar tanımlı her şey
Fluğ ve sadece iki renk
Siyah ile beyaz

Bir sahne soytarısı gibiyse yaşadıkların
Eksik olan bir kukuleta
Anlamlı kılmak mı yaşamı a hergele
Sen misin hep o anlara esas olan
Anlatamazsın savruk yaşamın gizliliğini
Yine dönersin kendine
Bir seni görürsün
Bir de onu
O sendedir
O sende gizli kalan
Boşaldı birden damarların değil mi
Soğuk buz gibi her yan
Sanki zemherisi yaşamın

Bu ne ayaz

Tıpkı Şu resmindeki kadar tanımlı her Şey
Fluğ ve sadece iki renk
Siyah ile beyaz

28 Şubat 2010 Denizli

Mehmet Necip zmen

Frenksuyu Bazlamaç

İki üç dal yeşil soğan
Üç beş tel behteniz
Accık frenk suyu
Yuhka bazlamaç
Meyhoş
Birkaç lokmaydı ağızımda dolanan
Tulumbanın kumlu suyu
Kana kana ağız dolusu

Doğrusu yeminle
Sabahtır kerî ac idim
Yi dedi
Yi oğlum dedi anam
İkindi mutluluğum oldu

Ufacık bir çocuktum

12 Şubat 2010 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Gazlı Buzlu Ve Anlamsız

var ya
yeni model gençlik
(fes-fud) larda gazlı buzlu içecekler
sevdalanmak da güzel hani
kaşla göz arası
tek parmakla şıkırdayan (mesajlaşmalar) da
allah aşkına
yeri mi şimdi memleket meselelerinin
müzik ve ketçabın tadı
vitrin renkleri ve şu dükkanların gavurca adı sanı
her şey
her şey
çok güzel geliyor
değil mi abiciğim
ne mutlu "Türk'üm" diyene(!)

3 Kasım 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Gece Aşkı

derin uykulardayım
gecenin daha gecesi
soluğun bile uyukladığı
safı uykuların

her şey ne kadar da uyduruk
ne tatlı bir düşey
ben değilim sanki
bendeki bir başka ben
kollarım açıldı
sana yaklaştım
gündüzüm gerçeğim gibi
billahi öyle sandım
sarıldım
sarıldım
sarıldım

yine anladım ki sen
bütün gecelerimde
bitmeyen hülyam
uyanamadığım rüyamdın

dürttü bir el beni
uyanmak istemedim
seni baldırana bandım
ve
bir daha asla uyanmadım

2003/İstanbul

Mehmet Necip Özmen

Geçştirilmez İstekler

helal gibi
haram gibi
kalkıp inen göğsüne

ad koymalıyım
endamına
nazına

bir kadın
kaçamak
sessiz
güzel
şenliği gizli
sahipsiz kahkahalar
aynı mekanda olmak kâr etmiyor
dümeni yalnızlığa

kimi ketum
kimi inat
ve
besbelli içinden kopup gelen
orta yaş
siyah beyaz
dalgalar
fırtınalar

ağaçlara yemin ediyor
kuşlara
suya ve toprağa

anlaşıyor ki
incecik ruhunu
yalan temalarına konu ediyor

küçücük gülümsemeler
geçştiremiyor istekleri

itirafları
alt yazı gibi geçiyor çizgilerinden
olmuyor bir başına cancığazım
biliyorum
yalnızlık olmuyor

22 Eyl. 2011 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Geçmiş mi Bugüne mi Sitem

ne dedik
ne ettik
yoksunu değil miyiz oncadır birbirimizin

bedelini yılların
hâlâ mı ödemedik

5.11.2015 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Gel de Söylenme

aptallar yönetiyor dünyayı
yönetebilseydi akıllılar
dünya
hepimize yeterdi

2003/İstanbul

Mehmet Necip Özmen

Genç ve yaşlı

artık gençtir
dik kafalı
bir hançerin kaydığı gibi kayar
duygulara
boşalmadan coşkuları
gün gelir
yerini suskunluğa bırakırlar
erkendir artık ölüm
inat ise
keyifle dalmış
bakmaktadır

2004/İstanbul

Mehmet Necip Özmen

Gerekirse Yaşarız Oğlum

fırtına gibi olmalısın

küçük esmelerle geçecekse ömrün
ve bitecekse iki metrelik toprakta hızın
bir doğumluk bir ölümlük kadarsa bildiğin
neden yaşıyorsun ki
yaşamayacaksın oğlum

eğme başını
kaldır bak gök yüzüne
karanlıkların yıldız kümelerine
öyledir belki
her biri dünyadan göçüp gidenlerine
aç kulağını tut nefesini
ve onları dinle oğlum

bir bir parlar bir bir yanarız
döneriz yağlı kurşun gibi
karanlıklara dalarız
her karanlıkta bir şafak
her şafak sonu bir gün
her gün ve sonrası gün
bin umut
umut değil mi yaşamak

gerekirse yaşarız oğlum

2003-İstanbul

Mehmet Necip Özmen

Gereklisin bana

gereklisin bana
incecik zevklerin çiçeğe döndüğü
belanın kol gezdiği kadar satırlarım arasında
içselledim renklerini
tuvaller dolusunca düşlerim
yaprak yeşili
pembe beyazı baharımın
yedi kuşaklı kemeri
yedi kat kokusu genzimden kanıma
bedenimde bitmez dönence
öylecesin
öylecesin bende dinime imanıma
dolaşma şu sıralar
dolaşma
nolursun ortalık yerlerde
ne kadar da güzelsin
göze gelirsin
he de
doğrula beni
öyle değil mi

gereklisin bana
düşten aklımın en ucuna
alma aklımı tanrım
bağışla
azıcık hayat
azıcık daha yaşat
ko beni birinde dünyalarının
bu da dilenilir mi bilmem
gerektiği kadar yeniden
gerekli olanımla

taştı duyularım
duyularımla öznene
sızma
incedendir yakarışım
dileğimi kabul et
kıзма
sıgmiyor işte sıgmiyor
tadıma damağıma içime bu tat

şaştım bre
bir deli insanım
sen se
bulunmazı tatların
tadımlığı

sevgi ki erişemem
sevgi ki
beni de aştı
seni de

10.08.2007 Denizli
Mehmet Necip Özmen

Gergef dünya

Bırakalım mı her şeyi geride
hesabı kitabı mizanı
ve her yaşanani elde avuçta ne varsa
yaşanmıştır yaşanani dünyanın geleceğe mi bakalım
geçmişin ruhuna dualar ha
değil mi umarsızca
rahat
kafası boş
sorunsuz sıkıntısız
öylece insan olmanın gerekleri
ve öylece mi yaşamalı her şeyi yeniden
unutulmalı mılar
hatırlamamalı mı hiçbir şey gerilerden
ahkam söz
"yeni bir sayfa mı açmalı"
sorgusuz kafalarda
sorumsuzlar
naylon poşetlerde sarılı ahlaklar
malları iskarta
nereden geldiler pis haramiler
sanki bin yıllık temelden üreyen üryanlar
ahlakı savaşlarda yem yapıp
her yüz yılda yeniden satanlar
uzak değil yakın kokuyorsunuz
koparılmalı yeniden değil mi
kimin umurunda genç genç başlar
yanmalı mı alev alev
sokaklar dağlar ormanlar
yanmalı mı evler
kirlenmeli mi denizler gökler
ateşler mi düşmeli yüreklere
yok mu olmalı insanlar

gergefi işlenmiştir
her şey dünyanın değil mi
bilinendir lakin
bilmek istemezler
milyon yıl sonra küllerimiz iner
yavaştan
gri ve sarı
"dünya malı dünyada kalırmış"
dünyanın dışında da kalır bilmezler
yoksuldur inen tozlar
masum insanlardan kalan
rengi sarıdır ondan
gridir ondan
yalan söylemişler
bilmem kaç bin yılın kanun yapıcıları
kimin malı kime
söylersiniz o zaman bas bas bağırıp suratına
bulursanız birilerini
anlatabilirsenez derdinizi

bari bir karga yaşasaydı can olsaydı
dünyamızda ki tek kara bir iz
gak deseydi ve bir duyan olsaydı
canlanır mıydı her şey yeniden
yoksa bilinmez yerden gür bir ses mi gelseydi yeryüzüne
hak getire...

29.05.2007 /İzmir

Mehmet Necip Özmen

Geride Mi/gelecekte mi Zaman

seni
yazılarıma ekliyorum
boş sayfaya yazılan boş şeyler gibi
bomboş içim
üst sol köşedeki ilgi a kadar
kısacık bir gözetmesi şefin
ya da göbekli müdür yardımcısının parafı kadar

konu bile değilsin
şimdi iyi mi oldu yani
bir dolu yılları çalıp sinsiden
şu getirdiğin yaştan geriye kalanlara bak
artık bir yaşam
bir sefillik
bir direniş
sen
sen
bazen diyorum da
ne kadar berbat etmişsin yaşamı
zaman

çekebiliyorsan
çek artık beni
isyankar olmamak ha
olası mı hiç
öyleyim artık
öyleyim yıllar
vur hançeri
yak canını insanın
sürdür acını
zaman

aşklardan
yaşanmışlardan
arta kalanlar
yıl yıl apardıklarından
ya
sen öl
ya da
iki çift söz et
zaman

de ki
nedendir gayrılıklar
de ki
nedendir ayrılıklar
ölmezsün sen bilinir
direncimi kırma bari
hiç olmazsa
sana

meydan okuyayım yıllar
ya da yılların tekmili
zaman

tek heyecanı şu odanın
orta yerde
cirit atar sinekler
mutlular
düşün be insanını
düşün biraz
nedir bu hale getirenler
delibozuk
geçip giden yıllar
yılların diğer adı
zaman

paspal
sanki dört bir yan yalan
odalar
yastıklar
lavabo
ayna
sokaklar kaldırımlar
şu kire
şu pasa bak
umutsuzluk bazı oturur yüreğine insanın
ruh halini yaratan
sonra yaşatıp
paçavra gibi atan
zaman

azıcıklar
toklar
yolsuzluklar
çoğalır
çığlaşır
bir yanda yoklar
bir yanda çalınmış umutlar
açlık
ve yoksulluklar
insanlar
sen sürdükçe
onlar da
çoğalırlar
zaman

duygular
yaşamları
kırık muhtar kadar kırıklar onlar
hâlâ

bir ucundan tutunmuşlar
kibrit çöpü çakacak kadar karanlığa
insan gibi yaşayacak kadar
eskimiş bir yaşamdan çalıntı gibi
yeni yalanlar
yeni alanlar
kim
ne umar
kimbilir kim
yeniden ne çıkarlar sağlayacaklar
insanlar
insancıklar
sen mi anlayasın
onlar mı seni
zaman

bela daim var
hangi sebeptir ki
zorlar
ucuz dizilerin
ucuz kahramanları kadar
sayıklatıp düşlerinden bile hırsızlar
bir gözü ağızındaki lokmaya
bir gözü parmaklarındaki güce
emeğine takılanlar
bir yanda ahlaklılar
bir yanda ahlaksızlar
çok mu zor insan olmak
anlamayacak ne var
sormak gerek
kimin içinsin
kime ne yarar sağlarsın
söyle be
söyle
zaman

temmuzun biri
alazlanır göğün sıcağı
Allah Allah
şu şiirin haline bak
sal kendini sokaklara
bir o surata bak
bir bu surata bak
geç aynanın karşısına
bir de
kendi suratına bak

yaşarken alem
dertten irak
kederden irak
bir onlara
bir dibimizdeki Irak'a bak
analar
babalar
çocuklar
çok mu yakın şu halimizden
ya da çok mu uzak
hangi fiilin
hangi halini çeksem
altından karamsarlık çıkacak
umutsuzluğa
mutsuzluğa
bari birazcık pay bırakmak
bari kapıyı birazcık aralamak
yazmak sonuna kadar
yazmak
daha
çok şeyler var
yazacak
belki bir görünecek ışık
belki bir kararacak
bir dilek tutmak
meraklara mucip
acaba
altından ne çıkacak
bel ki gecedir günlerin sonu
ama yarın yeni bir gün daha doğacak
yeniden
yeni bir
zaman

1 temmuz 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Gezin Haspam

yaşamak kimine öhhö
kimine dirhem ilmek
yaşamak
kimine gezinmek kalabalık yerlerde
dileğince gezin haspam
kim bilebilirki yalnızlığını
kadınsın yerkürede

17.01.2024

Mehmet Necip Özmen

Gılo Gılo-ballaşıyoruz

paraları varmış
olsunmuş
olmasın
batsın olmasın
silahları da

seni
nasıl anlatmalı
ya beni

ele avuca bakanlar
sefiller
kıcı açıklar hani
anlamadık değil mi
anlarınız
acelesi yok nasılsa binlerce yıldır varız
anlarınız birazdan

ben ve sen
'benden yana olacaklar'
'senden yana olacaklar'
ikilemler savuşturuyoruz günler boyu
ne yapıyoruz aymazlıktan gayri

tıklıyoruz
görüyoruz
tıklıyoruz
tırtıklanıyoruz
gidiyor cepten
boğazdan
nasıl da sarhoşuz
kandırıkçılığın evrenselliğine
bu ne mahşerî pespaye kalabalık

dibimizi göremiyoruz

tıklıyoruz
iş bitiyor
tıklıyorlar
işimiz bitiyor

özet olsun
şimdiki zaman özetimize
adını da koymuş teraneler

gılo - gılo - ballaşıyoruz
gıloballaşıyoruz

16/2/2007

Mehmet Necip Özmen

Giyindik Kuşandık

Hâlâ tebeşir tozu saklı dokusunda ruhumun
Ve sesleriniz
Ve nefesleriniz çocuklar
Kopmadık

On iki yıl öncesinin
Çıkarıp
Emanetiniz saydığım
Giysileri giyindim bu sabah

Erişircesine sizlere
Kuşandım üstümü başımı
Pırıl pırıl bir konuğunuzum
Ve daha da keskin
Bilgilerle düşüncelerle
Neyin ne olduğunu iyi bilmeniz
Bir daha anlamanız için
Eminim
Anlıyorsunuzdur öğretmenlerinizi

Çıkarırken hırkamı bedenimden
Melamice düşegördüm şu gönlümü
Bitiminde günün

Bir daha bir daha kuşanırcasına kalemimizi keskin
Bir daha bir daha yeniden çocuklar inanın
Yeniden keseceğiz göbeğini dünyanın
24 kasım 2018 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Gizlidir Babaların Sevgisi

akşam oturmasında kayıp üzerinize gizliden gizli
bir bakıştır
babacan
göz ucunda saklı babanın
sıcak duygular
engelli
gem vurulmuş koşularına sevginin
eller soğuk
başına koysa dersiniz
çocuksanız hani her yaşta olunan
o an
yitip gitse sonsuzluğa sınırlar
ve size gelse bakışları
o an
sizin olsa babanız
yitmezmişiniz
dört odacığında kalbinizin
o an

mutlu
değil mi ki
birlikte

16 mart 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Gökgüvercin ve Şahan

olup ta yükseklerde
coşkusunda uçuşmak sevginin
kanat çırpma göğe
ve süzölmek yere
başkaldırmak asileşmek bazı
kaybolmak özgürlüklerde
müjdelenmek coşkusunda evrenin
savurmak teleklerini
karanlıktan aydınlığa

avlanmamak
aldanmamak gerek
şahandan ırak
şahanı denk tutmamak
kollamak gerek dört yanı
takılmamak pençelerine hançerine
ve yüreğinden saplanmamak

hışmın doruğunda
delişmendir şahan
şivan feryat ve figan
yarılsın kara yerler
zamanın durduğu an
boşalsın gökler
neredeler
hani melekler
zılgıtçı kadınlar
ağlarlar şimdi zılgıt zılgıt
o yerler
o gökler
kara nefes
kan soluk
kucak açılar
öndeydi bir adım zalim
bocaladı cüssesini
gömdü canına gökgüvercinin
bir deli şahan
kanattı yüreğini

bakakaldı gök
bakakaldı göl
bakakaldı orman
tanık oldu nilüferlerin sessizliği
sustular canlı cansız
duruldular
yağdı bir an gözyaşı çiçekleri
karardı sular
bir ses duyuldu
düşüp ortasına suyun
açıldı halkalar
kaçarak yükseldi

ufuklarda kayboldu şahan
bir damla kan damladı
gökgüvercinden ayrılan
ve halkalarda al al yayılan

14 AĞUSTOS 1995 ÇAKMAKLI İZMİR

Mehmet Necip Özmen

Gönlümün Yarısı Sizin Bugün

bu gün hoyrat gönlüm
hayratımdır yarısı
gönülden
alın
alın dostlar
yarısı sizin olsun
gönüldenim bu gün
gönülden olalım
olalım gönül dostu

harmanlanmışım damında
adsız beyliğimin
akşamın hüznü aralamış kapıyı
bakarken kaçamak son seferi
sevincini karşıladım
akşamdan kalan o sabahın seheri

acı kokar kara gül
aşk oku gönlüme
nar bahçesinden salınır bu yana
serinden sesi melul melul
saka kuşun dilindeyim
keyifleyim gönlüme zulmetmem
yırlarım yıllar önceden önceden
sarı tütün
al tütün
yufkadan yufkadan

zehiri çocukluğumun
genzimde kâh acı kâh tatlı bir koku
bulaşığı kenarında dudağımın
gözü tokum
yüreği tokum bu gün
şunca yıl yokluğunday mışım gibi memleketimin
yürekte kaşdım nasılsa
ne olduysa oldu
nicoldu
açmazdım
saklardım yaramı
hasretin kanadını
kanattım seni bu gün
Urfa memleketim dedim
tabakam gümüşlendi
daimi müşkülüm
çardağım da bağdaştım
kulağım da elim
dolanırdı dilimde
eskilerden bir hoyrat

'daldalanım daldalanım
dalım yok daldalanım
ben feleğe neyledim
komadı sevdalanım'

hayratımdır yarısı

gönülden inanın

alın

alın dostlarım

sizin olsun yarım

gönüldenim bu gün

alalım kavı

haydi

gönül dostu olalım bugün

20.07.2007/Denizli

Mehmet Necip Özmen

Göz Açık Dünyada Gördüklerim

Üç beş bakış bakıp o yana
Hayıflanalım bari
Bir derede konaklı çatılardan birinde olup
Barakadan baş uzatmalı
Şu uzanan şehre bakıp
Laflamalı
Havalar soysuz
Lodos düşman
Can yakar

Yağmur azgın
Güneş
Güneş acımasız
İyi ki varsın
Düşüncelerim
Duygularım
İyi ki varsın
Göz açık
Dünyada gördüklerim

25 Nisan 2010 Başkarcı

Mehmet Necip Özmen

Gözaltında

Düşünenler mi doğru insan
Doğruyu düşünenler mi
İnsan cıklar mı
Cukkalayanlar mı insan

Sen gibi
Ve de ben gibiler
Görünürler öyle
Öylece bildiklerimizden
Dibimizdeler
Bizden biridirler
Bakmayın öyle şaşkın şaşkın
Bazı
Dosttan bile iyidirler
İyi oğlu iyiler

Sinsi bir ihbar
Pazartesi akşamı
Elimizle yakılıp yokoldular
Gittiler
Kül oldular bütün kitaplar
Küçükten de küçücükler
Duysa el alem
Gülecekler
Yakılan bir biz sandılar
Tekmil
Hepimizi yaktılar

GÖZALTI KOĞUŞU/1980 yılbaşı

Mehmet Necip Özmen

Gurbetçi Şevket

Dilini bilmem buraların
Cam kenarındayım bir barın
Yaban elinde yabancı
İçimde onulmaz tarifsiz bir acı
Umurunda mıyım insanların

1987/VİYANA

Mehmet Necip Özmen

Gül Çocukları

On bin yıl harcasan ömründen
Mazlum olduktan kerî
Ey yüreğim hissediyorsan bölümlerinde bir bir
Fark eder mi anlatması
Yokluğu yoksulluğu zorbalığı
Bir gül çocuğu daha ölüp gitmeden

Zor
Ha nesir
Ha nazım
Kurguluysa boğazlarındaki lokmalar
Kazanmadan hak etmeden
Bir anda yok olan
Gül ocaklara düşen cehennem yangısını
Hiç unutmayın olur mu
Gül ocakların
Gül çocuklarını

12.12.2012 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Gün 28 Şubat 2020

Ölüp gittiler yahu
Ölüp gittiler
Yaşamaları gerekenler

28.02.2020

Mehmet Necip Özmen

Günaydın Şehir

Her tür makinanın getirdikleri
Her tür makinanın götürdükleri

Ben bir şey yapmadım

Homurtulu şimdi şehir ovada
Yamaçlarından şu şehre bir günaydın diyeyim

Günaydın şehir

25 nisan 2010 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Güzelleme

azıcık konuşsan dilinin ucundan
haydi söyle canım
neydi adı kokunun
gül desem
bak yüzüme
karanfildir desem
söylemezsin değil mi
desem ki tarçındır
utangaç gülümsersin

istemiyorsan kalsın
nazlanırsın
güzel insan
güzel kadın
şekerlemem
şerbettir bilmem mi tadın

kıymetin kıymet olsun
yüreğin ziynet dolsun
içimden öyle geldi
bu duam da böyle olsun

açtılar
yine çiçek çiçeğim
yarısı yüreğimin
gönlüm üzre çayır çimen
beyazlı sarılı yeşilli
'biri sana' dedim 'biri bana'
çifter çifter hesapladım
nazına naz yaptım
"seviyor"la başladım
oturup karşına
çenek çenek saydım
ne oldu sonu

tek çenekte kaldım
sen
doyumluk aşkımdın

20 kasım 2007 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Hah haaa!

Bana bir kravat yakıştır dedim bu akşam
Çıplak boynuma da olsa
Şal desenli
Kıpır kıpır
Şişmiş göbekte seyre değer
Hah haaa!

Ruhum sürekli konuşmalarda
Ne anlıyorsa bilmediği dillerden
Zamanın her dilimi bulanık bir şen şakrak
Deniz suyu gibiyim
Köpük köpük
Manzaram
Yosun yeşilinden beyaza
Hah haaa!

Açlık keyfe keder
Şunca yoksul aç muhtaç iken
Yufka ekmeğe sarılı acı biber salçasına
Mum oldum
Ve bir de senin aşkına sevgilim
Hah haaa!

Manzara
Aslında memleket manzarası
Anlaşılmaz perdeden bir saz semaisi
Sen bağır bas bas
Yırtın
Avam iş başındaysa ve
Tutmuşsa suyun başını
Bol renkli ve de reklamlı ekranlarda
Bir hayal gibisin
Bir de senin aşkın sevgilim
Hah haaa!

Düşlerle buluşturan bir ney sesine
Tek telde müstezat gezinen bağlamaya
Ve kendinden geçmiş bir kadın sesinin dem tutmasına
Kurban olurum bu akşam
Bu akşam
Hem var olup hem yok olan bir senin
Bir de hiç yok olmayan
Memleket aşkına

...

17 aralık 2013 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Halil Efe

kış kahvehanesi irkildi
buğulu camlar oynadı
mazot karası tahtalar sarsıldı
gıcırdadı çatlaklar
telaşlandılar
helezonlaştılar dumanlar
kivrıldılar yukarılara

heybet akıtarak boyundan posundan

başı yukarıda
üstten süzdüler loşluğu
don lastikli gözlük camları
zor seçiyordu efe
dişsiz bebek damağı
bezemiş incecikten sesi
ünlerdi de ünlemesine bir şeyler
irgalanmazdı
anlaşılmazdı gâri
puştılar
duymazlıktan gelirdi
bilirdi de gendi
ama olsundu
yaslanıp çatal sopasına
bir teke kadar dimdik kayasında
bir kadırğa kadar âsil
kivrılırdı sanki gökten yere
görmeyerek baktığı an dingelerek
haydi efem
az kaldı gir içeriye
dayan
dayan

öfkeliydi oğula kıza kızana
bakındı öylesine
soluklanmak istedi
istedi ki elinden tutsun birisi
sallandı kuru diğer eli
çekmeye sandalyeyi
gücü yetmedi
sık adımladı güççük güççük
ilişti kenarına lâkin
kimselere minnet etmedi

soluklandı accık
kaykıldı ağırdan
yakınlaşmak istedi insanlara
derinden bir merhabaya mecallendi
kükredi sanki
titredi don lastikli gözlüğü
savurduğunu sandı orta yere
sandı kalabalık ayaklandı

görmediğiydi gördüğü
açık gözlülerin körlüğü

merhaba dedi
herkes aldı inandı
duyulmadı da duyuldu sandı

almıştı alacağını
içi rahat mutlu
bir bardak çay içecek
pırtık yelek cebinden kuruş çıkarıp verecek
ve onculayın iri kıyım adımlarla
firt firt
ingiliz külotu düğmelisini
dağlarda dolaşıp da
kızanlarına bir merhaba deyip
akşam yatağında olacaktı

anıları onu uyutacaktı

1992/Acıpayam

Mehmet Necip Özmen

Hangi Gözüyle Sevgilinin

Bilsem ki endamına kul
Desem ki işvesine yıkanılası ruhum
Al beni benden
Al bir pazar sabahı rehavetinde
Götür beni
Kıy bana

Hangi diyarındayım
Gerekir mi bilmem
Sesine kurban
Soluğuna kurban
Hangisidir yaşadığım sende
Söyle canan
İnsandaki sen mi
Sendeki insan mı an be an

Erişimsiz ruhum
Geçip gitmiş gibi midir ateşi
Bitmiş gibiliğime mi yanayım
Kor kor yanar yüreğime mi
Sorayım sana
Söylemezsen de
Yine sana inanayım

Yaşamların nedeni
Besbelli sevgi
Bir sebebine yeşermez mi umutlar
Yürekten yüreğe uzanan yollarda
Ne umular ne umular
Bilinmez mi
Sevgi
Dertlerin devası
Ta kendisi
Ve en yücesi

Gönül hep umar
Bir kökü sendedir sevgili
Bir kökü de
Senden sineme yar

14 şubat 2011 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Hangisi

çalar saat çalar
günde bir defacık
sonra
sus

herhangi yıl dönümü
bir defacık
sonra
sus

susmak
dayanılmaz tekdüzelik

beste olmak gibi
dökülüp süregelen dizeklerden
sonrası sonrası biteviye
güzellik

insan olmak
anda
ve tüm zamanlarda

sus da kelime mi
haksızlığa haykırmak
bir dahi
bir dahi
susmamak

23 aralık 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Mehmet Necip Özmen

Hani Kardeştik Ya!

Hani Kardeştik Ya!

zormuş insan olmak
hani blşmekti adı her yola çıkışın
hani kardeştik ya
ana mı ki herkes paylaşsın yavrusuyla
ekmeğini aşını
itlik uğursuzluk almış gitmişse başını
at elini pastaya görürsün bak
kaç pençe birden uzanacak

ya
keskin bir haer gibi gömülüp düşüncelerine namussuzluğun
ya susup kanında boğlmalı uslu uslucak
boşvermeden akılsızlığına insanın

aranır oldular
insan olup insan gibi
onuruyla savaşacak

3 eylül 2008 İstanbul

Mehmet Necip zmen

Haram İnsanlar

karanlık bile saklayamıyor
kahkahalarla gülüyor gece
haramiler fink atıyor
gündüzler utanç içinde

ahiret hesabında dualar
mutluluk diyor yobazın teki
bir düşüncenin tutsağı ki
ne bileyim
yaratandan öte sığınmak ise insana
kula kulluk denmez mi adına

bilirler de geçmiş
bilirler de bu günü
arınıp insan olmaktansa
yatırım sanarlar gelecekte öteyi
sevabın dilencileri
günahkâr embesilleri

yersiniz de
haram lokmanın ucuzunu
ey insan
bir bilseniz
ne paha biçilmez olduğunuzu

28.04.2018

Mehmet Necip Özmen

Haram Olsun Haram

Ne para
Ne kıymetli eşya
Olmamışsa bir dostum
Neden tanığım ki şu âleme
Yaşamaksa bunun adı
Haram olsun
Haram

21 Şubat 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Hasreti Varsa Kardeşlerin

Kardeşlerim
Bir sabah selamı yollayın onlardan
İçinde
Adları olsun
Her renkten güller olsun
Kokularında kardeşlerimin

Türkü
Bir türkü tüter
Her gözüm dalıp gittikçe
Ah derim
Gurbetlik
Yürek ta derinden titrer

Yokluk
Yarar mı hiç yokluk
Yarar mı hiç ayrılık
Özlerim ki nasıl özlerim
Nasıl arzularım sizleri
Canım
Canımın içi kardeşlerim

Garaz
Garazın sivri mi sivridir dili
Batar
Acıtır
Garazın dikenli telleri
Ne felaketi ki ayırır bizi
Uzaklıkların şol zalim illeri

Gün
Gün vursun
Olsun
İçim dış
Dışım iç gibi
Yunayım tez zamanda
Kör tutsaklığındaysam
Benciliysem düşüncelerimin

Kim ki
Kimin ki gümanı
Dinlerim
Ne dini
Ne de imanı
Alındıysa ahı günahı
Burası da azap
Orası da azaptır
Ne yazar
Olsan cihanın şahı

Kuşlar
Hey kara kara

Uçup giden uzaklara
Ne olur
Yük tutsun kanatlarınızda melekler
Sizinle savuşsun
Sizinle yok olsun hasretler

Kurun
Çare olun
Taht kurun
Yoksulsa gönlüm
Yoksul gönlün gözü kör olsun
Yeşersin
Naif ve güzel hasletler

Yağmur
Yağ yağmur
Damlaları yağmurun
Yağın yanaklarıma
Hiç bir damla benzemesin
Kan sıcak
Cehennemi kızıl
Göz yaşlarıma

19 Aralık 2009 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Hazretin keyfi/ Rehavet şiiri (her kim ki ona lazım ola)

Bu çizik derin açıldı
Gider derinden derinden
Var olmadan yok mu olmalı
Var olup da
Yok olmamalı mı insan

Aman da aman
Akşamı da akşamı
Tuz bassalar inanın
Sızlatamazlar yararı

Bu ne keyif hazret
Gamdan kasvetten şol yana
Eziyetten kâm
Keyif almak ha hazırdan
Zemin deyyus
Zemin kaygan
Vur badeye sal deryaya kendini a ahmak kafa
Nasılsa sarmışken rehavet
Boş ver düşünmeyi
Bilmem neyi
Milleti
Memleketi

Kes at ayık kafayı
At içindeki
Darlığı
Halveti
Sen safahatlar ülkesinin evladısın
Tak kendini kibritin ucuna
Bir sarılı tütün daha yak
Nasılsa bitmişsin
At bir tek daha
Sonra Boğazın Kanlıca tarafından
Keyfine bak

19 nisan 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Hep Yaşamalıydın Anne

toprak dam kerpiç duvar
oysa açlığı ıskâ geçmiştik altı çocuk
akşam öğünlerinden soğanlı bulgur aşı

anne
hep yaşamalıydın
zamandan uzak
karanlıktan gökten uzak
biz razıydık
senli toprak dam kokusuna

Mehmet Necip Özmen

Hep Yoksul Gölümserdi Fatma

yazasım gelir varlı vakitsiz
hep aklımdasın

'yalan'
diyorsun
'yalan gibi yaşadıklarım'
arta kalanıyım sanki yaşamın

bir insan
bir isimlik aşk

sıkı sarılıydı sevdiğine
kapkara bakan gözleri
öylesine ki
yeterdi ikisine de
kibardı
tutkuluydu
ve
hep yoksul gülümserdi Fatma

Mehmet Necip Özmen

Hepsi Aynı

Çocukları sırtlarında o kadınlar

Ter kokarlardı
Çiğ soğan kokarlardı
Çıplak tuğlaydı yükleri
Yüklükleri toprak yanığı

Akşama dolu bir oda
Tek gözlü teneke konutları
Çalı çırpı varsa tezek en makbulu
Şaç sobanın kızgın zehiri
Yakıyor boğazları

Örümcek ağları sarkıyor
Kat kat is
İster mahpus damında sayın
İster gecekonduda deyin
O insanlar ki
Çaresiz bedenleri
Çaresizce pis
O insanlar ki bildik bileli
Her yerde hapis

25 nisan 2010 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Her Can Değil mi Yeni Bir Bahar

Dönüp bakacak mıyım
hem yanım hem ardım sıra
bir insan ki titrek
bir insan ki yürekten.
İnceden feryadı karanlıkları deler
döner döner doldurur yüksek perdeden
o can ki geç kalmış ruhların
o can ki diyor erken gelseydim eğer
o canım ki canlar ne kadar utangaçlar
küfürü bile bilmezler talih sayarlar

şu zaman var ya şu zaman
yine kara dehliz şu zaman
hep şaşırın
hep şaşırtın
şişiren yoksun yürekleri
değil midir ki o yürekler
yine taşarlar kaplarından

Gümüş pul bakışları sırlı birer küp
öyle ki diyor yazar isem
nice ki diyor şair isem
içimde ağılu eskimiş bir vicdan
nasıl da işildarlar
bakışlarından delirmiş iki ışık bu yana
bilirler bilirler
bilirler kanlıyı
bilirler canlıyı
bilmezlerden değil
bilenlerin insanıdırlar insanlar

gümüş simdir dışım
pırıl pırıl pul pul
balık karasıdır içim
İnanmazsan al hançeri
"yar göğsümü! " diyor yâr
"gör içimi! " biçim biçim
karalardan kapkara
zehir acısı bir duvar

dönüp bakacak mıyım yine
hem yanım hem ardım sıra
bir insanım ki
insan içinde insan
yanar yanmasına kaynar da
zahirilerin şehrinden
kör düğümlerin yumağı urgan
o yar işte bu yâr

bir demdir anlık

bir sevidir bilir bilen bir tek
alıp da derinlerden nefesini
çeler çelmesini şu bilinmeyen felek
o yorganı değil midir örtülü
hüzünler arasında saklı
hangi şey gerçektir ey vicdanım
hangi şey yalan

bir analıktır yitip gitmiş
çocukluktan arta kalan
minik ellerinde bozarık kına
salt içtiği bir yudum suyundadır tat
aşk mı
içinde çıra gibi yanan
ya da buz gibi bir hayat

sevda gençtir derler
köze dönmemişse alevi
özgürlüğüdür duyguların a yar
fırlar ve uçar gidercesine hançerelerden
her can için umut etmek gerek

değil mi ki yeniden gelir
yepyeni bir bahar

1 Mayıs 2008

Mehmet Necip Özmen

Her Dönemi Kapsar / Aspirin Şiir

ne olacak
yaşam öyle de lak lak
böyle de lak lak

rahat bırakın duyguları
yaşasın beyler dilediği kadar
sonbahardan yaza
kıştan da bahara
şunun şurasında ne var

ne olacak
yaşam öyle de lak lak
böyle de lak lak

dilediklerinde hazan
dilediklerinde bahar
ılık ya da serin
soğuk ya da sıcak
yoksul şöyle bir tarafta dursun
adını onlar koysun mevsimlerin

ne olacak
yaşam öyle de lak lak
böyle de lak lak

bir iş olsun
azıcık emek
aşı bol yığınla ekmek
dileğince pasta tatlı
dileğince çörek börek

ne olacak
yaşam öyle de lak lak
böyle de lak lak

siyasete imrendim
bu gün de öyle düşüneyim
başkaları çalışsın
bense hep yiyeyim dedim
anladınız değil mi
daha daha ne diyeyim

ne olacak
yaşam öyle de lak lak
böyle de lak lak

29 kasım 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Her Yanda Aşk Var

suç kimin demeden
aramak
nice ki duygular naifçe
nice ki gizli saklıysa sevgi

kimi
teleklerinde bir kuşun göksel
kimi
bir esinti hafiften meltem

inanmaz insan
inanmaz
uçuşuna bak
bak esintisine
inan

geceler dolusu yıldız yıldız yağmur
hücrelerinde bir dirhem sihir
nöronlarında hülyaların
ismini şöyle koydum
tek kişilik sunağındayız
hep sevgi arayıp
hep sevgiyle yaşamak istemez miyiz

aşk

tutukludur aşk
sarmalının tam başlangıcında bencilliğin
dört duvar arasında tutsakça
hissini yitirip
bakar kör olmak da var

uçuşurlar
her bir yandadırlar

içtekine haramdır
lakin
dıştakine ayan aşk

gözler kapalı
duygular hissedemez
hani nerededir
nerededir sevgi
umulanı bütün zamanların
boş ise gelip geçen
ne sana
ne bana yarar zaman
değil mi ki sevgisiz zamanın
kime yararı var

her yanı aşk solumaz mı
aşk kokmaz mı her yanı dünyanın

ya
boş ise yürek

o yürekte
ne sana bana
ne kime kimseciklere

ne yer var

16 mart 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Her Yanı Dolu Dünya

bana
bir güç ver dedi genç kadın
varsın umut kazıntısı olsun
tükenmişliğin son nefesi kadar
azıcık
belki son şansı kadar umudun
bekli de son şansı yaşamın

çocuklarım
acılarım
çoklar
cam ardından bu yana
oynayanlar
oynayanların
tutsağılar

İyinin
İyiliğin melekleri
alaylı gülümseyişler
sırıtkanlar
dişlek
ciddi bildiğimiz insanlar
ilkelerine toz kondurmayanlar
davetkârlar
ne kadar cömert
bankalar
mağazalar

ortalık yerler
oynaşanlar
civıl civıllar
vıcık vıcıklar
sucuklar mangalda
keten helva
pamuk şeker
dantel sütyenler
memeler
canım ne var bunda
fırlak et
fırlak kalçalar
yaldız
yıldız
yosmalar
dalkavuklar

evlerde insanlar
bakışlar
kilitli
eşikte
yorgun bir akşam
simit tablasının susam taneleri
boya sandığında cila kutuları

boyalar
kokuları
mendiller
paket paket
dünü bu güne
bu günü yarına taşırlar
küçük parmaklar
eller kirli
umutlar
karanfiller
uyku tutmuş gözleri
komşu
fişi ha çaktı
ha çekecek

birazdan
uyuyacaklar
iyi uykular
iyi uykular

bana
bir güç ver dedi genç kadın
varsın
umut kazıntısı olsun adı
tükenmişliğin son nefesi kadar
azıcık
belki son şansı kadar umudun
bekli de son şansı yaşamın

bu günden yarına kalan

8 temmuz 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Hey Aklım

Hey aklım
Ve aklımın düşündükleri
Yarın sabah
Nasıl olacak dünya

   
 yumadan erişmek zor
Usul usul yatağında
Ne olacak kim bilir sokaklarda
Şehirde hangi acılar
Ya da
Kederlere karışan sevinç yazıları fukaraların

  
Mevsimi de siz seğin

17 eylül 2012 Denizli

Mehmet Necip  zmen

Hey İnsanlık!..

Ancak
İçimde bir acısınız
Asla geri dönülemeyen
Ahkâmsız
Severek
Yaşatmak istediğim
Sanal akrabalarım

Temsil-î mazlumsanız
Kanınız
Dininiz
Diliniz
Ten renginiz

Eğer ki
Hâin değilseniz
Göbek bağımın kanı kadar yakınım
Yani
Akrabamsınız

6.10.2014 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Hiç Bir Şey

Hiç Bir Şey

Ne okuldan kaçtı
Ne iş vardı

Okuyamazdı
Çalışamazdı
Parası pulu yoktu

Ayakları buz keserdi
Çaputtandı ayakkabıları

25 nisan 2010 Başkarcı

Mehmet Necip Özmen

Hiç Ölmeseydiler Ölümler Olmasaydı

Bir yüzüğe kaş olsaydı insanlar
Ölüm böyle olsaydı
Yaşlandıkça
Küçülseydi bedenler
Küçüldükçe
Bulsaydı dünya değerini
İyiler elmas kaş
Kötüler kül beyaz
Parmaklarında sonsuz yaşasaydılar
Hissetseydiler birbirlerini
Torunların torunları
Ve dahi onların torunları
Diyebilseydiler birbirine gösterip
Atam bu
Atam bunlar benim
Yine de kötü olur muydu acep
İnsanlar

24 06 2014 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Hormonlu Dostlar

Birden hızlandı zaman
Her şey o kadar çoğaldı ki
İniş aşağı
Yokuş yukarı
Dolu dolu
Sürü sürüler
Aynı ucu mîknatısların
Dostlarımız
Kutup
Kutup

Sessiziz
Düşünceler tutsak
Ne yedik
Ne içtik

Bozuluveriyorlar
Hormonlu dostlar
Hemencecik pörsüyüp
Hemencecik çürüyorlar

Zahir
İster belli olsun
İster fluğ
Evrensel çürümedir adı
Bilmem ki
Bilmem ki ne halt etmeli

16 Şubat 2010 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Horozun Gözü

sevdalıyım
sevdan hiç eksilmedi benden
her beş vakit
turfanda
en çıtırından bir sevgiyi
vallahide billahide yaşıyorum en iyisinden
canım işte öylesine

şöyle böyle
kapı ardı eşik
eşikte bir beşik
beşikte yavru
yavrunun tavrı
dişleri takma
saçları boyalı
başında neçek
sanırsın köçek
köçeğin oyunu
hülyamı bozdu
mora kaçır maviden
pembecikten düşlerimi
utanmaz arsız
hayasızca tozdu
toz dumanda bir ayna
ayna da ayna ha
o aynaya baka baka

döndüm vardım geriye
erdim oracıkta özüme
bir de ne göreyim
gerim benden ileri
ilerim hepten kayıp gerilerde
kimbilir nerede
ne kadar ayıp
canım anlayın işte
sevdalıyım
hiç eksilmedi ki benden
saklar içerim
istersen aç bak
bal petekleri gibi kalıp kalıp

mehmet necip özmen
Mehmet Necip Özmen

İcad Ettiğim Kör Zaman

azaltıyorlar
içiyorlar geceyi
dikiyorlar boğaz dolusu
karanfilli leblebiden
biraz badem içi
bir o mu eksilen masadan
bitiyor eskiyor gidiyor zaman
hoyratlar insafsızlar
canımın içleri
hayasızca
oynuyorlar şakırdıyorlar
kayıyorlar sanki şalvardan
topukları isli kirli
yüzleri avuç içi
kolay düşlere dalıp
kırıp kıvırıp inceden bellerini
kızarıp utangaçlığında gırnatanın
takıştırır bir eli elli kâğıdı
diğer eli memelerinde
titrerken omuzları öne arkaya
vurup birbirlerine kalçalarını
kazandık sanıyorlar sanki
evreni yeniden kuruyorlar
Marmara'nın yarısı bir göl
yine şehirlerden koca İstanbul
iğde kokuyor kıyısı
salınıyorlar
kadınlar
ince uzun birer fidan
çiçekten birer dallar
sarıyor bataklık insanı
kokuyor kıyıları
kokuyor sazlıklar
seyrek seyrek çelimsiz ağaçlar
ıslak rutubetli çalılar
kör ışık gizliyor sefaleti
delişken çalıyor cümbüşünü bir adam altın dişli
Roman yüklü ezgileri mızrabı
ısrardalar dostlarım
para vermişler hani
nefes aldirmazlar

elemelerim saklı
sessizler içimdekiler ve göle çöken nem
masada düşüncelerim
bir yarısı ortalık yerdeler
yok olup savuşsa birden kötülükler
dalsam gül çiçek düşlere
sanmam ki orada da bitmezler
Küçükçekmece kıyıları furyalar
fukaradan bir tablodalar
oynuyorlar oynuyorlar

nasıl da oynuyorlar
sarhoş naraların dolusu
varoş türü şu şehrin
sanki tamamı sanki yığınla buradalar
salsam mı duygularımı
dizginlesem mi
ne olur neye yararlar
iyisi uyansam ve kalksam
uydursam yeniden
yeniden bir zaman

işe yarar mısın bilemem
seni bir anlasam
kime yararsın
icat ettiğim kör zaman

2002/nisan/İSTANBUL

Mehmet Necip Özmen

İflâh Olmaz İnsanlık

tey binlerce yıllık söylemlerine ustaların oyuncuların
ve de odeonların tiyatroların
mermer sarmallarından ünlene
mih gibi sözlerine feylozofların sanat erbabının
serzenişlerine insanlığa dair
aynı yola ayak basanların
aynı deliğe çömeşenlerin olası akıllarına

ver babam ver ha
bıktılar yahu bıktılar
söylemekten yazmaktan
hangi birini düzelttiler ki şeylerin
yüzü kara çıkmadı mı
insanların
insanlığın

20.01.2023

Mehmet Necip Özmen

İki Cüretkâr Kelebek

Aşk mevsimi gibi bir sabah
Bir zaman dilimi akıp gider
Kayıp duygular içimde
Ağ sütlü buğday tadı
Yalar damağımı

Duygular kıpırdak
Duygular firik
Duygular ferik

Yaş dayanınca altmışa
Anlık anlatımları
İnanın
Kaçamağı gibi yaşamın

Şu içimdeki
Kendini bile sevmek
Böyle oluyor demek

Ya da
Adını koyamadığım
İki cüretkâr kelebek

23.02.2013 Denizli

Mehmet Necip Özmen

İki Parça Yalnızlık

Bir yalnızlık şiiri gibi
Dönüp dolaşmak ve
Yine varmak aynı yere

Yalnızlık şiiri gibi
Baş döndüren bela
Oyun
Bir kişilik
Monolog

Demincek şöyle dedi
Şiiri yazan
Bir kabus gibi çörelendi
Yine bir harmanın tozu gibi üzerime yağdı yaşam
Sonra ekledi

Paylaşamıyorum
Bir kişilik hep alıp verdiğim nefes
Güçlü olmak gerek diyor öte uçtaki
O da bencileyin
Yine yalnız bir ses

Ama
Canımın içi
Tükenmez mi hiç güç
Tükenmez mi hiç kuvvet
Bitmez mi her heves

Dünya dahi sonlu
Bilebildiğin evren bile
Destek isterdim yalnızlığa
Yine yalnızca birinden
Yalnızca bir destek

Bu akşam zayıfım
Çook!

İncecik bir ipliğin kopacağı gibi
Olsam da iki parça
Sanma bitecek yalnızlığım

Şu ıssızlığımda
Yine
İki parça yalnızım

5 Mayıs 2010 Başkarcı -Denizli

Mehmet Necip Özmen

İkinci Düşünceleri

Pek muhterem
İç dünyam
Bu gün daralma
Ne olursa olsun
Bir tek sen umurumdasin

Sıradan biri gibi
Hisset beni
Almadan vererek değil
Vermeden almak gibi
Günlük te olsa yaşam hakkı bu ya
İtten uğursuzdan laf etme bu gün
Bin bir umuttan birazcık pay kendine
Vurgun yok
Soygun yok
Talan yok
Irak kal bir süreliğine cehenneme çevrilen dünyandan
Kızıl çamurlarından Tuna'nın
Sellerden
İç savaşlardan
Serçe parmak tezgah balıklarından

Pencerenden ne güzel görünüyor Ornaz Vadisi
İkindisi bir sonbaharın
Duman duman evlerin üstü
Yanık un kokuları burnunu gıcıklıyor insanın
Kuyruğunu kıvrımış bahçelerde
Kızıl kınalı sincaplar
Ve bir insan
Varmışım be

Çok parayla göbek atanlara boş ver biraz
Düşün ki
Güzel yaşamak hakkın

Tuba kız dershane parasını çıkaramazmış
Süleyman beylerin sobası yanmazmış
Çocuklar
Nezle bademcik belasından kurtulamazlarmış
Parmak şıklatanların arasına karış kısa bir an
Gün
Kayboluncaya Karcı Dağı'nın ardında
Bir duvara kilitle bakışlarını
Köşesine çekilmiş bir mutrip mütevazılığında
Kızıl kadehin kokusundan dal düş dünyasına
Anasını satayım yasağın masağın de
Ve ağaç dallarından sana ulaşan tınları duy
Biraz olanlardan
Biraz da olacaklardan geri kal
Taşlara tuğlalara toprağa gömülmüş emekleri
Alın terini falan boş ver
Boş ver işçiyi mişçiyi

Sesler
Görüntüler
Hayalet gibi dursunlar biraz kenarda
De ki
Teselli saatleridir zamanın
Irak kal ezadan gamdan kasvetten
Boş kafayla yaşamak
Ne güzel şey

...

Bitince şamatası kısacık anın
Beklemedi pervasız
Hemencecik bitiverir insanın dibinde
Var olmanın ağırlığı
Ve yine tanıdık bellek
Yine o hüzün

20 Ekim 2011 Denizli

Mehmet Necip Özmen

İkinci Faslı

Kolay yemezdim
Canım sosis çekti
Haydi buyrun!

..
Adama sordum
"dana mı? "

..
"Yarısı" dedi
Diğer yarısı
Attır
Ya da it

...
Allah BILIR!
Allah bilir ise
Doğru bilir deyip
Cebime kuvvet
Aldım

...
Şimdi altın sarısı rakıma meze
Damağıma bir lezzet
"Allah bilir"

..
Geçelim bu faslı

...
Düşünüyorum

...
"SEVGI kurur mu? "
Lafa bak!
Adı sevgi ise damlayan her tanenin
Islanır her yürek bu yağmurdan
Düşünülebilir mi ki

...
Topalak otu GIBI sarar
Yumaklar
Dediği gibi anamın
Dermanıdır tüm bedenlerin
Ah!
Sevgi ah!

...
6 ağUSTOS 2014 Başkarcı

Mehmet Necip Özmen

İlk Mektep

eylüller kitap kokar
ilk serinlerle başlar sıra kokar toz kokardı okullar
ve

böyle geçip giderdi

pamuk şeker

çıtır simit

sarı yaprak

yeşil portakallı

her sonbahar

...

onlar düşünen

önder

öndeydiler onlar

dert idi onlara

onlara kederdi olanlar

"ısınıyoruz

yıllar kurak

yıllar sıcak

ne yapmalı çocuklar

duyarsız olursak

geçmiş

daha da aranacak"

ah öğretmenim

canım benim

yayıyor her yana sesin

yayılıyordu yedi bucak
bitmezce nefesin
yük ağır
yük bir değil
çok şey var sorgulanacak

“böcekler kuşlar ağaçlar
ve insanlar
gidiş o ki
yaşayamayacaklar! ”

çakıp altın çivisini
taşıp bir okulun yan sokağından
uçup
varıyordu bir başka okula
çoğalarak
oğul oğul
ustaca
kararlıca

eylüller kitap kokar
ilk serinlerle başlar sıra kokar toz kokardı okullar
ve
böyle geçip giderdi
pamuk şeker
çıtır simit

sarı yaprak

yeşil portakallı

her sonbahar

...

silme odun yükü

koşulu at arabası

düşen sarı yapraklar

ve

uzun iki çizgiden bir rüzgar

böyle başlardı kitaplar

soğurdu hava birden

üşürdük

henüz ilk sayfaları okurken

oyunlarla sınıfa giren

kocaman bir çocuk

Recep öğretmen

ilk görüneni

omuzumuzdaki eli

düşünürken yalancılıktan

ne güzel kokardı

yaladığımız

ağaç kalemin ucu

eylüller kitap kokar

ilk serinlerle başlar sıra kokar toz kokardı okullar

ve

böyle geçip giderdi

pamuk şeker

çıtır simit

sarı yaprak

yeşil portakallı

her sonbahar

...

Mustafa öğretmen

öğretmen Güzide ve

öğretmen Recep

başbaşıydılar daim

neyi konuşurlardı acep

“altı çukurum var enstitüde

bire altmış

kiminde kayısı

kiminde nar

şimdi hiç biri yoklar

kara binalar kuru binalar”

bir andaçtı bitmeyen

baş öğretmen Şükrü

ulu ağaç

sekseni aşmış

koca insan

koca kitap

alacası bir sabahın
duyduk sesini
okumaya aç
okutmaya aç
yaşatmış hevesini
iki büklüm
titrek
yararak sessizliği
inliyordu
çırpınıyordu
gitmek için okula
“çekin elinizi
bırakın bırakın
çocuklar bekliyor beni! ”
eski bir defter
eski bir kitap
yorgun bedeni lakin yapıştırmış sıkı sıkıya
koltuk altındalar duyguları hala sıcak
baş öğretmen Şükrü şimdi yalınayak
tutabilirler miydi
kucakladık heykelliğinde kararlılığının
ibadet eder gibi yatırdık yatağına
ve öptük ellerini
örgüsü kozasının sarmıştı bütün belleğini

varıp geçse birkaç on yıl
ya da birkaç bin yıl

varlığında insanın
sırrı ve imgesi buydu öğretmenin
kusursuz yaşanır yaşanırdı yıl yıl

ve
yine eylüller kitap kokar
ve
yine başlardı okullar
ve
yine geçip giderdi
kitap kokulu portakal kokulu nice sonbaharlar

...

bir bayramı yaşar gibi
2005 - Denizli
Mehmet Necip Özmen

İnanmadı

anlattım
inanmadı

duygularımı sundum tek tek
inanmadı

"senin olsun" dedim
her bir şeyim
varlığım
hissiyatım
inanmadı

ne zorumuş inandırmak
ölmüşüm günün birinde
inadım inat
biri söylemiş adıma
inanmış

ne de çok sevmiştim
bir tek ona
inanmadı

11 aralık 2007 Denizli

Mehmet Necip Özmen

İnce Ruhlu Şair

Bellekler zorlanıyor
Bakışlar sorgulayıcı
İnsanlar paramparça
Akıllı olmak gerek
Akli başında

Neredeyse her gün
Bir küfür geliyor ki kimi dilimin ucuna
Yutkunuyorum
Nefesim daralıyor açık havada
İnsanım diyorum insanım
İçime atıyorum
Aslında
Koyuvermek gerekir
Ama
Yakışmaz ince ruhuma

11 Şubat 2010 Denizli

Mehmet Necip Özmen

İnceden Sesler / Sessizliği Yeğler

biri beni fark etsin diyor gibi
güleç
içinde keskin burgu hançeri
yüzünde ışık yalancı
utanmadan anlatıyor bir kızcağız
keskinden daha ince
yalnızlığın değirmen taşı
iki tonda yansıyor yüzüne
öğütüyorlar diyor beni
kara bahtım gibi ömrümün kara taşlarını
sense bir avuç un
beyazdan az daha belirgince
telaşın var ama
anamlı konuşuyor dudakların

diyorsun
bir avucundan da ne olacak vermek isteyenin
eser kalmaz her şey yavaşlar birinde günün
siyahı ve beyazı korkulu düşlerin
dönen bu taşlar da eriyip bitmeyecekler mi bir gün

masanın koltuk yanında sen
derin ve yeşil bakışlarında ben
anlat diyeyi geliyor daha da anlat diyeyi
insanın içinden Kadriye hanım
anlatsam da dinleyenim olsa diyor gibi sesin
şu kısacık
bir çay sunumluk ânında
senin ve benim
beyazı senden bana
siyahı benden sana düşüncelerin
dağlar kadar yük yükledin ne diye sırtıma
bir güzel kız Kadriye
gençlikten ortalara dem almakta
hüzünden sakınıp saklarken avurtlarını yalancıkdan
anlam katmaktalar yaşamlarına nicelerinin
anlamaları gerek yaşamdan anlayanlarına

işsiz kızlar her yerdeler
ince narin elleri
ince dal bedenleri
sessiz ve yine inceden dilekleri
bir yaşam daha gelip göçer bir yerlerden
penceresine bir serçe konar
ve av peşinde bir kedinin sinsi titremeleri

23 ekim 2010 Denizli

Mehmet Necip Özmen

İnsan İse İnsan

Dost kapısı çalmalı
Dost olmalı
Kalbi duracaksa insanın
Heyecandan durmalı

Çarpacaksa
Dost uğruna çarpmalı
İnsan ise insan

Yürümenin zevkine varmalı
Sokakta kırdı sahilde
Her şeye
Ama görebildiği her şeye bakmalı

Görmeli
Duymalı
Hissetmeli insan
Bir bir işlemeli kafasına anları olanları

Serçelere merhaba demeli mesela
Sessizliklerini anlamalı kedilerin köpeklerin
Ya da havlayıp miyavlamalarını
Yakınlarında durabilmeli
Bir sokak köpeğinin başını okşayabilmeli
Kuçu kuçu
Pisi pisi gel demeli
Bir parça lokmasını yürekten
Paylaşabilmeli insan

Üç beş renkli şekerleme olmalı cebinde
Bir kaç çocuğa tat
Dudaklarındaki pembeler kadar olmalı duyguları
Hani
Gelenektir görenektir görgüdür
Ayıp saymamalı büyüğe konuk olmayı
Ayıp saymamalı bir gül sunup el öpmeyi insan

Öylesine sevmeli ki
Karanlığa ışık
Soğuğa güneş
Susuzluğa serin su kadar gerekli hissetmeli varlığını insan
Alamasa karşısına
Bakamasa gözlerine
Dokunamasa dahi tenine
Hissetmeli sevdiğini
Hissettirmeli insan

Diyebilmeli yürekten
Dağın taşın titrediğini hissetmeli
Hissetmeli söylediğini

Hissettirmeli
Seni seviyorum diyebilmeli insan

Böyle sarılmalı sevgiye
Böyle sarılmalı sevgiliye
Yaşamayı bilmedikten gayrı
Neylemeli nefes almayı insan

İnsan ise insan

21 nisan 2010 Başkarcı-Denizli

Mehmet Necip Özmen

İnsandılar onlar

bir TIRın kasasında seksenüç kişiydiler yan yana istiflenmiş
ülkesinden kaçan kaçak başka ülkede kaçak

insandılar onlar sen gibi ben gibi nefes alıyorlardı
bir evdeydiler daha önceki gün
birkaç çocuk yaşlı ana baba ve karı koca kendileri
belki kuru ekmekleri vardı içilecek toprak kokan suları testide
ve esmer
ve sarı
ve kara kuru elleri
çekiordu kapitalizmin tuzakları renklisinden sinemaskop bir film
yaşıydılar
çocuktular
gençtiler
sadece iş değildi istekleri
yaldızlı hayallere yolculuktaydılar kandırılmışlardı şimdi

bir teknede seksen kişi oldular açıklarında Ege'nin
arta kalanı açlıktan aç simsarlardan veballi
gömüldüler yol kenarlarına sessiz sedasız törensiz izsiz
hangi dindendiler hangi ırktan hangi ülkenin insanları
dar edilmişti evleri barkları toprakları ve yurtları
ve kovulmamışlardı yurtlarından
kaçmışlardı aç ve susuz çökmüştü avurtları

insandılar onlar sen gibi ben gibi nefes alıyorlardı
tentesi bile yoktu teknenin su kara gök kara yıldızlara baka baka
kıyıda sefasına yatmış balık restoranından bu yana
bir yakada uzo bir yakada rakı kokularına
eğlentiler naralar kızarmış balık kokuları arasında
bağırсан duyulurdu sanki o kadar açıklarda
bir tek tekneye değildi olan
yaşamları da alabora
sarılı sarılı karanlığında tuzlu suların
toplandılar bir kaç gün kumsallardan kayalıklardan
kader miydi yoklukmuydu onları yurtlarından ayıran
kısmeti iki üç bin dolara bağlı canların feryadını
duyan olmadı

insandılar onlar sen gibi ben gibi nefes alıyorlardı

31 ekim 2007/Denizli

Mehmet Necip Özmen

İpi Kesilsin Cellatların

Ekinler başağa
Başaklar taneye
Örste çeliktir yüreği bir gencin
Şürükler peşinden sevdaları
Öğütülür yüreklerinde taneler
Sevgileri bir yanda kalır sessiz
Diğer yanda hüznü sevgililerin

Tohumdur düşer toprağa
Islanır topraklar
Denizler bile kurumuştur gözlerinde
Kimindir ki paylaşılmaz memleketler
Kol gezer ölümler
Kavruk nefesler ağıt yakar
Kızgın saç gibi yanar yüreği anaların

Gönül içeride perişan
Gönül seslenir içeriden
Kelimeler keskin
Dualar kâr etmez olur
Yazıktır ki bilinir
Lakin ipi kesilemez pis cellatların

Ne dinleri
Ne imanları
Ne daveti çanın ezanın
İbadetgahlara düşen gözyaşlarındaki kan
Acı tohumlar yüreklerde
Ağıyor gözlerinden
Böyle dolu şimdi insan
Yükleri ağulu
Kapkara bulutlar
Haykırışları bir
Kelamları bir
Onlar akli selimdirler
Diyorlar
Erginleşip erecektiler
Topraklara zamansız düşenler
Üzerlerimize yağacaktiler
Bir bir gül yapraklarımız
Her bebe bir insan
Her insan nice nice umutlar
Erişecektiler
Hani
Neredeler yok olan şuncağızlar
Evlatları anaların

Durdurulmuştur zaman
Kimilerine eliyle insanın
Kimilerine yirmi üç son durak
Kimine yirmi otuz yaşların anlık tartımı
Ölüm hücrelerinde yürekli insanlar

Yargı tokmakları şaşkın
Kara kara düşüncelerden dahi aşkın

Filimler
Binlerce yıllık nakaratlarıyla devinimdelere
Gösterim tek oturumluk
Önce itilirler yoksulluğa
Sonra vurulur öldürülürler
Öyküleri aynı öyküdür
Dünyanın her yanında insanların

Küllenmez mi şu ateş
Bitmez mi acısı insanın
Geçip gitmez mi düşüncelerde
Bu gün
Yarın
Ya da yüz yılların zulmünü unutmanın
Birleşik dünya dostluğu düşü
Uyanıldığında görülen düşüşü
Ve benliği bencilliği
Bu ise insanlığı
Batsın insanlığı insanların

13.12.2012 Denizli

Mehmet Necip Özmen

İstanbul' un Öte Yanı

ağırlaştı da ağırlaştı günler
umarım
geçip giderlerdi

döküldüler
lime lime
eridiler pul pul

umutlarım
o ki
tablo gibi bir yaşamdan
kaydılar
utanmazlar
vedalaşmadılar bile
gittiler
sorgusuz sualsiz

bir aslan yesin isterdim beni
sırtlan doldu her yanım
değseydi canıma deseysenim
oh deseysenim

gülümserim olanlara
alaycı
görmek isterim nicelerini
bakınırım dönüp dönüp
ararım tey gerilerden
dostlar
dostlarım
dost bildiklerim

dost bildiklerime yanarım

tutunamıyorum
yıkılıyor
kayıyor her yan
aşikar
açlık yoksulluk bedenlerde
pabuçlar paçalar çamur
küçük bedenler ıslak
büyükler korkuyor
büyükler korkak

utanmaz ayaz
üşütüyor
işliyor iliklerine çocukların
kavuruyor soğuk
soğuk acımasız
İstanbul mu
merhametsiz
İstanbul haylaz
neredeysen her yeri

pis yüznumaralar
yollar parklar duraklar
sidik kokuyorlar
neye yararlar

tavernası kasrı
aryası operası
çocukları barındırmaz hasıl
saymayın
öte tarafı
öte tarafı fasıl
toyu ustası
melezi hası
karısı adamı
puştı safı
pulu parası
anası avradı
koça memleketin
yağmalanırcasına
koca memleketin aynası

tükeniyorsun koca İstanbul
buralar şu sıralar
bu şehir şu sıralar
şu sıralar yüz karası

29 ocak 2002/İstanbul

Mehmet Necip Özmen

İsyanın Adı / Çocuk

tanıdiktır savaş
geleceğe üst baş dikilir
sözüm ona
oluşumuna
katkı yaparmış gibi evrenin
yalan ve talan
hey insanlık
biraz yavaş
yavaş

işbirlikçiler değişmez
paydalardan pay kapmaktalar
çoklara biçilense birer kefen
kuruldu kurulalı değil mi düzeni dünyanın
oyunlar aynı
oylanan

dermanı yok süte dursun
çare yoksunu analar
gözlerinde nur mu kalır
bebeklerinin
soğuk
ıslak
ve gri bakışlarından utanılmalıdır

en içerisine bakıp ta insanın
bakınız diyorlar
aç çocukları dünyanın
bakınız
ve yazınız
bir de geleceğe selamlarımızı söyleyin tarafımızdan
hangi renk ise deriniz
yazınız
ve utanmayınız

bir kadın sesleniyor
cılız bir el tutup ellerimizden sol göğsüne
sütü çekilmiş memelerinden kan yağdırırcasına vicdanlara
dökülüyor dudaklarından
sessiz
nefesi ile
ninnileri kahırdan
uyanır mı hiç
boş memeden usanmış dudakları kağıt
ninnilerin sonsuzuna yatırılan bebekler

emeğin ter kokusundan nice nazlatmalarına bebeklerin
buğday başağı kadar dimdik
başkaldırısı kadar kutsal
yüz binlerce yıldan bu yana

bir dipçik gibi savuruluyor uykularına bebeklerin
daha ana kucağındaiken giriyor rüyalarına isyan
insanın

24 ekim 2011 Denizli

Mehmet Necip Özmen

İsyanını Yazmak İnsanlığın

Her zamanın asiliğinde
Asilliğine yaraşır
İsyanını yazmak
Asilliğinde
İnsanın

Ölüm
Yokluğu yazmak
Çok ta zor değil
Asıl olan o ki yer kürede
Ölümsüzlüğünü
Emeğin
Hakkın
Ölümsüzlüğünü kazımak

Kader
Kanıksanmışsa kadersizlik
Siz
Biz
Çöküp üzerine iki dizin
Köleliğini ve çıkarını bencilliğin
Hani
Eyvallahlara bir sebep
Bir neden
Deniyorsa her şeye tastamam
Eyvallah tekmili birden
Nasıl bir yazıdır ki o
Damla damla akmıştır karanlığına geçmişin çoktan
Hem yazı denen
Hem o yazıyı icat eden

Ruh
Kaplıysa elmaslarıyla isyanın
Ne o zamanın
Ne şu zamanın
Ve eğer varsa haksızlığa isyanın
Neresinde olursa olsun
Her şeyin oluru onur
Biriciği değil midir insanın

31 ocak 2010 Denizli

Mehmet Necip Özmen

İşte Yaşam

ateşten bir kül değil mi
nedir ki
ve nedendir bu hengame bu telaş
kökün suya eriştiği kadar aşk
dallar kadar iş
yapraklar kadar nefes
ve değil midir ki meyveler kadar aş

ve
soran olursa eğer

tastamam bu değil mi
bu değil mi yaşam

31 Ağu. 08 Denizli

Mehmet Necip Özmen

İyi Ettik İyi Ettik

göz görür ele geçmez lakin
hani gönül koyar insan
elde yok avuçta yoksa
yoksunluğa kılıflar uydurulmuşsa
ve bir kuşak daha yediden varmışsa böylece yetmiş
edebikelam ortamıdır diyerekten
seslenmek gerekir kimileyin insana
acıtmayanını mı
acıtanını mı
sivri dillilik mi denir adına
ya da akıl süzgecinde eğelenmiş sivrilik
batırmadan kabasına çuvaldızı
gerek kalmasın diledik

evvel kaba dikenini
sonra
iğneyi batırdık

iyi mi ettik
kötü mü ettik

iyi ettik iyi ettik

3 kasım 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Kaç Bin Yıldan Bu Yana

ağacı ormana mı bırakmak
ormanı ağaca mı
özgür
düşünmeli insanlar

düşünceler
gidip gelsinler
nefes nefese
şu günler
kurşun vızıltıları ıslık çalıyorlar
benzemiyorlar hiçbir sese
cephe çok
mazlum çok
zulüm çok
devreden pi sayısı gibi
abartılar yıl be yıl
palazlanan servetler
sanki ölüme zorunlu bir çağrısı gibi yoksulun
ne yazık
ne yazık
taşlarda patlayan mermi çekirdekleri

para çok
para bitmez kimilerinde
harcayın bre
alın terinden düşmedikçe yere
namussuz can düşmanlarının burnu kör
almazlar sası kan kokusunu
cephane altında puşt gülümsemeler
çapraz kuşak sıcak
kardeşlerin bile gözü dönmüş birbirine
kin sarartmış suratları dişler kirli keskin

sol göğüste bir ağrı düşünenin düşüncelerinde
insan olan anlar mı demeli
ne demeli ne dememeli
nice ki insanlığın dölü
ister sağ
ister ölü
yurt edinmişse bilmem hangi kıtadaki hangi memleketi
hangi kaçınıysa hangi bir yerinde evrenin
deli mi yok her devirde kullanacak cebiri

ve erkeği
ve kadını
aklın yittiği yeri belleyip bulmak
anlamak gerek denir
dinlemek gerek birbirini
kaç binlerce yılın düşünürleri

12 ekim 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Kaçak Bir Oyuncuya

ağırdan bas evlat
ağırdan
çöksün toprak
izin kalsın
silinmesin yerlerden
"yol almaktı birlikte" adı
isteri istemezi de katıp
zehiri bal yapıp
çağası çocuğu
deh atlarım deeh
yolun
geride kaldı azı
çekilmezdi yalnızlık

ne demeli
gün oldu kervan oldu
dostlar doldu
bin bir zahmeti yolculuğun
gidenler
dönüp de gelmeyenler
kırılanlar
dökülenler
yaşam bencilliği mi insanın
bir oyunu mu

evlat
bilir ya herkes
yürek ister oynamak
prova kırk beş yıl
yönetmen yok
senaryo yok
iki kişilik
biri kadın biri erkek
sonrası
teferruat korosu

eyvah
gala
sahne boş
dekor
ışıklar filan yok
boş bir sunuş
yaşanmışların yok olmuş emekleri
aktör tüymüş
yani esas oğlan yok...
kadın bir köşede
derin sessizliklere gömülmüş
sessiz bekleyiş
loşluk
garip boşluk
ses
nefes

mık

ağırdan bas evlat
ağırdan
çöksün toprak
izin kalsın
ve de
ismin silinmesin yerden
oynayamadığın oyuna

sana ve
çökmüş bir kadınla terk ettiğin
boş sahnene
alkış da yok

19.07.2007/ Denizli

Mehmet Necip Özmen

Mehmet Necip Özmen

Kaçincısında yok oluşun

gemilerden indiler
ellerinde keskin kılıçlar
daha bakirdi ormanlar
daha çağlar çağlardı sular
toprak topraktı ovalar
ve kocamandı dünyaları
esmer
kara
tığdan
yağız
mutluydular bu yerin küçük adamları

iri
heybetli
ve besili
yüzü yağlı
çöpür çöpür
heybet dağları sanki omuzları
eski dünyanın beyaz adamları
medeniyet
misyon
görgü tanıklığında ahlaksızlığın
beleş yaşamın dalkavukları
girdiler
dağlarına
ormanlarına
kapılarına
ırzlarına

yeşil
nedendir ki döndü kızıla
maviler
bulandılar ellerinde ayaklarında
soluklar tıkanı
tozları dumanlarında
sordular nice nice sonra
sokuldular birbirlerine
neydi olanlar

neler oldu neler
doldu doldu
boşaldılar sonra elekler
elendiler çamur çakıl
üstte kaldı kimi
kimi altta ayağı değdi toprağa
kök saldılar kimileri

gitti gemileri
kılıçları köreldi
nikahlandı ormanlar
çekildi suları

içildiler oburca
çakıl taş yarık çorak ovalar
işte onlar
işte onlarla yaşayanlar

küçülmüştü dünyaları
16/9/2007 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Kaçırdık Yine Eyvah Eyvah

Dün neyi kaçırdık
Bu güne ne kaldı

Eyvah kaçırdık
Saymadan sayılmaz canım
Hangi fırsatlarıydı
Ne fırsatlardı
Erişemedik
Mükemmeliğine dünyamızın

Kaç zamandır
Seyretmedik güneşin doğuşunu
Serinliğinden ılıklığına hissedemedik doğan bir günü
Yanaklarımızda
Şakaklarımızda
Yoksa belleklerimizde
Deterjan kokusu sinmiş market promosyonlarından
Raflarda cezbedici "al benileri " miydi kaçırdıklarımız
Cep sinemalarının
Hangi filmin son sezonuna
Son günün
Son gösterimine miydi takatimiz

Kaçırdık yine eyvah

İş
Güç
Hani telaşı içinde dünyanın
'Bekleriz efemim
yakında çıkar si-di si'
Kim bilir
Kaç halidir zamanın iyi yaşamak
İşte mesele bu
Mesele bunu anlamak

Topraktan üç beş tel maydanoz koparmak
Neyi kaçırabiliriz başka başka
Düşünmeden
Hırs
Benlik-bencillik
Sonu
Servet sahibi zenginliğin
Şans oyunları
Gişelerinde kuyruklar
Haftanın hangi gününün
Hangi kuponunun

Kaçırdık yine eyvah

Dut mevsimi
Son günleri mayısın
Tıtır tıtır dökülecekler dutlar

Yoksa
Yaşamın bir kesiti
Apartmanlar arası ziftli sokaklarda
Oralarda mı konaklayacaklar

Bir bahçede Meryem abla
Çapası küçücük
Toprak tozu ayakları
Keneler de nereden geldi
Ölümcül
Kim bilir kim kaçırarak yaşamın ışığını
Kim bilir bu gün kimin şanssızlığı

Kaçırdık yine eyvah

Ekranında sağ alttan
Rengarenk bir ışık çıktı yavaşçıktan
"Aha" dediği duyuldu fikaranın
Gevşedi bedeni ve
Beklediği anın neşesi hissedildi nefesinde
Heyecan
Devamı ne olurdu merhabanın
Yazmalı mıydı
Sanal alemin pembelisine bir çift kelam
Beklemeli mi biraz daha
bir im daha gelirdi belki belirgin bir surat

Kaçırdık yine eyvah

Kırmızı çarpısı her yerde yaşamın
Çarpılandı küçük yeşil insan bedeni
Kapandı
Bir dahakine erişir miydi umutları
Kaçtı gitti yine günün önemli fırsatı
Bu kez deterjan kokulu değildi raflardaki malların
Damağına kadar inen ıslak aşk kokuları mıydı ne

Kaçırdık yine eyvah

Hiçbir şeyi kaçırmamalı mirim
Önlemi hemen almalı
Erkenden yatıp
Erkenden kalkmalı
Tan yerini görebilir miyiz
Bilinmez
En azında o yana doğru bakmalı
Gökyüzü ağarmalı
Kızıldan pembeliğe
Turuncudan sarıya döşemeli kumaşını gün
Hanidir bülbül sesleri duyulmadı
Şaşıranı da olur a
Şu şehrin dev çark-ı tekerlek gürültüsünde fiyaka yapanı

Şırıl şırıl akan köşedeki çeşmeye varmalı
Hissetmeli bir tas suyun köpük köpük inişini
Bir işi olmalı insanın çok sevdiği
Sevdiğine sarılmalı gitmeden
Dönüşüne dek mutlu kalmalı insan
Nefese doymalı
Akşamın açlığını getirmeli sabırsızca hanesine
Mükemmel bir dünyaya
Mükemmel bir insan olmalı

Kaçırdık yine eyvah

Çoğu düşünmeli
Derken mutlu
Derken umutlu
Bir sevdiği bile olmadan
Sessizce gidenleri dünyadan
Kaçırmadan zerresini insan
Her anını boylu boyunca
Alabildiğine soyluca yaşamalı

Kaçırdık mı yine
Eyvah ki ne eyvah

27 Mayıs 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Kaçmak İstiyorum buralardan

Komşularım
Aah ah
Zokasını misinasıyla yutmuş kirli paracıların
Tek göz
Bilemedin iki göz odalardalar
Ve geceyi yırtan siren sesleri
Kırık notları karnelerin
Azar yiyen
Dayak arsız çocuklar
Duyarsızlıklar
Kaçmak istiyorum buralardan
Bilen var mı
Kaçacak yer nerede var

1 ekim 2009 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Kadınım

eh
istediğın oldu
açtım sol avucumu
'bak dedim' falcı kadın
çatallanır mı yol ne dersin

nereye varır sonu
'biri sürer biraz' diyorsun
diğeri
diğeri yolun sonu
sonu yakın
ve yine bir kadın

bendim teslim olan
alır canım
iki avuç çizgisi
üç beş bakla atımı fal
laf laf
laf-ı güzaf

nicedir aranırım
yolsuzum
yok yolum molum
canım cananım
nereye varır yolun sonu
bizi nereye aparır

şimdi söyle ey şuh kadın

merakıma mucip
bir sen bir de Necip

19 kasım 2007 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Kan Emen Ağızlar

Gençtiler
Öfkeliydiler çok
Yoksul büyüdükleri ocaklara
Anasına danasına sülâlesine

Eriştiler motorlu tenekelere
Tifil ergen
Bastılar gaza
Bastılar dibine kadar
Bastılar

Sırttılar
Kan emen ağızlar
Daha bir kanlandılar

18.07.2024

Mehmet Necip Özmen

Kandilim Kan Kandilim

Hâlâ yollarıma ışık
Hâlâ damarlarımda is kokun
Çok mistik
Tütsülenmişim zâtî
Her şey gidişindeki gibi
Işığın titretir ürperirim hep
Kandilim
Vurgun yemiş dudakların lâl
Yine saçların savrulgan
Alnında iki hilâl
Benden yana gibi damlaların
Yine ışıll ışıll
Yine gülümser nurun

Alışık her zerresine
Bendeki seni sorup
Hasbıhal etsen bir
Hani ne var ne yok

Ellerimde sıcaklığın
Narinim
Ruhumda
Hep o ayrılığın var

14 Eyl. 09 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Kar Altında Canlar Kalmış

Kar altında canlar kalmış
Yatarlar yiğit yiğit
Tepinenler
Tapınanlar
Göz koyarlar yoksul aşına

Ha yer altı ha yer üstü
Bir yanda ipsizler
Bir yanda sahipsizler
Vah ki ne vah
Küller memleketimin başına

29 12 2016

Mehmet Necip Özmen

Karanlık İnsanlar

karanlıkta açtılar gözünü
karaydı insanlar
kapkara
yer kara
gök kara
feryatları kuzguniydi

rahmine düştüğünde anasının
bekleniyordu ellerini sevinçle çırpan
duyulması zor sinsi vampirlerin
ince çığlıklarıydı tırpan tırpan
tek duyulanları

karanlık işler beklemede
karanlık ilişkiler av peşinde
pihtiyken henüz anası bile bilmeden

ışık

hani nerede
ne adı var oldu ışığın
ne de bir yıldız kaydı yaşamından
ak pak ışıllı ışıllı
keskindi
haramilerin kılıcı
gâhi pırıldayan karanlıklarında
hükmünden irak
merhametinden irak Tanrı'nın
ve gözünden irak dünyanın

sanı öyle ki
düşünenler
sanı öyle ki
ışıkla gelenler
sanı öyle ki
aydınlık yüreklerin
serzenişi onlara

4 Ocak 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Kaybedilene Hayıflanma

Ardına baktığın an
Kayıplar hep önde gidenlerdir
Kayıplara yanmaktansa
İyisi mi önüne bakmak
Varsın
Ardından gelsin kayıplar

20 Mayıs 2010

Mehmet Necip Özmen

Kedi ve İnsan

miyaaav
derdik
aşka henüz var

mırnaaav
derdik
duyulurduk kilometrelerce uzaktan
aşka uzanan
çatlayan
yırtılan seslerimiz

çatılar vardı insanların
bitişik
balkon altları ya da odunlukları
ne rahat her şey
mırr naaav
mırr naaav

pist
derdi bir kadın
iyi de ederdi
bir tas suyla uyanırdık acılardan
can mı dayanırdı
bu bir iki akşamlık aşka
falan filan

sarmanım
aşkım ah ah
bir başka gecenin kör karanlığında
buluşmak üzere
titretirdi kırık kuyruğunu
kırık tekir

fifft derdik pufft derdik hanım hanımcık
kaba insanlar ise
yürü git ordan kancık
hadi şimdilik eyvallah

hengameli yaşam
miyaav
miyaav
bir daha ve uzunca bir miyaaav

şehirler
caddeler
motor gürültüleri falan filan
alacalıdan ses yok nicedir
tekir
sarman
ankara
van

yarılmış karnımız
bağlanmış iktidarımız
basiretimiz yollarımız
şimdilerde
yalnız ve yaşlı kedileriz

mamamız
suyumuz
odalar bizim
halılar koltuklar yataklar
leğenlerde altın gibi kumumuz
...
çok seviyorlarmış sahiplerimiz

20 kasım 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Kelebekten Ve Benden

uçuşuyordun

bakışlarında
hinlik yok

konuyordun
incecik bir ses kadar yakınımda
ya da
kanat çırpışlarından bana ulaşan
arzulu
bir nefes kadar yanımda

ben
kelebek
şimdilik varım da
yokluğum
ha bu gün
ha yarına
rengarengim
şuh çırpınışlarımda ahengim
lakin süzgünüm
üzgün bir yanım

zorsun
ey güzel kelebek
alaylı bakışlarında çiçeklerin
benek benek
bu ne cüret
ne denli muhteşem davet

erkeğin bütün istekleri kadar tutkunsam ben
ve
bir kadının tüm edasıyla sen
sorguluyorsun
dudaklarımda bir öpücük kadar kelebek
sen
ben

erişmek güç
erişmek bin bir zahmet
güzel kelebek
duruyorsun birden
ve
bütün düşlerime konuyorsun

zorluk
ve huzurluluk
erişmek
bu olsa gerek
mutluluk

6 eylül 2011 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Kırık Gözlükler

Yemin edenlerin yalancılığı kazınırdı beynime
Bilirdim
Başlangıcı yeminin
Yalandan yaya geleniydi atlıların
Yemin mi etsem
Yemin etmesem mi
İster inanın
İster inanmayın

Üç gözlüğüm vardı
Akşam
Sileyim dedim
Kırdım birini

Biri hep hazırды
Yedeğiydi dertlerimin
Vidasına kıran giresice
Sanki zamanı mıydı düşmenin
Tutturamadım camın tekini

Üçüncüsü beş yıllık
Benden beter
Delik deşik
Taktım gözlerime
Bu ufukta bir şey yok dedim akşam akşam
Bulanıklığa yeni bir ad koydum
Karanlık
Yazmasan da olur dedim
Dost olan anlardı beni

18 Ocak 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Kırık vazo

nadide bir eser
inceden inceye bir iş
altın sırma
mavisi göğün
gölün
gecenin ve denizin

en güzel yerindeydi malikanenin
mutluydu vazo
cevizden işlemeli konsolunda
bir kedi
duman rengi
temizlikçi kadın
tahta merdiven
vazo
paramparça
her parçası bir yanda
anlamamıştı ne olduğunu
canı yanmıştı
bir anda

patlak gözler korkulu
servet yerlere saçılı
yolculuk kısa sürdü
antikacıda
onarıcı ustadaydı
şimdi o
kırık bir vazo
bedeniydi
kalbi değildi kırılan

en güzel yerindeydi malikanenin
mutluydu vazo
cevizden işlemeli konsolunda
yıllar geçip gitti
uzundan da uzun
çocukları oldu evin
onlarında çocukları
hatta
çocuklarının çocukları
her cinsi akrabanın
gelini
damadı
beslemeleri
günlerden bir gün
onlar da göçüp gittiler
sevinçleri
acıları
ezaları
sevgileri ve
aşkları da
onlarla gittiler

her Şey bitti
bittiler

en güzel yerindeydi malikanenin
mutluydu vazo
cevizden işlemeli konsolunda
toz toplanmıŐtı etrafına
aksırmadı
tıksırmadı hiÇ
bir el uzandı
ihtirasla
titriyordu eli antikacının
yapıŐtı bedenine
vardılar
baŐrıŐ ŐıŐrıŐ
ıŐıklarla bezeli bir yere
cam fanustan
nal seslerinden
motorluya
altın sesinden
para sesine
tokmak sesi ve
sonra
yeni evine
etine dolgun süt beyaz
güzel ve Şuh bir kadın
iri kıyımdı adamı kadının
lmeyecekmiŐŐesine varıyorlardı
kırık vazolarıyla
tadına yaşamın

en güzel yerindeydi malikanenin
mutluydu vazo
cevizden işlemeli yeni konsolunda

19.07.2007/Denizli

Mehmet Necip zmen

Kırılғанım

kırılғанım
ellemen beni
sazlıktan narincek
inciğim bu gün
bir damlacık gözyaşı
boncuk boncuğum bu gün
zerre suya boyun bükerim
deşmen beni
kırılırim
boğulurum bu gün

esmen
sebepsiz yeller
ötmen
telli yaygaralar
çığırman
tepemde şarkılar
türküler bilem ney istemem
iyi olasım yok bu gün

kırılғанım
ne yazasım var
ne göresim gelir seni
demen sebep
sebep
sen
sebep sen bu gün
sitem etmen
suçlaman hemen
hesap kesmen benden
düzenim dutar mı sanırsın
suçlaman beni bu gün

kırılғанım
değil misin a gız
yangısı göğsümün
al
nefesimi de
olsun bitsin ha
senin olsun
söyletmen beni
sevdan
solur her yanıım bu gün
araman türlü sebep
zati yaşar mışım gün be gün sevdanı
tepem dolu sevdan
tırnağım sızlar içim yanar bu gün

kırılғанım
içim öyle ister
nolur
belli etmen hemen

dargınım işte bilsin yedi düvel
küsüm
ne ararsın kitap hesap
araman sebep
sebep sevdan bu gün

nisan 2003/istanbul

Mehmet Necip Özmen

Kırktan Kırk Bire Fantastik

Kırk yılın başı bir şey istersin
Kafan kırılır kırk yerinden
Erişemezsin münhal kırk bire
Miladıdır
Sınırlar insanı

Kırkından sonrasını sorma
Gayrı teneşirliktir damgası
Alnına vurulan insanın
Maazallah
Kılı kırk yarman gerekirmiş
Bu acayip düzeni
Acep kim kurmuş

A canım
Masal gibi yaşamak varmış
Kırk katır kırk satır ola öyküsü
Kırkı çıktıktan bu yana bebeğin
Otuz dokuzdan iki sonrasına
Erişmek tam bir psikolojik sınırmış

Allah Allah
Aşk olsun aşana
Aşabileneyse
Hatt-ı hümayun ihtişamına
Kırk bir kere maşallah

1.10.2011 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Kırma sevgiliyi

bir incecik daldır ağacında şair
kırılgandır
çokçalanır gün gün
çoktur kıranları
ve o
kırıldıkça çoğalır

19 kasım 2007/Denizli

Mehmet Necip Özmen

Kırmızı Turp ve Pi Sayısı (çelişkiler)

Dıştan içe kuşatılmış
Sarmal spiral
Su gibi çocuklara
Vaat edilen zamana bakın
Kökü orijinidir evrenin
Hem geçmişin
Hem geleceğin
O da yoktur
Unutmayın sakın

Birer noktayız basit
Yaşamı bir solukta başlar
Bir solukta bitirir gibi
İsimli isimsiz her şeyin
Teknolojik meknolojik çıldırmışlığın
Var mı ki çaresi
Kurbanıyız insanlığın

Pi sayısı ve kırmızı turp
Çift gerektirmenin akılsızlığında
Üzaya taşımak insanlığı
Şüpheliğin en namussuz boyutu
Bencilliğin bitmez korkunçluğu
İki sayının bölümü kadar küçüldükçe pay
Daha da büyüüp çoğalan sorunlar

Tırnaklarını dişlerini geçirmiş
Bir takım insanlar
Metrik bilinmezlik
Hadi bakalım
Analitiğinden sarmalına
Yeşilinden alına
Sallayıp sollayanların
Ortalardan kaybolanların
Bilmem ne olsun ruhlarına
Karmaşık yapmalı mı yaşamı
Altı üstü
Bir kırmızı turp bir de pi sayısı
Ne çok arttı yerkürenin dayısı ayısı
Ve de
Pis pis geçirenlerin sayısı

17 ağustos 2010 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Kıyametin kimliği

kızıl bir alevdir
başlatır zamanı
koşmakta sarışın kız
çığlık çığlığa
esmer yüzlü bir adam
yorgun
ayakları çıplak
kan istemektedirler evrenin başı dönmüş sarhoşları
toprak susamış
cigerler kara duman
kan kusacaklar
küçücük bir damladandı insan
gülü değil miydi evrenin
duyulmuyor artık
derinlerden gelen sesi
şuncağımız
azabı zahir yerkürenin
dönmek istemiyor artık canı
yavaşlatıyor hızını
lavlaşırken koca karnı
buruşturuyor yüzünü
bakamıyor aya
utancı var güneşten
duyuluyor feryatlar
içimizden birileri gibi
seslenenler gaiplerden
azıcık deşsek kendimizi
her evremizdeler
eksik değıller
seyrettiklerimiz
bitirin artık bizi
makbul olan hangisidir
ah
bir bilebilsek
içimizdeki kıyamet mi kopan
yoksa
dışımızdakiler mi

09.19.2007-DENİZLİ

Mehmet Necip Özmen

Kimi Boyun Eğmektir Mutluluk!

Gömül sessizliklerine gecelerin
Uyanınca
Mutlu ol yüreğim

Birazcık para
Birazcık sevgi

Usulcacık yaşa
Usulcacık yaşa

Hırsızlığındaysa kimileri
Çalıyorlarsa zamanlarını
Áldırmamalısın canikom

Kurnazlığa
Sinsiliğe
Sömürüye
Eđ boynunu

Usulcacık yaşa
Usulcacık yaşa

17 Mart 2013 Başkarcı

Mehmet Necip Özmen

Kimi Yalnızlıktır Mutluluk

Uyanınca mutlu ol yüreğim
Gömülmeden sessizliklerine de gecelerin

Kimi birazcık para
Kimi birazcık sevgi
Kimileri hırsızlığındalar zamanlarının
Usulcacık
Usulcacık
Uyanınca mutlu ol yüreğim
Çalıyorlar senden nasılsa
Unutma ki bir sen varsın sende
Bir de hep olan yalnızlığın

17 Mart 2013

Mehmet Necip Özmen

Kimse Bilmeyecek Öldüğünü

büyük şehrin havasını biraz erteleyip te
ufaktan başladıysan kendinle dertleşmeye
ve vardıysan yaşadığın eski yere
hatırlarsın
Emine vardı
Ahmet vardı
Elif vardı yaşamında
komşu kızı Fatma kokardı genzin
kara üzüm tadındaydı çocukluğun
gördün değil mi
duygularını
varlığını
ve seni senden nasıl çaldıklarını

çökmeyeceksin
bir de yılmayacaksın canım
gücüne ortaksan yaşamın
sarılıp o güce
irak kalıp ölüm ayıracından alabildiğince
olancasıyla
sonsuzluk sanıp yaşamı
yaşayacaksın
yani sözün kısası
çocukluğun kadar şu gününü
kimse bilmeyecek öldüğünü

27 temmuz 2008

27 temmuz 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Kimvurduya Gidenler

şiiirler mi yazılsın geçmişin anılarına
geleğin tasarımlarına övgüler mi
kim yazabilir geleğin şiiirini
eskilerde diye anlatırlardı
eskiyen kim vurduya mı gidiyor
yoksa
E-medeniyet mi eskiyen

öyküler cansız
şiiirler şımardılar
masallar yok artık ninelerin ağzında
dedeler dizlerinde oturtmadan torunları
huzur evini boyladılar

dizeler anlamsız
aşk çok renkli sayfalarda
kokusuz ve tatsız
hormon pompalanıyor
ne olmuştu hormonlarımıza
utanıyorum
utanırım insan olmaktan

gömecekseniz şu sıralar
gömün eskilerime beni
oradalar hepsi
oradalar analar
oradalar babalar
orada anılar
yaşamın adı bu
nafile aramak şurda burda
hepsi oradalar

27 temmuz 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Kobani Ağıdı

Siz
Suruç'u bilmezsiniz
Şimdi
Suruç'lu olsanız bile
Parapara'yı
Ogan'ı
Kobani'yi
Kara'yı
Üçpınar'ı
Ziyaret'i

..
Kapıların mandalı ağırdı bir zamanlar
Gözkapaklarımızdan inen
Uykularımız kadar
Hammo dayının ne zaman geleceği belli olmaz
Bir bakarsın
Ado teyze seslenir
Yavru kapı açılıp ta görünende destancı dayı

..
Kobani'den akrabalarıdır
Yalan gibidir çoğuna
Rüya gibi
Bir çığırı gelir gırtlığı titrek
Ey! ...
Vare lo lo

..
Şürer sanki bin asır
Dağlardır söylenen
Yanan ocakların tütsüleridir ırlanan
Dumanlanan acılarıdır
Ağıtların

..
Tütünler sarılır uzun kağıtlara
Isınır
Isınamayan yürekler
Hammo dayının hançeresinden
Bu yana

..
Kobani kardeştir
Kobani yeğen dayı
Kobani hısım
Kobani akraba

..
Ben Türk
Onlar Kürt
Onlar Kürt
Ben Türk
Acılar Kürt
Acılar Türk

..
Şimdi taze kanlara konan sinekler
Çocukların nar çiçeği düşleri

Masmavi
Yemyeşil
Koyu kahve bakışları sizlere çakılı
Az ileride telüstüvaneler
Lanet mayın
Patlayacak zamanı mı buldun
Hammo dayının yeni bir destanı mı olacak
Sömürü düzeni azgınlaşmış diyordu
Sabitlenmiş gözlerim
Sanki şimdi o şarkılarda

..
Şoyun sopun nedir
Adın veya sanın
İnsan gelmiş gibiler dünyamıza
İnsan görüntülü azmanlar
Kameralar felçli bir kadını anlatır
Toztoprak yaşamlar
Bu öyküyü yazsam bin yıl
Olmadıktan kerı kardeş kardeş insanlar

..
Kapıların mandalı artık çok ağır
Açılamıyor şu sıralar

27 Eylül 2014 Denizli-Suruç

Mehmet Necip Özmen

Kokusu gelmez sevdanın

dinmedik hala
biz yorgun
gece yorgun
tuşlar ve parmaklarımız
düşünemez olduk
bellekler durgun
sanki bitmiş her şey
neyi anlatıyorduk ta burada durduk

ha şu anlık sözler
gidip gelen
şiiirler
öyküler

beklemek vardı günlerce postacı yolunu
bir mektuptu özlemlerin düşü yaşanani her günün
açarken titrerdi değil mi ellerimiz
gözyaşı damlatırdık kağıtlara
şimdi gitmez ki iletelim
ışık kadar hızlı şu aletle
gider mi dersin

kokusunu özlerdik sevdanın
hatırla canım
'bilmez miyim' derdin
kelimeler seçkin idi
ben bir beyefendiydim
sen se hep hanımefendi
nezaket ucundaydı kalemin dudaktan kalplere
nasıl bir afettir ki bu zamane soysuzu
seni de yendi
beni de

9 ekim 2007..Denizli

Mehmet Necip Özmen

Konuşkandır Sokaklar

doğru söze ne denebilir ki
'bizim sokaktan hiç geçtin mi' dediğini Muhterem hanım
sizin sokaktan beş vakit geçmem gerektiğini
ne varsa şu hengamede
caddelerde
vitrinlerde
ne varsa şehrin
gürültüsünde
pisliklerinde
elbette canım
yerden göğe haklısın
bir sokağın her an yaşayan efsanelerinde
canında
bedeninde
soluyan nefesinde
'bulursun kendini diyordun'
boşa değildi sözlerin

sen
ince ruhlu
iyi kadın
sözlerin ne kadar güzel
geçen gün
sokağa bakıp cumba pencereden
sokaklar
yaşanmışların ta kendisidir demiştin

bir sokak lambası
ışık tutan gecenin karanlığında
capcanlı
ve dibindeki mavi boyalı kapı
yukarı baştaki sundurma kapılı ev hani
Nedim dayı`ların eviydi değil mi
ince kravatlı
devlet memuru

ilk kıvrımına girerken
nergis kokuları gelirdi bahçelerinden
adı da nergisti sokağın
sanki baharı karşılar gibi
yazın tadına ayrı varılırdı değil mi
baygın baygın kokardı
yaseminleri
hanımeliileri

yeni taşınan öğrencilerin civıltısına
sokakların
ağaçların
kapı eşiklerinin özgür kavgacıları serçeciklerin
sesleri karışırdı
pek aratmazdılar
eski kiracıları

göçmen Muharrem'in çocuklarını

zarif olmak gerekirdi Ahmet beyle karşılaşırken
yalnız yaşardı
sokak kapısından bile sigaranın kokusunu alırdık
sanki sokakla birlikte çekerdi nefesi
bölük pörçük istemezdi insanı
çattı mı kaşlarını
hemen iliklerdik önümüzü

incecik kaldırımın
kara taşlarını adımlarken dört mevsimin beş vakti
ister istemez duygulanıyorsunuz
hissediyorsunuz
sokağın derinliklerinde yaşamayı
eğer biliyorsanız hissetmesini
nasıl da zarif anlatıyor değil mi
cansızların bile cana geldiğini

duvardan boyun uzatmış sokağa
külahlı soba borusunda yığılı is kurumu
ezberlemiştik
görünce duygulandırırdı yaz kış bizi
saç soba
meşe odunu
kızarmış kestane
ve is kokusu

Fatma ablalarla Nagihan teyzelerin
hiç bitmezmiş kavgaları derdi
bir akıllı kesipte o teneke boruyu
veremezgen gidere
Nagihan teyzenin bulaşık suyu
hemen her gün vururdu
tonton iki dul kadını yerden yere
anlatırdın hoşuma giderdi
ağzına düşerdim
hiç gitmezlermiş birbirlerine
hoşluğu o ki sokağın
size geldiklerinde
unuturlarmış her şeyi
kavgaları da bitermiş
ellerinde örgü şişleri
ikisinin de yüzü gülermiş

kaç yıl oldu
hayli bir zaman
bir elim cebimde
diğerini sallayaraktan

bir başıma
başım her bir yanda
yalınız geçerken sokaktan
kokunuda eklerdim kokulara
nemlenir gözlerim ilk kıvrımında
dolar ve yağardı sokağı çıktığımda
o zaman da
siz de Muhterem hanım
çok gerilerde kaldınız
o gündür bu gündür
sindirerekten adımlarım sokakları
her ayrıntısına baka baka
her gün helalleşirim sanki
şehrin bir sokağıyla

11 aralık 2007 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Kör Olasica

Ne ödünler vermeyi isterdim
Yaşamak için
Düşlerle gerçeği
Bir arada
Ve
Seni bir tanem

Uçuşup gider düşüncelerim
Yine
Kör olasica
Esir alır bir yalnızlık

4 nisan 2012 Başkarcı

Mehmet Necip Özmen

Körolası Yalnızlık

ne hoşcadır değil mi
sofist
ütopik
lay lay lom

düşün
düşünce
düşünsel yalnızlık

hoş her bir şey
hoş da

...
kimileyin en kötüsü
yalnızlık
körolası

insanız işte

30 ekim 2023 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Köşe Yazarı Yaşar

Otuz beş yıl kalem sıyırdı
Yazdı da yazdı
Düğmelerine parmak vurgusu makinaların
Yığın yığın
'Yazılar' dedi insanlığa
Birkaç kitap
Dergiler
Gazeteler
Sona yaklaştırdı ömür
Dostlar yittiler gittiler yavaşçıktan
Bu gününkiler ise
Hani neredeler

Dünden yarına taşındı hevesler
Ödünsüzlüğe ad koymayı bildi yazar Yaşar
Yokuş yukarıydı kalemin mürekkebi
En zirvede
Bekler dururdu özgürlük

Yazdı yollara
Yazdı kaldırımlara

Yazdı parklara çocuklara
İtildi kakıldı
Debelendi yaralandı da
Dürttü belleklerine insanların yıl be yıl
Resmiyet işte
Azarlanıp horlandı bir densizin dilinde

Vergi
Diyecekti
Çevre
Diyecekti
Çöp
Diyecekti
Olsaydı arşivi yanında
Çıkarıp çarşaf çarşaf gösterecekti

Kargalar seyrettiler gak gak
Şerçeler seyrettiler cik cik
Ötüştüler resmiyete
Çatıların bacaların sessizliğinde
Tünediler seyre dalıp telefon tellerine

Tüneklerdeler onlar
Binler
Milyonlar
Vurdumduymaz gelişigüzel insanlar
Düşündü geçmişi Yaşar
Döndü şimdiki zamana

Hangi ÷lkede mutlu olunurdu
Hangi ÷lkenin insanıydı bunlar

Diye dñşündü Yaşar

23 Temmuz 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Küçücük Büyük

hangi kapıda bağlı
uslu
kınalı kuzudur
huzur
ne ayıptır ki adı insan olana
ne ayıptır ki hırs batağına batıyor insanlık
boğazlarından taşar çirkef zifos
utanmazlık
aymazlık

sofra büyüklerin
küçükler kurup
küçükler toplayamıyorlar sofrayı

sefâlet don biçilmiş
sefilliğin alışılmış hizmetkârlıkları
zamanların nankör ruhu taraf olmuş

sonu mu geldi denir
medeniyetlerin
pençesi acımasız saplanır
küçüklere büyüklerin
yirmi birinci yüzyılın henüz başı
ha bilmem kaç bin yılın geleneği
gasp ediliyor yoksulun ekmeği aş

yatıştırırlar mı hiç açlıklarını
semirirler büyükler
yutkunurlar diğerleri
kendi sofrasında kıyamda el pençe
sıra bekliyor küçükler

...
tutuştük el ele
dere dereydik
küçücüktük büyüdük
bent dinlemedik
ne tepe ne dağ
beleşçiye kıyam
dikildik diklendik
bir idik az idik
düşündük taşındık
birlik olmak gerek dedik
bir olduk da
sırt sırta verdik
ahlakımızdan aldık gücümüzü
sildik süpürdük vampirleri
irakta değildi bir isek
çizilmeliydi o ressamın tablosu

...
huzur vâhşi değildir kaçacak
huzur pîr isek ancak ve ancak

huzur bağlıdır kapıda
açınca görülecek
kinalı bir kuzudur
huzur

30 ekim 2007/ Denizli

Mehmet Necip Özmen

Mahzunî Baba'ya

duydum yokluğunu
doldu gözlerim
zor seçtim
yeri
yurdu

bu el benim değil sanki ağabey
sazıma uzanan senin elin
sanadır hissiyatım
sana niyet telleri düzenledim

yitik çok zor
yitik
dostsa yüreğine
yitik
onun bilmeyip
senin bildiğinse

koca bir dağdır sevgi
çiçekleri ağaçları şuları seher yellerini gizleyen
acın dağladı yüreğimi
seninleyim
yalnızım daha da yokluğunda
kiminle paylaşayım
gereksiz bir sorgulama dedim
mızrap savruldu tellerde
bir sen bende
bir sazım sende

Şerif baba
her yanımda öfke isyan
ah beni bir duysan

'uyku tembel niyetidir
aç gözünü hayat nedir
gittiğin yol çok kötüdür
cay uyan etme uyan'

sessizlik zamanıdır demezdin
şimdi duyamazsın
sustun sanılır öyle ya
cümle alem bilir
duyuyorlar seni

'ateş düşmüş döşeğine
sen gene uyursun gene
elini vicdan üstüne
koy uyan'

bir ömür
bir direnç

bir isyan ki yiğitlerin isyanı
bir insan ki yiğitlerin insanı
gönüllerdesin

mayıs 2002 İstanbul

Mehmet Necip Özmen

Melankolisi İstanbul'un

melankolisindeyim işin
derin uyukluyor gece
bir sen uyanıksın a be ciğazım bulgar kızı
bakma baygın uzandığın yerden
delmesin karanlığı gözlerin
aramayasın türlü sebep
bitiyor işte her şey
gecenin son virajıdır artık
sen kim
ben kim
birazcık kederim
birazcık sevincim
birazcık sevgilim
ve
son noktası bu gecenin

yaşadım seni
oraları
anlattıklarını
gıdım dirhem
balı zehirdi zamanın
umudu kırık
kanadı kırık
ölümüneydi her şey
sen sokaktan biriydin
ben şimdi biri sokaktakilerin
sorgulaniyordum
iç muhasipçe mi
neyse ne
nedenler çok
nedenler ahlaksız
sapır sapır her şey
birazcıklar da olsa
kırıntıları bile yetiyor
geride kalanlarıydı yaşanmışların

yalancıktan sevgi
bir sahte veda sahnesi
verilenler
alınanlar
hangisi ne
hangisi neyin nesi

ya şehir
sabahın körü oldu
adımladık onca yolu
küçük bir sırtında boğazın
ilk ışıklarına yakalandık
silüetinde mavi gri bir dev
şu koca İstanbul şehrinin

çarpıyor yeminle

çarpıyor vallahi bu şehir beni
yine coştum
istanbul
istanbul
deriİN bir ah
ve yine istanbul

tenekesi hala sıcak şarapçının
taze devrili şişe
sası kokuyorlar çiğden
çimler bile sarhoş
sahil yolu Marmara'nın
iyot
mazot
ot
asfalt yaşıyor
parlak
kara
canlı
lastik sesleri bir işitimlik uzakta
uyuyan şimdi
bir tek benim sanki şehirde
adını koyamıyorum
türsüz bir avarelik
fıkır fıkır
içimde isimsiz coşkular
kapılmıyorsam namerdim
kapılmıyorsam yalan olayım
haykırmazsam seni bu seher uykusundan uyanıp
kör olayım Bulgar kızı
sarhoşu
işçisi
simitçisi bile beni kınarlar

mırıldanıyorum
istanbul
istanbul
sallanıyor salkım saçak notalar
dizeleri yan gelmiş keyiften
ne vurgu kalmış ne usul
seheri sabahın
istanbul
çok güzel yar
doğurgan bir ilah
şu işe bak
taşranın grisiydik bir vakit
kahverengisinden ağaç kabuğu yahut
bu şehirde
şimdi bana da yer var
keyfinde
nedensiz
elimde değil

berduşum köründe Şu sabahın berduş
solumak istiyorum
geride başım
içime çekiyorum bir İstanbul'u bir seni
genzimde nefesin
çok büyüksün çok

takatim kalmıyor ağırlığıma
tutunamıyorum bir yerinden
seveceksen adam gibi sev diyorsun
daha nasıl seveyim
sevmiyorsam seni insan değilim
gönlümdesin
derinimdesin
bu kadarını anlatabildim ancak
şuramda
kaybettiğim bir yerlerdesin

eylül/2004..İstanbul

Mehmet Necip Özmen

Menekşe Koydum Adını

Nasılsın-larına bitiyorum

Kabul gördüğü gibi dileğinin
Bir haftalık mutluluk
Pazartesi sabahları tiryakisiyim sesinin
Ya da savurduğun bir kucak sevgiden
Dilendiğim kadarına duacı

Çabucak geçiyor zaman
Şıcak ekmek kokusu gibi aç insanın
Çarpıyorsun insanı
Menekşe hanım dedim
Derin bakan gözlerine
Böyle koydum adını

Bekliyorum bak
Açım hal hatır hasbıhaline
Bir kucak sevgine
Her hafta başları

25 mart 2008 İzmir

Mehmet Necip Özmen

Merhaba Parayla mı

parayla parayla
yok öyle bedava merhaba

apartman
adı başka dilden
ne bileyim
her hal katlanıp çoğalan
eski evler yan yanaydı
bunlar göğe uzanan
bir kat dört hane
üstüm kat altım kat altımın altı
etti mi on altı
saymadım karşı apartmanı
yandakini
yundakini
öndeki ve arkadakini
tamam
artık saymam
sabah bir
akşam bir
burun burunayım

.da
yok mu bir merhaba
en basiti
en beleş
hoppası da olur canım
diyelim ciddi adamsınız
varsın ciddisinden olsun
sabah işe gidiyorsunuz
yüz görümlüğü
derler ya dilenci ağzı
başınız gözünüz için
sadikanız olsun
incecik belli belirsiz varsın olsun
bir çizgi verin yüzünüzden

tam altı ay on iki gün gitmiş ömürden
ne selam ne sabah
nasıl insanız
bu ne udubet
bu ne ikrah
hamlamış
küflenmiş
kilit vurulmuş
unutkan açılmaz bir mengene çenem
inanın insanlar
konuşmayı
öpmeyi
ve öpülmeyi özledim desem
Sovyetler diye bir ülkeydi
sürgün gidilen bir zaman

lkemdeyim Şimdi
Őehrimde semtimde evimde
vatansız
ve
benim Şimdi sürgün edilen
ille de bir ulu ınar altından kalk
dik mavi gözlerini
ve
doğrul da NAZIM DEDE
Şu halimize bak
sıra sıra kat kat apartmanlarda
güya can cana
inŐanız
yığınlayız
günlerdir sessiz sedasız
nice oldu merhabasız
selamsız sabahsız
bir zamanlar senin
nazlı İstanbul'undayız..

2001 MART İSTANBUL

Mehmet Necip zmen

Meryem Kız

üç duvardı kader gibi aralarında
harçsız
tuğlasız
tarla taşlarından

üç duvardı komşu
kaderleri birbirinden ayıran

Meryem'in evi yoldan yana
yol denirse adına
sonrası tarla
bir daha tarla
Meryem körpe
Meryem bir yeni yetme
bakışı maviş yanakları al al
Meryem inceden
Meryem nakış nakış
Meryem narin bir dal

gökyüzü büyük
ne göl gördü ne dağ ne deniz
damlarıydı üç beş evin görünen
sis
duman
en ıraklarında birkaç höyük
su sarnıçlarıydı köyün
belli belirsizdiler
ufukta gördükleri

duvardan aşırıdılar komşu yana bir gün
yüzünde kızıl bir tül
derin derindi mavişleri
paye miydi bilemeden
gaye miydi bilemeden
toprak damdı yaşadıkları
diğer toprak dama oldu gelin

sade su damlamış toprak kokusu havanın
sade süt
sade saç
sade ekmek
bir tek mutlu ederdi onu ortalarında baharın
kanaviçe kırlent
kanaviçe yorgan
kanaviçe döşek

yonca kokusunda kök çiğdem
atılan tohumun
doğan çocuğun
iştahı zevki ve acıların
sevinci hüznü gözyaşı

'bir yastıkta kocasınları'
işin faslı
banılıp banılıp yenilen elde var tek
her şeyin aşısı
her şeyin aslı

iki fıstıklık iki inek
koca bir ömür böylece geçip giderek
karasında göğün
yaz günü yıldızların
sıcağında güneşin
tozu talasında harmanın
çamurunda kışın
ağılın
ayak yolunun
bağrış çağrış bebelerin
aynı evde dedelerin nenelerin
yabanın iki sesi gelirdi bazı
sağlıkçı Şakir ve çerçi kel Ahmet'in
bilmedi uçağı
bilmedi vapuru treni
doktoru dişçiyi
kuaförü
denizi ormanı dağı
oynak ışığında akşam damlarının
alır götürürlerdi onu
taa ardına kireç duvarların
konuk ağızlarından anlatılanlardı zahir
asker ve gurbet anılarının

ikisi öldü çocukların
ikisi kızdı
kalan biri sonradan olan oğlan

eskidi etraf
eskidi insanlar
eskidi üst baş
zevzirler geldiler nice
zevzirler gittiler nice
komşu duvarlar hala yerinde
toprak dam taş üstüne taş
duvar öte bakamadı hiç
ne gözü ne gönlü elverdi
yatan sessizlerden yana

aşırdılar günün birinde
bir duvarı daha
üzerinde yine bir örtü
sessiz ve sedasız
komşuların arasına salıverdiler yavaştan
şurdan geldi dediler

sonra anasının adını ünledi biri
şurda büyüttü yavruları dediler
ve şuraya göçtü
Meryem kız dı adı

üç duvardı
kader gibi aralarında
harçsız tuğlasız tarla taşlarından
üç duvardı komşu
kaderleri birbirinden ayıran

9 kasım 2007..Denizli

Mehmet Necip Özmen

Muhtemel Hanım

maksat ürkütmemekti sizi
yüzünüze bakamadım birkaç vakit öylece
boş boş
etrafta gezindi
arandılar gözlerim
uzaklarda da değildik
bir odadaydık
yalnızdık
tutmuştuk nefesimizi
ben
belli belirsizdim
nasılda sarılmak geçiyordu içimden
bir an kabardı yüreğim
en doruğumda bir yerlerde
lal oldum iyi ki
incitebilirdim sizi
bilmeden hani
oğul bağlamış sevginiz
yanımda bir koltukta
bütün dökülgenliğiniz
görüntünüz ve nefesiniz
siz
acımasızlığı kadınlığınızın
anlatmak bile ürkütüp üşütüyor
bu hangi zemherisi titrekliğin
siz ve ben
yalnızız
Muhtemel hanım
aklıma geldiyse nereden
bir yarasa bulmuştum
yavru
kuzguni
ikinci vaktiydi
kulağı çınlasın Nihat'ın
düşürdü ardına
konu komşusuna
meraklı millet
vardık mahallecek
üfle ve uçurğan anasına
avucumdaydı yığınla göz
bakıyorlardı yarasaya
kadifeden gibi
siyah ve sıcak
yumuşak
parlak
bir yudumluk açıldı kanatları
sevabına diye
içirdiler birer birer
demir tadında
tulumba suyunu
feheminiz açılır dediler
efsunlandık çocukken

çarpılmazmış yüreğimiz
kadın cinsine
gelinmezmiş dize
gören hüsn-ü cemalimizi
şıppadak aşık olurmuş
büyüdüğümüzde bize

yüzüme bakıyorsunuz şimdi
geldi işte aklıma
ne yarasa kanadından içtiğim su
ne zakkum çiçeklerinin
ağulu ağdalı yapışkan kokusu
uçuşuyorsunuz genzimde
siz muhterem
Muhtemel hanım
olduğunuz yerde
orada duruyorsunuz

çarpılansa
muhtemelen
ben...

mehmet necip özmen

Mehmet Necip Özmen

Muhteşem Bir Dünya

Havası ciğerlerini okşamaktadır şehrin
Çın çın
Üsulcak dört bir yan
İnceden
Şeker şerbet
Ana kucağı ninnisi yaprakların
Garip sarhoşluğu kuşların
Huşu içinde kayarcasına ayak sesleri
İşe doğru adımlar

Zevke bak
Ben miyim
Sorguluyorsun
Noldu birden memlekete
Parıldamakta parkeler
Gül kokuyor sokaklar
Portakal çiçeği
Belki hanımeli
Görülmemiş hoşlukta çiçekler

İnsanlar
Alımlı bakımlı endamalı
Hanımlar
Beyler
İncecik sözcükler
Efendimler
Merhabalar
Günaydınlar
Canımlar
Nasılsınızlar
Hah haayyt
Çok hoş yahu

Anlaşılamayacak denli
Canlar can canalar
İnsanın tarifi çiziliyor yüzlerde
İnsanı insan olan anlar

Güneşe karşısına
Şaşmışçasına kiblesi
Bir anlığına
Batıdan doğmuş
Doğudan batmışçasına gibiydi dünya

Sadece bir defalığına
...

19 nisan 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Mutluluğa davet

uyandın da bu sabah canım efendim
say ki gülümsedin kendine
ilk görüşün olsun bir gülümseme
ve çok sevdiğin şeyler
her şey yerli yerinde yerinde
her şey sakın
tavanda ki lambayı sevmeli
ilk nefesi duyuşu
senin ve yakınındakilerin
dokunuşunda ilk keyfine kulpundan
zarif bedenine kahve fincanının
gününde bir insan oldun he ki ne he
diyelim
sabahın kısa konuğusun adın da belli
günü yaşayarak geçmeli diyorsun
koymuşsun adını
bırak azıcık boşalıversin kafan düşünme her şeyi
yaşamla neyin pazarlığında
istesende eriyor istemesende
çekmelisin nefesini
derinden
hissetmeli gün ortası seni
görmezlikten gelmeli saatler
onlar da ne ki
kıskanmalı seni canımın içi
ikindinin neşesi
iple çekilmeden
usulcak gelmeli batımına her günün
sindirmelisin erkenden ilk akşamı
bir kadehin şarap kırmızısında yorgun olmalısın gecenin hangi vakti
istiyorsan
azıcık ta bulanık bir dünya kaybolduğu rezilliklerin
tek te olsan çift te olsan gama ortak kasvete ortak neşeye ortak
sanat edinmek varsa yaşarken yaşamı
yaşamak öylece olmalı gülüm her telden her sesi her şeyi
açlığı bile kırmak düşüncelerinde binbir umutla
korkmamak gerek değil mi
ve taşımak gerek her yere
sonu gelmeyecek mi adı konmuş her sürecin
değil mi ki siz ve ben
ve o
ve onlar
yani yaşamdaki dünyalı paylaşımclarım
ortaklarım
ölmeli bile inanın binbir mutlulukla
ki
akılda tek kalan
gülümsemsli her yeni güne
gülümsemeli her sabah

21.07.2007/ Denizli

Mehmet Necip Özmen

Müzik insanlar

savaşçılar
savaşçılar
zalım savaşçılar
hançeri parlak
kanadı çelik
taş kafalı
mundar insanlar
savaşçılar
savaşçılar
zalım savaşçılar
nefes alın
durun
durun
durun biraz
yıkıntılarda bir ses
zayıf
küçük ve ince
duyarsınız dinleyince
tınısı at kılı
bir tahta parçası
eşiği şarapnel
teknesi mermi kovanı
yüzü
ay parçası
anlamıyor yaşadığını
filim kırıntıları
çizik
kırık
yanık her yanı
ağlayamıyor artık
nakarat yapıyor
ezberden çıkıyor mırıltıları

medeniyet bu
kaçıncısı katliamların
hangi biri sağır
hangi biri kör savaşların
umuda gibidir hep
varışsa umutsuzluğa
barış
ne ola
koşun
kaçın
yığınlar
sayılanlar sürüye
sürüyle insanlar

...
biri olur musun o tabloda
benzesin sana
biri ben

benzesin bana
birisi daha var ki
dili burnu ağızı
elinde kemani
kirli kol ağızları
incecikten
yayı gibi
korkak
ürkek adımları
belli müzisyen
yirmi birinci yüzyıl Avrupası
en mutlusu kıtaların
göbeğinde katliam
sanki yokça başka tasası
eşyası
müziksel inadı sanatçının
ölümcül nişangâhı savaşçının
sakın ola ki şaşmayasın
atın adımlarınızı
öyleceden öyleceden
usuldan ve sakinden
yürümelisiniz böyleceden
düşmeyesiniz
yorulmayasınız
yıkılmayasınız
sen çocuk boşçasına yıkıntıların
sen sanatçısının dolusunca salonların
alkışlarlasın
güzeli bu sanatın
...
ne güzelsiniz
güzellemesi insanlığın
ve direncisiniz

1993 DARIVEREN/ DENİZLİ

Mehmet Necip Özmen

Narin Çocuk

Emzirirken annen seni
Dünyanın tadı bu dememeliymişsin
Belli etmemeliymişsin açlığını
Masum iken
Suç sahibi oluverirmişsin birden

·
Nezaket kapısı sömürüye açılmış

·
Sen henüz büyümeden
Pembe şekerle mutlandığın
Ne denli hızlı gelip geçiyorsun buralardan değil mi
Gülücüklerden ağıda bebek
Gülücüklerden kâğıda bebek

·
Narin çocuk
19.07.2019 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Nasıl Kıyarım

Bir insan
Henüz başlangıcı günün
Ve düşünceli
Sitem edilip zamana
Geçebilecek her ana
Zamana
Nasıl kıyarım der
Sevgisiz

9 nisan 2012

Mehmet Necip Özmen

Nazire Hanım

Nazire Hanım

ne güzeldir şimdi sizin oralar
yaşanmışlardan
sanki bin yıllık güzelliğinizden taşmış
cinselliğiniz ve rayihası gizli aşkın
ten kokularına karışmıştı her şey
küçücük bakışlarınzdı yüzüme bakan
baygın
dolgun dudaklardan bedenlere uzanan bu yol da
hani argo olsun biraz
ölümüne mi yaşamaktı benimkisi
yoksa gerçeğin kör yanından bakıp
batağına mı batmaktı aşkın
bilemiyorum
çıkış yolu yoksa ve çıkmaz sokakta oyalanmaktaysa düşlerim
bahçenizin sonundaki meyhanede
meşeden dem almış şarabın mantar kokusundaydı aklım
keyiften mi
elemden mi
adı konulamayan şu sarhoşluğun zorluğuna neden katlanıyorum
inanın Nazire hanım
hepsi sizin için

1 eylül 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Ne ilk/Ne de Son Kahr

Geçip gitmişsin yanımdan
Ben/hülyalarında senin
Ben/olacaklarla meşgul
Aynı evde
İki yabancı
Duymamışım bile seni
Sanki yaşar gibi iki varlığın
Ağrısı yıllardır saplı ayrılığın

Bir güzellik sanırsın yaşamı
Sen
Yaşamın ortasında bir varoş
Ne yaşamı seçersin
Ne yaşamamayı
Ayaklar altındasın gururum
Ayaklar altında kör bir sarhoş
Çırpınırsın son havliyle canın
Çırpınırsın
Çırpındıkça çeker seni yaşam
Bazen umutlanırsın
İncecik de olsa bir dal /tutunacak
Bir umudun son tanesidir artık
Bu bataklıktan
Biri beni çekip kurtaracak
Bilemezsin ki
Sen çırpındıkça
O seni batıracak
25 temmuz 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Neden Belliyken

O gece,garip bir rastlantıydı bizimkisi;
sen yılların karanlığında kaybolmuş,
bense yıllarını kaybeden.

Neden?

Sorduk sık sık,

nedenleri bir bir bilirken..

Boyu devrilesice boyun eğmelerin,

sıra sıra,

dizim dizim,

hep aynı sözcükleri bile bile.

Neden,

neden? ..

1 Şubat 2009 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Nemrut

yeller eser Nemrut'ta
toz alaz
kül ve duman
aman vermez
aman vermez insana
kuşa kurda
ve taşa toprağa

koca kaç yıl geçti
ne yağmur
ne kar
tükendi yok oldular sinsiden
kavruldu insanlar
hayvanlar
canlılar
cansızlar
mor eflatun pembe gökler
kayıptalar artık
yarıldı topraklar
çoraklaştılar

öyküler dolaştı dört bir yanı
eli kandilli nineler
anlattılar kapı kapı
nice
uyduruldu masallar
dediler
gazabıdır Nemrut'un
peygamber İbrahim sebep
alevler su
balık olmuştu odunlar
düşlerde parlayan
gümüş
kara yaşardı onlar
lakin
yok olandı
insan

anlatılan ki
cennetti yer küre
yetiyormuş herkese
görmez gözler
diller lal
üleşmek istemişler
haram
ya da helal
dirhemine dek sülükleşmişler
büyümüşler
dağlaşmışlar
cüsselerde birer dev adam

feryatlara kapandı kulaklar

nicedir
doğruyu
güzeli
sevgiyi göremediler
şimdi Nemrut'un dolu mekanı
koca kafa
taş taş insanlar
kül olmuşlar
yok olmuşlar
ot dahi bitmemiş diplerinde

biten kendileriymiş zahir

nemrut'mu nemrut'muş
yok olanlar mı insan

22.10.2004-Denizli

Mehmet Necip Özmen

Nilüferden Ruhbana

pistir bataklık
bir iki üç dikilip ayağa
bulaştığınla kalmayasın
ulaşasın
beynin parmakların kolların ve yüreğinle
harbiden
tam alniçatına faşist ruhbanın
basmalısın kalıbını
en karanlık düşlerinden
uyansın ehli bir olan
ve
uyansın uyuyanlar
10.01.2019

Mehmet Necip Özmen

O gözler

uzunca baktılar
hani öylesine değil
vallahi alıcı gözle
billahi ruhanice
ibadetime ortak
dalsız
budaksız
kabuksuz
soyulmuş söğüt dalı gibi
tazecik
yapışkan
ıslak ve çıplak

bilirsiniz
bir kadının en can alıcı yeri
gözleri
kaç zamandır şövalesinde
bendim resmedilen
bendim muhasebesinde
bendim mizanında ressamın

ne olursunuz
öyle bakmayın efendim
inanın
yarı beline batmış aslanın
huzursuzluğundayım
gök ıslak
yer çamur
tuzum da kuru değil
bağışlayayım kendimi

alın benden beni
alın size bir sevgi
en ucuzundan bu var şincik
yetecek kadar ikimize
yok ki başka da verecek

siz
şiirlerimin esaslı kraliçesi
alevden kadın
buzulumda
küçücük bir akar
ah ah
o gözler
yok mu o gözler
bir tek
bir tek
beni yaktılar

bir baktılar
bir daha bakmadılar
öylece

orta yerde bıraktılar

30/1/2004 -İzmir

Mehmet Necip Özmen

O Pencerelerde Daha Neler Var

uzaktayım
uzaktalar
sarı
küçücük pencereler
gecelerden sıçrayıp
düşlerimden savuşup giden rüyalar
belki varlar
belki yoklar

raylar
dumanları lokomotiflerin
taş yapılar
eskimiş
kimse bilmez
hangi ellerin yaptığı istasyonlar
dikdörtgen
kare
yarım daire söve pencereler

bu yana kaşık sesleri
nylon tepsilerin genç elleri hürmetkar
bardaklara uzanan nasırlı
yaşlı kuru eller
çaylar
sürme
sürmeden gözlere
gözlere nazar
sürmeler
zifiri

dem buğusundan burnuna insanın
ihlamur örtülü kokular
nakşeder genizlere
ya da bergamut kabuğundan mandalina bahçelerine
rayihalar
metruk istasyonlarından bir panorama çizer
dağlar
ovalar
patikalar

yer titrek
tıkırdar kompartımanlar
tıklım tıklım

köyler
şehirler
kasabalar
ve sarı sarı küçük pencereler

özlem duyar geçmişe memleket
özlem duyar düne
özlem duyar

bu güne
ve yaşanmışlara
yarına varmadan o günlerden
çok şey var daha
çok şey var
taş devrinden
tunç devrinden
ve kılıcından
ve kınından
atalardan
cedden bu güne

olmaz olsun
yokluklar
karışanlar o yokluğa
kanından ananın
nice toy yıllara
çocuklar gençler
şırıl şırıl bedenlerden
al al gelip geçenlere
gerek var mı düşlere
insan olup
insan gibi düşünenlere

uzaktayım
uzaktalar
ve sarı sarı küçük pencereler
o pencerelerde
daha
neler neler var

4 ekim 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Oğluma ve Kızıma

bizdensiniz lâkin
yaşamınız
sizin

süslü püslü
düşleriniz de
obur bakmayın her şeye
aç da kalmayın

çelme değil midir yaşam
doğarken
uzatır ayağını
ola ki
takılırsanız
düşmeyesiniz
sakın

çıkarsınız düze

sarılırsanız
birbirinize

Mehmet Necip Özmen 25/2/2007

Mehmet Necip Özmen

Okunanların Aşkına

Geçmiş geçmişte kalmış mıdır ki
Küçük hesapları zâhir bu günlere insanların
Bin dokuz yüz altmıştan el alıp
Varıp da sonuna yetmişlerin seksenlerin doksanların
Milenyumun falan filân
Hisseder ki hem nasıl
Kıl dönmesinin oturaktaki acısı kadar o günleri
Adam gibi adam ise insan

20.11.2011 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Okunmuyoruz Anlaşılan

Sanıyorum her şey yazılıp çizildi
Boş yer kalmadı yazılacak
Ustatlar
Aynı renklerde boğuluyorlar şimdi
Can sıkıntısında fırçalar
Tuvaller süzgün bezgin
Modeller aynı
Daha ölü gibi doğa

Yazanlar tükettiler düşündüklerini
Konular bitti
Yorumlar bitti
İçin için
Öylesine tanımsız güçsüz birer varlıklar

Okunacaklar
Bellek kartına depolandılar makinaların
Çiplenmek saniyelik iş
Söz anlamaz oldu insanlar
Taze kokan şiirler de ne
Hele yıllanmışları
Öyküler de neymiş
...

Okunmuyoruz anlaşılan

2 Şubat 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Ola ki

Sabır ki ola her daim mihrabım
Hem sevabım ola hemi günahım
Yıldızlar yağarcasına düşlerim
Hem aşkım ola hemi de şarabım

23.01.2023 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Omuzumda Bir El Var

Omuzumda bir el var
Arkadaşım
Sırf muhabbet
Ve sırdaşım

Ölüm mü
Uğramasın yanıma
Baksanıza suratıma

Omuzumda bir el var
Arkadaşım
Ölüm yok gari bana

Omuzumda bir el var
Sevgilim
Muhabbet mi denir adına
İşin aslı
Siz de bilirsiniz ya
Terlemiştir sırtım
Muhabbetse gerilerden gelir artık
Bakın suratıma
Nasıl da sırtmışım

Omuzumda bir el var
Vayyy
Devletim
Hani ya
Hadi yaaa

Canım
Anlamayacak ne var bunda

Emekliyim

18 haziran 2010 Denizli

Mehmet Necip Özmen

On Dört Ağustos Gecesi

Dama bir çul serdim
Bir yanım deniz çanağı sessiz
Bir yanım gökyüzü yıldız dolu
Ama sensiz

14 ağustos 2010
Çakmaklı İzmir

Mehmet Necip Özmen

Oralarda Bahar mı?

Bahardır oralar şimdi
Geçmişlerden
Bir tarih atmalı yaz aylarının varışına
Özlüyorum yurdumu
Yurdunda yurt özlemi varsa insanın

Ne çok şey var konuşacak
Çalınmışsa insanın yaşamı
Yurdunda yurtsuz ve
Mutsuz ise zamanları

Doktor reçeteleri
Banka çekleri
Afili giyim kuşam alaburus traşlar
Park yeri aranır arabalara
Yani örnek
Yani pek çok örnek
Borçlu ezikliği
Salvolar alacaklıdan
Akıyor pis pis
Bir yaşam akıyor işte öylesine

Çakıllar batardı ayaklara
Sonra çakır dikenleri oraların
Küçücük bir dere kıvrılır savuşurdu bir yerlerinden
Düşlerin gerçek olduğu zamanlar
Toprak kokardı oralar
Ağ tüylü su yarpuzları da
Ne çoktu oynayacak yerleri çocukların
Sanki her yer
Her yer çocuklarındı
Memleketti adı
Kulak kabartın şehir çocukları
Duyduğun bu sesler
Ülkenden
Ve sözüm ona 'küresel'
Ayıl dünya
Ayıl insan
Bak
Gör
Nasıl ki yığın binalarda
Yığın yığın insanlar
Nasıl ki arılar kovanlarda
Bir tek kraliçe için çalışırlar

19 şubat 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Öfkeli Şair

bir sevgili isterim
akça pakça
çıt çıtı çiçeği
kadifeden teni
soluk soluğa
ılıktan sıcak
palazlansın bende
kanatlansın
ne çok şey isterim
uçsun üzerimde

aşkı tanımlamak şimdi
anlatmak
utanarak birazcık
sanki şiirleşiyorum
diken diken her yanım
şairleştim
he canım

ilham perim
ilham kaynağım
serin sular
derin sular
nehirdeyim
deli coşkun akarım
duygularım dehşet
beter fırat'tan
fırat gibi akar

sanarım da öylece ötemi
mavisi yeşil
yeşili mavi
hecelerim akar
günüm akar
gecem akar
satırlarımın pususu sular
suda gözlerim
zaman durur
bir an
deliden deli bir bir öfke
alır götürür beni
derinlerine koyulukların
hoştu gönlüm
ne oldu birden
ötelerim
atmak isterim bedenimden
çıkamaz
nedendir bu öfke
öfke
mihengisidir günlerimin

1979/Gaziantep

Mehmet Necip Özmen

Ölüm sessiz çığırır

bir duvara çarptık
kafam
cam ve duvar
yüzüm sana dönmüştü bir an
son saniyesi zahir yaşamın
sönüyor
kararıyor
gözünde ışık insanın.
ne yapacaktım hatırlamıyorum
sen hatırlıyor musun
durdu belleğim
neydi yahu ilk işim
aklım yet
yet ne olur
bu gün ne yapacaktım
bitme dünya
sönme ışık
salt hayalimde değil sesler
alışık
şimdi
ne ki bu çığırkan ses
böyle değildim
kafam karmakarışık
bir rüya belki
açmazı ikili oyunun
blöf de değil
toz toprak yalıyorum
dilim bulanıyor
canım yanıyor
ağrılı kafam
akşam açıp elimi baktırmıştım
avuç çizgin kısa görünür deyip
bırakıp uzaklaşmıştı zayıf esmer kadın
çatallanıyor
birkaç yola ayrılıyor
yollar kısa
lavanta çiçeği kokuyordu
İstiklalden Taksim'e doğru bir yerde
falcı kadını hatırlıyorum
bilirsin canım
üstünü
başını

istanbul'u özlüyorum birden
bir adam
bir madam
Pera'nın
sessiz ara sokakları
Pera'da sokaklar loş
sağım solum zapt olmuş
sidik kokuyor duvarlar
kesif

boy boy çocuklar
poşetten bir şeyler soluyorlar
hatırlıyor musun
korkmuştuk
tir tir titreyip falçatanın cilasından
soluk soluğa
göz açıp kapayınca
arabada kalmıştı korkumuz
zahir boşalmış el ayaklardı
tutamayan frenleri
ya da çılgın gaza basmıştık
sen miydin
ben miydim
çarpmıştık bir duvara
bir çırpıda yaşamıştık
gencecik yaşamı yeniden
diyorlardı hep böyle zamanlarda
mutlu oluyormuş insan
metraji en kısa film
geçismekte önümüzden
allegro
öyle öyle
sızan
kızıl
ıslak şey de ne böyle
akan
ensemizden alınımızdan
sana
görme beni artık sevgili dememiş miydim geçenlerde
uçuşan düşlerimi anlatmadan
bilme istersen lüzumu yok
zaten şimdi anlatamam da
kim icat etti şu mereti
ayaklarımda bir ağırlık asılı
nicedir
etrafımızda uçuşanı
bilseydin
gaz pedalına basar mıydın
sen mi
ben mi
ağır bir uyku çekiyor canım
neden dik bakıyorsun hayatım

bir su sesi geliyor
beyninden beynime akıyor gibi
serinliği
yavaşladı
bitiyor
renklere de ne oldu
nereye gidiyoruz
ses

...

02/06/2006 -Denizli
Mehmet Necip Özmen

Ölüme Bilmem Kaç Kala

Afganlı güzel kızın
savaş paniği çocukluğundan uzanıp anneliğe kısacık zamanda
göç yollarında çökekalmış
şu ünlenen iki resmine bakıp bakıp
değeri ölüm korkusuyla biçilen
ve kurşun gibi delip geçen bakışlarına mı
ölümlere birkaç nefes kala
her şiddetin çaresiz figüranlarından
Afrika'dan aç bir çocukla
öne düşmüş çocuğun başına
ölümünü bekleyen bakışlarına mı kilitleneyim akbabanın
yastığa her baş koyuşta mı
her sabah uyanışta mı
insan olduğumu anlayayım

parlak haberler vızır vızır
basın haber atlıyor
basın kıyametin zılgıtı sanki
flaş flaş flaş
yani bilmem kaç yıl öncesiydi olanlar
hatırlayanlar
hatırlamayanlar
vahşi batıdan
vahşi doğuya
aralarda bir yerlerde yaşam tutanlar
ya da yaşama tutunanlar
onlar da vardılar dünyada
biz de
bombalar yağardı
mermi vızıltıları zamanı bin parçaya bölerdi
şarapnel parçaları
toz talas barut kokusu
sorsan yapanlara
hani neredeyse ölümler suçlu

onlar da yaşardılar
yerleri yurtları vardı
aşkları da vardı
ve
günleri ölüm kokardı

kaldırıp da kadehini
aşka mı
ölüme mi içilen şarabın
adını nasıl koymalı bu yaşamın
bir öyküde de olabilirdi
şimdi bir şiirde bilinmez nasıl yer almalı
anlatılmalı
anlatılmalı
kim gönül koyacaktır belli de
kim yandaş olmalı
sonunu aramamalı

ya da kim bilir kimlerin pazar keyfinde
süslü fincan kenarından bir hüplük kahvenin ilk nefesini alıp
TV de ki haberler de mi aramalı
Kafkas'larda mı
Irak'ta mı aramalı
bitmeyen kinlerin tüten dumanında mı
şıkır şıkır para tutanların ceplerinde mi aramalı

yamalı bohçaya döndürüldün dünyacığım
şu her yanı akvaryum dolu meyhanede
rehavette mi
efkarda mı
kahırda mı konaklamalı

balıkların keyfine de diyecek yok hani
ya duvardaki resimleri can katıp akvaryuma atmalı
ya daha da yitip kendini
başını suya daldırmalı
bir de dünyaya oradan mı bakmalı

sıyrıl düşlerden artık
sıyrıl
kaçamadığın gerçeklerin ardına saklanıp
sığındığın fos limanlardan kop ve ayrıl
ve paylaşıyorsan evreni insanlarla insanım
yeter artık uyku zamanı çoktandır geçti
ayıl artık
ayıl

1 Eylül 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Ölüme Daha Çok Var

doğumdan ölüme bir yol olmalıydı
kıvrım kıvrım
bezeli her yan
ve her biri diğerini anlayan

aşk

ağrılarına iman tahtalarının
zorluyor artık değil mi göğüs kafesi
şöylesi de yaşamak
böylesi de yaşamak

canımın içi dediler
unuttular bir süreliğine ölümü
güzergahında
toz duman olmaktansa gençliğin
durgunluğunda şu halin
şu ahvalin
kıvamındayken duygular
ha o yaş
ha şu yaş
yalnızlığın havalesini yapıp
adı aşk olsun dediler
anlaşıldı
heveslendiler
daha
ölüme çok varmış
çok erkenmiş
dediler

20 ekim 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Öncesi Sonrası Aşkın

İlk ölçütündeydi öncesi çğın
Yumruk kadar
Yürek kadar
Miniminnacık

Bir aşk yuvarlandı tepemden aşağı
Apardı iriceden içimdekileri
Gerek mi kalır söze
Seni cüssecik
Ne diyeyim a afyon kız
A müptelâsı yüreğimin

Ben kaçık sen kaçık
Her bir şey değil mi
Apaçık

28 Eylül 2015

Mehmet Necip Özmen

Özgür Olmalı İnsan

Mandasında birinin
Paçasında ayağında
Eteğinde zil çalar sefil sefil
Yok olup gidenleredir serzeniş

Başınız önde
Boynunuz eğridir

Yaşam
Egemenlerin değil

Yaşam
Her kişiye özgüdür a sefil

7 mart 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Özgürlüğe Ağıt

Şen
Özgür bırakılmamışsan eğer

Eline vurulmuşsa
Ekmekte
Sevgide
Kazanmanın zorluğu yırtar geçer yaşamını
Müsibet şey dersin
Lanetlersin güncellerini
Geçmişe bakmak aklından bile geçmez değil mi
Orada
Ana var
Orada baba var
Orada
Özgürlüğüne kapan koymuşlarsa eğer
Saygı da
Aşk da neye yarar

Bir lokmasında ekmeğin
Sevginin dirhemine muhtaçlığın
Ve çaresizliğin karanlık sokaklardaki dilendiği anlar
Ve o anların insanı olmaksı hani
Kader utansın dediğin
İşte görünen köy
Hangi toprağın insanıysan
Köleliğe boyunduruk hazırlayanların safahatında iki büklüm
Bilemezsin de kimedir isyanın

Ya bir tersanede ölüme tuzak
Ya bir fırın kapısında ucuz ekmeğe muhtaç
Ya geleceği karanlık basmış iri kara gözlülerin endişeli bakışlarında
Bulursun kendini
Şen
Özgür bırakılmamışsan eğer

21 Mayıs 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Özgürlük ve Teslim Olmak

bir yazgı değildir teslim olmak
yüreği varsa insanın
çocuk da olsun
büyümüş de
yürüdüğün yola iyi basıyorsan
baskınsan
ne kara kaplının günlüklerinde tutulan acılar
ne pembeli mavişli melankolik uyduruk şatafatlar
savurmuşsa seni beni
karanlık bir hazneden aydınlığa yaşam
bir esintidir
kaşla göz arası seni sarmalayan
aydınlık içindeki bir insan
düşüncelerinde özgür
etraf ve eşraftan bağımsızsın
işte
o zaman
dünyadaki her hali
yaşayansın yaşayan

muradının özgür insanı olmuş
insan gibi insan

16 Ocak 09 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Panorama Ankara

ne bu kalabalık

bu ne hengame

yüzler

binler

şu bir iki dakikasına asılı kalan

gözlerimin

akın akın bu şehir

kaldırımlar

geçitler

merdivenleri metronun

mevsimler uğrar mı hiç

nereye yağacak kar

nerde uğuldayacak rüzgar

nereye düşecek yapraklar

simitçi durağan

simitçi felek

simitçi bir bey

kısacık alışverişler

karınca dokunuşu

hemencecik

bir orta yaşlı kadın

memur

çıkık sırtlı küçükten kamburu

mordan griye dönmüş çukurları gözünün

simitçide almış soluğu

gençten bir kız
çiçek sepetli
yapmadan
ucuz
hasta ziyaretine gider gibi
çarpık pabuçları koşarcasına çığner kaldırımları
kulaklarında elleri
ellerinde telefon
iş takipçileri
lacivert takım elbiseleri
ses telleri çığırtnkan
hayasızca
verirler emirleri
ve kusursuz alanlar emirleri

kaldırım ortası işgalde
dörtlü bir grup
kaşarlanmış dersane gençleri
biri kız dikkate değer
kaşları burunları kulakları delik deşik
halkalar halkalar
kendini köle yapanlar

bir dilenci
yalancı
titrek ve yapışkan
üstelik gebe

sarılı sopaya yılan gibi
ağdalı bir kadın sesi
kucağında sümüklü bebe
sinekler toz toprak
korna sesleri düdük sesleri
cayırdayan lastikler
bir kaç yanıp bir kaç sönen ışıklar
ne duyan ne gören var
motorunda parlak gözlüklü polis
yayalarla birlik kırmızı ışıkta geçmekte
yolun yarısı sıra sıra
sarı sarı taksiler
demirlerde tünek
sevgili bekleyenler

görülmezi insanın
şu tutulamayan
şu ele avuca sığmayan
yaşam denen nefesi
ve yaşamdaki bütün hevesleri
döküp döküp gerilerde
bu neyin hırsıdır da bırakıp
esir etmişiz bizleri

taşan mazgallar
uçuşan gazlar
işportacılar

kökleri ağaçların
ve uykusunda sonsuzluğun
sessizlik içindi yerin altı
oraları da doldurdular
raylar
tramvaylar
metrolar

mevsimler uğrar mı hiç
nereye yağacak kar
nerde uğuldayacak rüzgar
nereye düşecek yapraklar

12 mayıs 2007/Ankara
Mehmet Necip Özmen

Paramparçalara

Paramparçalara

Para
Aşk
Sevgi
Evlilik
Ölüm
Ayrılık

...
Şabah sabah ne gelen varsa akla
Üşenmedim bir kağıda yazdım hay Allah
Çöpe attım elimde olmadan
Boşa gelip giden duyguları gibi herkesin
Çık bir taraflara dedim
Çık git şuradan
Buluşabilmek gerçeklerle
Eşikten atarken adımımı
Bir ben ve gölgesi ruhumun
Bir gezilmedik sokak aralarının çağrısı
Bakındık dolalaştık avalca adım adım
Yaşamın ardındaydı evdekiler
Çöptekiler
Ve hepimiz

Sokaklar şendi
Kedi gördük
Köpek gördük
Avuç aya yeşil yapraklar
Nefes almak varmış dedik
O yanı gördük
Bu yanı gördük
Doğrusu
Hımbıllık gerimizde kaldı
Çıktık da
Şeni gördük
Beni gördük
Bizi gördük

Kendimizi gördük

5 nisan 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Paspartolu Hırsız

Girdiği yerleri soyardı
Onundur
Şunundur
Bunundur
Hiç mi hiç önemli değil
Bir adı vardı onun
Ve bir de soy adı..

Unutuyordum az daha
O denli kurnazdı ki
Hırsızın
Hırsızlardan bir de tayfası vardı
Ne derdi
Hırı olmayan
Hadi
Hırsızlık yapalım
Lâkin
Uzak savuşalım birbirimizden
Allah korusun birdir malımız

Birbirimizin malını
Hırsızlamamalıyız

Of
Alištı mahalle
Alištı şehir
Dünya bile alıştı
Hem alıştı
Hem de şaştı

Durun gari..
"Doğrucu Davutlar" da vardı
Bir de Tanrı'nın sopası

Hoca kığımızı savururdu ufacıkken
Nar çubuğunu
Kimi hırsız vardır beriden ırağa
Kimi hırsız vardır ırankan beriye
Öyle bir sopa yedi ki Tanrıdan
Ben söyleyecekken sabah sabah
Hanım suçlu
O söyledi

Var var
Tanrı'nın da sopası var
Vurur elbet
Her haytalığın bir başı olurmuş
Bir de sonu
Sürmez ilelebet

Anladı bittiğini

Anladı bitip gittiğini

Mahalle de bir derviş vardı
Verin dedi şurdan
Sararmışlardan bir sarı çerçeve
Bitmişler ve
Gitmişler aşkına
Paspardo da ister şu hayta
Gümüş tozlu suya bandırıp
Sararmış geçmişlere eklemeli şu soyu
Dünya puştlardan çekmedi mi hep
Bari kıyaklık bizden olsun
Afilli bir poz ver yavrum

Ve geçmişin nefretine binaen bir tablo

Paspartolu

...

15 Mayıs 2014 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Recep Usta

üç dört dişi görünür gülümser de
bir de küçülen mavi gözleri
ölümü düşünür ister istemez
seksenle seksekleşen deli ömür
Selânik muhacırı Recep usta

iki başımayım diyor
iki başına iki insan
şizofren bir oğul
sormayın dedi geri kalanlarını
talihsizliğin yiyici akbabalarını

kan çanak gözleri kürekten harçtan
gözleri dik dik ekmeğine aşına
bir inşaatta ölüp giderse eğer
yaş seksen kulübe bir ev
elinde hâlâ mala ama
az da olsa bir kaç kuruş değer

ora mı yaban idi
burası mı yaban
vatandan vatana ilhak
düş gibi geride kalan
her şey ne kadar zor
iki vatanında da
vatansız olanlardan

baba kayıplarda Balkanlar'da
bir tıfıl çocuk Recep
nasıl baksın ana
çamaşırı el âlemin
el hanelerinde toprak ve çapa

bir deştik de
iyi mi ettik kötü mü ettik
dumanlandı maviş gözleri
iraklara daldı
sarktı yüzü
biraktı harcı malayı
elleri titrek kese tütünü çıkardı
sardı yaladı ve
sigarasını yaktı

iki kat sıvasız tuğla konu
birinde ana delisi bir avrat
yiyici kuşlar gibi
bakarkör iki evlat

iki başına yalnızlık diyor her nefes verişinde
oğul istetmiyor ölümü
her yürekte bir fark
her yürekte nedenler
dertler çeşitli
çeşit çeşit kederler
bir hisse düştü biz dinleyenlere

Recep Usta nâmında gelip de
Recep Usta şanında gidenler

24 kasım 2007 Çakmaklı

Mehmet Necip Özmen

Mehmet Necip Özmen

Sabah Őirinliđi

Sen var ya sen

Hemi hokka

Hemi de hokkabaz

Sabah sabah

Orta kararında kũcũcũk kulplu bir fincan

Ve sade kahve tadında bir tat

Őstelik

Hem uysalsın

Hem de inat

4 ağustos 2010 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Sabahçı Müzisyenler

Dostlar vedalaşıp giderken birer birer
Toparlarlar sesleri yeniden
Yeniden gülücükleri
İskemlelere ilişirler yorgun bedenler
Düğün yerlerinin çaresiz nöbetçileri
Gariban
Sabahçı müzisyenler

25 Eylül 2010 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Sabahtan Akşama

umut tavlanır düşüncelerde her sabah
güzelliklere kalkış konursa adı
öyle inip
öylece basarsan yere yatağından
iki histir tastamam
birini aldım koyarsın adını
diğlerini verdim demek
üç beş nefes
birkaç heves
bir günden arta kalması gereken
yaşayana
o kadar basittir ki yaşam
başka nedir dersin beklenen

bitimi hengamenin
yaşamdan arta kalanından
bir günün sonu
yüklü yorgun dönüşü basitliğin
akşamın hayrından iyi derdi
sabahın şerri anacığazım
ah
ah
bir iki buruk haber
birkaç maskaralık
varlığa esir olan fukaralık
hele şu belirsizlik var ya belirsizlik
umut bulaşmaz
umutsuzluk revaçta
göz görür
gönül koyarsın/da
ulaşmak zor
erişmek erişilmeze
yıl be yıl taşırırsın dilekleri
kimine aptallık
şansına pay ayırırsın piyangolardan
ya da
bir akşam üzeri varırırsın çoluk çocuk
şu çırpınan göl bizim deyip savurursun hayalleri
şu şehrin bütün çatıları
şu yamaçtaki karlarda bizim dersin
bir örtü çekmezlerse gözünüze
hiçten iyi değil mi
seyredersiniz doğadan kalanları bu güne
hiç değilse

11 temmuz 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Sacayağı Kadınlar

Kayalıklar ardında bir sokak
Taşlar im
Çalılar adres
Dikenleri sinsi palamut yapraklarının
Çatlak
Yarık
Kan izli elleri
Ve
Tez elden savuşmuş
Elleri gibi
Elden giden gençlikleri

Yine o kadınlar
Yüzleri kuru
Kupkuru boğazları
Acı diken otu topluyorlar şimdi
Akşama otlu bulgurdan nafakaları

25 Nisan 2010 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Saklambaç Güneşleri

Uğurlandılar amaçsızlarca
Yolculuklarına kör vakti sabahların
Kuşağında birer yıldızdılar sonsuzlukların
Uğurlandılar güya
Karakanlı soysuzlarca

Açık alın
Kör yürek
Bir girip bir çıkarcasına bulutların ardından
Saklambaç güneşleri
Genç çocuklar
Tifil çocuklar

İnsanları anlamak istiyorum
Şimdi
Mıh gibi deliyor yüreğimi sorular

23 aralık 2011 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Saklambaç Kadın

yaprağında yeşilin
kızılında dökülgen sarı
çoşkusu ve hüznü aşkın
ikisi de iki baharın
yaz aşkını saymalı mı
bilmem saymamalı mı
ola ki kış sarmalı ola
kök salanı
aşkın aslı

kaçıyorsun nesirlerimden
gizleniyorsun
durusun duruluğunda suyun
duru da olsan bulunmuyorsun
çaresizlik tükenir mi şiirlerde
yoklarda olman ne umurum
seni
şiirlerimde yakalıyorum

bulanır ortalık
tozlaşır çiçekten bala
avlanma zamanıdır deyip de
yakalıyorum bulandırıp
akıl yürekte kişner
ustalık
bulanıkta avlanandır

seni gidi aşkın tanığı seni
sana ne söylemeli
kaskatı gördüklerimin
görmez körlüğündeyim öyle mi
tut elimi
bak gözlerime
ve inan
hem av hem avcı olur mu hiç insan
isteğince saklan
açıktasın
ve aşıktasın gizlendiğın kadar
saklambaç kadın

21 eylül 2007-Denizli

Mehmet Necip Özmen

Saklanmaz-Saklanır Gerçekler

Her ağızda
Her gözde
Melekler
Bilgeler
Canlarımız anneler
Canlarımız babalar
Nasıl da muhteremler

Aaaahhh ah
Bir de birbirlerini yemeseler

19 Ocak 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Sana layık değil ama

Seninle her günün
Seninle yaşanan her günün adı
Bir anlamı
Bir tadı vardı annem
Yokluğun çok zor
Hasretin
Özlemin
Gelip giden şuncacık ömür
Var edip varlığıyla
Yokluğa nasıl da kafa tuttuğun
İki duygun vardı ki canım annem
Açlık korkun ve yitmemesi sen yaşarken yavrunun
O kadar çok şey var ki aklımızda senden

Yaşadığımız kadar
Seninleyiz annem

11 Mayıs 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Sarhoş da Olsan

Issızlık hüküm sürüyor diyorsun
Ruhum karanlıklarda
Yaşamım
Çağanozu gibi dikiş makinasının
Dönüp duruyor
İçimde

Ne akşamın karanlığına aldırmalıyım
Ne şen şakrak kahkahalarına kadınların
Arka sokağın derinliklerine dalıyor düşüncelerim

Ah!

İspirto renkli tekel kibritlerini hatırladım
Sigara içmesen bile
Mum yakarsın dedim
Bir kutu kibrit aldım

Dalmışım
Yıl
Bin sekiz yüzler
Bilmem kaçının kaçı
İcatlar
Mucitler
Vahşi sanayinin çark sesleri

Şimdiki ânımın mimlediği hülyalarım
iki binin
On ikisi
On ikisinin de
On ikisi

Hadi ya!
Şu eksilen zamana bakın yaşamdan
Veya eskiyen dünyaya
Gramafonu
Hâla sağlamsa meyhaneci Agapios'un
Gazellerinde Münir Nurettin'inse taş plağın
İncecikten varıyorsa bir kadının şuh sesine
Ve
Arıyı
Çektiği gibi çekiyorsa çiçeğin özüne
Bu kadar hengameden kaçışı olmamalı sonum
Dedim ki
İliş onurlu masalarından birine meyhanenin
Doldur ilkini kadehin
Pişti yap kadehle
İki tek at
Bir diş peynir
Bitir işini
Kör sağır düşüncelerin

Sev seni ki
Sevsinler seni yazılı tahta masada
Tekmişsin
Çokmuşsun
Ne yazar mirim
Erişmek değil mi ki demine
Sana sunulan
Yiyeceğin içeceğin

Karanlıklarda bile olsa ruhum
Aldırmamalısın dedim

Bir kendi ıssızlığına bakmalısın
Bir de en dipteki ıssızlara
At bir çimdik baldırına
Yalancıkta da olsa
Yalan bir sevgiye kan

Merak etme
Düşüncelerine hâkim ol
Yığıldığın sandalye taşır seni

Sarhoşta olsan

12.12.12 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Savaş çocukları(Irak'taki çocuklara)

Savaş Çocukları(ırak'taki Çocuklara)

bir kıştı sudan beyaz
mutlandıran kimi
kimi
dede kucağının yolcusuydular bir zaman
bazen
bir kar topu öykülerde
bazen
kardan bir adam
rüyasıydı
sıcak çöl çocuklarınının
dalıp uykunun serinliğine
hiç görmediği kadar
beyazlık ve kar
resimdekiler gibi
tepe bir yerden oyunla kayılanlar

sonbahardı
kuzeylerde mevsimler
bereketli
bekleşirken ak pak düşler
kapıdaki kış
içeriye giriverdi
karlandı
tekrarlandı
soylandı kucağında dedelerin
yağdı esti gürlendi
gitmek istemedi düşlerinden
gitmek istemedi kulaklarından çocukların
uyku bastı gözleri
gözler direndi
yenik düştü bahara
düşlerinden de kayıp gitti sonunda
bir kar topu öyküsü
yerini bıraktığı sıcak yazlara

bir kıştı
sudan beyaz
cehennemden sıcak
mutlandırmayan kimi
ancak yaşayanı bilir
ölümün donuk yüzü
kimi
dünyanın bir yerinde
kimi
öbür yerindeydi asılı kalıp resimlerinde kayılamayan
kardan iri
yağmurdan sıcak
tepelerinden düşlerine dalan
hazırlıksız

öyküsüz
zorbaca konaklayan

kiminin intikamı
servet avıydı kimilerinin
ve onlarında çocukları vardı
daha müşküldü belki
belki
daha kıymetliydi
biliyorlardı işlerini
haramiden harami
demokrasi havarileri
milyonlardan alıp
birilerine yedirmeyi
karartıp yaşamları
kara kara yer yesin onları
biner
onbiner
dolar dağları
petrol çölleriymi hevesleri

giremezdi
düşlere savaş
giremezdi
kayılamazdı düşten kaydıraklara
giremezdi
uyanmadan daha gecenin hangi vakti
giremezdi
düş çocuklarının düşlerine
giriverdi sinsice içeriye
kapıdaki gerçek savaş

yaktı
yıktı
kül eyledi
gitmedi gözlerinden kulaklarından bedenlerinden
yerleşip pis kokulu
yerleşip kara kızıl
el alemin ülkesine toprağına evine
feryatlar
acılar
beddualar
göklere erdiler
yenik düşmedi savaş
ne bahara
ne yaza
ve yaz döndü güze
gitmedi

e-medeniyet
gönlün boş
kalbin kuru

gören gözün kör olsun
utanmazsın değil mi

tanırsınız
ağızlar büzüldü
sonra açıldılar
ve hesabına gelen bir şeyler dedi
ama

.....
bir kısım çocuklara
bir daha bahar
gelmedi

26 ŞUBAT 2003 İSTANBUL

Mehmet Necip Özmen

Savruk Hayâller

bir yol tutturmuştum gidiyordum
usuldan inceden
mutlandırarak bir yerlere belki
resmedilmişçesine tablolarla
eskilerden sonu güleç
ulaşmadan daha umut bu ya
şenlendiler birden hülyalar

şen idi sevdicek
işte keyif
bitti yılgınlık
bitti umutsuzluk
ne kadar da güzel
bir başlamıştım düşlere
iki bittik

26.01. 2022

Mehmet Necip Özmen

Sebep Ne ?

doğuş sebepse
yaşamak bir erek
ey insanım
ayıklayıp seçmeden
öylece içselleyip
öylece yaşamak gerek

sürüyle heves yolcusuyuz
elemelerin sevgilerin hatta hiçlerin bile
ışığına erişip
yoklardan karanlıklardan ışıklardan
yol uzun
yol kısa
her ne ise canım canlarım
öylece bilip
öylece yaşamak gerek
bir nefes bir ses
bir katre sudan bir heves
bir lokma ekmek bir kaşık yemek
kokusunu hissetmeli var ki evrenin

yürek kavi düşünceler çelik
düşünüyorsam öyle ki
yazmam gerek
beni yazmak
yazmak seni
ve diğerlerini bir bir

bir güzeli bir çirkine vermişler
öyle yırlayıp öyle demişler
süslü püslü şen nefesler
veya ciğer yangını ağıtlarla
türkülemişler sağını solunu
güzel ne
çirkin ne
bulur bulur
bulmaz mı sanılır
akan sular yolunu
engel ne sevgiye
ben ne sevene
değil mi sevgilim
akıp gider bir güzel
salını salını

kim demiş ağlanmaz
insan olmak da gerekmez
gezmez mi bozkırında Urfa'nın
ağlamaz mı bir ceylan ahuzar

doğuş sebepse
yaşamak bir erek
düşünüyorsam ki öyle değil mi

yazmam gerek

sen yazacağım nar ağacının çiçeği
seni de sessiz yaşlı zeytin
rayihası yıllarımın çıplak bacaklı incir
ve havasını
ve suyunu ve buzunu ve volkanını

elbet seni ey insan olmayanım
elbet seni de
seni de ey insanım

25/5/2007-Denizli

Mehmet Necip Özmen

Sebepliksizsin Ve Sebep

görülemeyen güzellik
tadılamayan tat
yaşanamayan aşk
değil mi ki
tüm nimetler dünyevi
tüm nimetler beşeri

yaşamdaysan
ve her kim isen ey insan

sebepsizliksin
ve sebep

04.07. 2020

Mehmet Necip Özmen

Segiliye Can Kurban

haydi gel dūşlerim ol
çizgilerinde tebessümü dudaklarımın
ve aynadaki gerçek yüzüm
ve inandığım en gerçeğim
karanlıkların varsa kanlı dikenleri
ışığım sen

öyküm
seninle başlasın
seninle bitsin yaşamım
canım de
biriciğim de

erimek sığağında
ve yığılmak duvarına hare hare
gölgesinde sessizliğin
sevgiliye adak mı olur
seviyorsa insan
sevdiğine
olmaz mı can kurban

18 temmuz 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Sen Nesin Bir Bilsen

Yahu
sen nesin bir bilsen!
Ne cennette kalır gözün,
ne cehennemi korkuları anar sözün.

Yüreğın, sesin, nefesin o sensin,
Hepiciğı senin özün.

Ne işin var dünyanın dışındasın
bilmem Jüpiter'de,
bilmem Mars'tasın.
Var olmanın gerçeğı, her anı, her günüsün,
Değil mi ki sen,
sayısız mucizelerin ürünüsün.

Çek bir "ya hu!" özüne dön,
gömüleceksin bir gün karanlığa,
parlayarak sön!

25.12. 2018
Denizli.

Mehmet Necip Özmen

Sen ve İstanbul

akşamın bir vaktidir
kapatırsınız kapınızı
o hengame
o şehri cümbüşane
hala dalar kulaklarınızı
evinize varmışsınızdır
sızı mızı
mavisi kırmızısı
gemideki deniz kızı
her kötüyü arkanıza almışsınızdır
her iyiyi de
meğer
dünya ne kadar sessiz
bazı yalnızlık
ne kadar eşsiz
çok sürmez
birazdan ılımanlaşırsınız
birden değişir sanki renkler
morarır kızılıklar
oynaşrlar
pembeler maviler bir yerlerinizde
kasveti
defetmek istersiniz yanı başınızdan
usulcak
yerini almaktadır tablonuzda renkler
ressamın
gizemli fırçası tutsak eder duygularınızı
şimdi sakinsiniz besbelli
bir kıyısındaşınsınızdır İstanbul'un
hah haay
şu
akşam üzerinin yaptığına bakın
rumun kahvesindesiniz
dönemeçten yukarı taş kaldırımlar
sedirleri örtüsü göğün
bulutlara yakın
gerdanlığı
mor beyaz salkımlar
büyükada'nın gümüş oynaşları
gök güvercinler
martılar
bu şehrin nişanı bu şehrin sahibi
yıldız çiçeği
kadınlar
küpeştesinden köpük olur
düşlerime yağarlar
adalar
vapurlar
martılar ve kadınlar
hepsi deniz
hepsi yosun
hepsi sen

hep sana sevdam
hep hasretim kokar

10/5/2003

Mehmet Necip Özmen

Sen ve Marmara

Bir gecelik ay ışığı
Bir avuç yakamoz
Yeşilinde demlenmek isterim
Gümüşünde çimlemek

Bir isparoz çırpınır
Işıktan ince
Misinamın son düğümü
Yüreğime akar
Kıvamım mı bu akşam
Sormayın duygularımı
Sormayın duygularım nasıl
Damlar inceden
Dolar içerime
Demlenmiş
Keyifli
Sıcak
Gümüşten sarıya
Ve ııslak

Mehmet Necip Özmen

Seni çok özledim anne

Seni Çok Özledim Anne

sana sakladım
son lokmasını çocukluk soframın her akşamında
nispet ettim alëme
tadında en tatlısını
düşmezi dilimin
düşeni damağıma
tatların en annesi
esirgedim
esirgedim seni
sevgimi
bir tek sen bilesin diye
sakladım
senin için annem

kara kovan
oğul bağlar nice balımdan
her baharında
mevsimlerimin
yastığımda
kanaviçene düşen gözümün her damlasında
en güzeliydin
uykularımın
gizli kuytu
mor beyazı
dağ çiçeklerimin
en güzel renkleri
gözüme düşenlerimin
bir teki gönlümün
nur annesi
esirgedim seni
rengini
kokunu
bir tek ben bileyim diye

seni çok özledim anne

19.07.2007/Denizli

Mehmet Necip Özmen

Sessiz Ve Kimsesiz

umutla bekledim günlerce
bir dost
bir ses
bir im
umarım vardı minnacık
belki umduklarım
belki beklediğim biri
belki bir telefon zili
olsa da razıydım
bir ayak tıkırtısı dışarıda
varsın olsun
...zink...

çetrefilliydi
homurdanıyordu şehir oysa
soluk almanın dahi bedava olmadığı
aklınıza ne gelirse
he malım
he canım
tamamı
tekmil kilitletiler

ne utanmaz bir zaman
ne utanmaz insanlar
özsüz ruhsuz
bedenleri var lâkin bedensizler
kötülükler kol geziyor
soygun sömürü yalan talan
görmek istemediğim
duymak istemediğim
bu düşler
yumulan gözler
tıkanan kulaklar
lal diller
güzel bir şeyler görmek isterler

bu ne umut küskünlüğü
bu ne iraklık
bu ne karanlık
ışık istiyorum
birazcık ışık

sonunda kucaklaşmak
kavuşmak
ve oynaşmak yaşama

uçuşmaktansa boş sahnelerde
yaşamın aktörü olmak

haziran 2003 istanbul

Mehmet Necip Özmen

Sessiz Yaşardım

bir dağ başında ağaçtım
gençtim güzeldim
yaşardım sedasız

umutlarım vardı geleceğe
hayvanlara insanlara
yakıyorsunuz yıkıyorsunuz
insafsızlar acımasızlar

satın duvarlarınızın yanı başında
çığlığımıza nazır sanki
açtınız kulaklarınızı
alev alev çıtırdayan canıma
yaştınız zevk içinde
viski kanyak burğon
ocak başında ziftlenin
buyurun ziftlenin ziftlenin

ağaç idik
bir özgürlük ormanında
şarkılarımızı yırlar
eserdik yellerle
yaşardık sessizce serin serin
tohumumuz yapraklarımız meyvelerimiz
yemledik besledik nicelerinizi
nice ki biçtiniz kestiniz erişmeden umutlarımıza
zibidileri ölüm fermanlarının
haydi kesin kesin...

ağaç idik yanı başınızda ırağınızda
şarkılar uğuldardık ıssızlığınıza yalnızlığınıza
evrensel kadim dost
hep vardık kurda kuşa insana
vardık darda kalanlarınıza
yaktınız talan ettiniz yok ettiniz
bir biz olsak yanan
görürsünüz yakında
dünyanız
dünyamız
bir biz mi yandık
bizim canımız sizin canınız
a akılsızlar yakın yakın

ağaç idik
sap olurduk bazı nacağınıza çapanıza
yakıştırdık çorak toprak kuru ellere
toprak
geç alsın sizi yine de
nacağında nacarın
soyup çıplatıp

çatı çatar gibi çattınız bizi
kimi bağılı uç çatal direğe urganla
merhametsizce çektiniz sandalyeyi
önce astınız
sonra gömdünüz birbirinizi
haydi asın asın
gömün birbirinizi

ağaç olsam
gelsem yeniden dünyanıza
saklamam gerek kendimi
meyvelerimi tohumlarımı
saklamam gerek derdim her şeyimi
isterdim görmeyesiniz
derinlerde doğar
derinlerde yaşardım
cümlelizden habersiz...

1996/Akköy/Denizli

Mehmet Necip Özmen

Sevdası Karanfil Kokar

Sabahı zor
akşamı daha bir zor geçiyor günlerin
Düşünüyorum
yatağına insan
Güvercin kanadından inipte konmalı
yumuşacık
düşlerinde eksik olmayan sevgilinin
göğsüne baş koyar gibi
avuntusu bile karanfil kokuyor
Buram buram

17 Şubat 2012

Denizli

Mehmet Necip Özmen

Sevdasına Sitem Olsun

he canım
sordun madem
diyeyim usul usul
sana
şiiirini yazayım yılların
gökyüzünün akşam lacivertinden düşen
yüzündeki kadife tenine

ne kalmış
ne yok olmuş sararmış resimlerden
senden neler
benden neler

sanki
kolaymış gibi bir soluğa sığdırmak
dur
soluklanayım biraz
gülümseyeyim
bakıp bakıp ardıma
çağırsam
gelir mi acep
o anlar
sessiz sevişmelerin
kaçamak bakışlara dantellendiği
o anlar
o zaman
ne yamandı
değil mi
ne yaman

meğer şu sıralar
geçip gitmiş
bitmiş gibi zaman

duyguların en güzeli
yaşandıysa
an
salt o an
en güzeli bakışların
delip geçen göğüsleri
o an

şimdi
hayli müşkül bir zaman
yarar verir mi ki deşmek
yaşarken biz bize
yine yeniden birlikte

çürümüş köklerden filizlenir belki
teselli bulur

sürgünleri yoz kısır
meyvesiz değil midir geçmişin toyları
artık
yaşlı değil midir gövdeler

gelip geçer yine
yine kaçamaktır bakışlar
sözler
nefesler
lakin
yaprak bile hışırdatamaz
usul usul eser yeller

2 ağustos 2013
Denizli

Mehmet Necip Özmen

Sevdaya Çıgılık

bu gün
zaman ayır biraz bana

kabuğumdan çıkar
soy soy
çıplak kokayım
salayım duygularımı özümü
sözüm söz
yalınayak toprağa basarcasına
toprak kadar yalın
yalın ve öz

bu gün
zaman ayır biraz bana

bir kibritin yandığı kadar parmak aralarımda
de ki yanayım yandıkça
hissedinceye acısını
sonu bilinmez mi ateşin
bu nasıl bir söz
yürek kara
yürek bir köz

bu gün
zaman ayır biraz bana

kurtar ayrılıklarından yokluğundan
bir kezcik olsun
lerzan dudaklarının kıvrımında
dolaşsın anılsın adım
sessizliğinde nefesinin
birazcık gevşet
birazcık çöz
naif
basit bir söz

bu gün
zaman ayır biraz bana

son günleri baharın
ilk yazıdır derler aşkın
erişmeden ilk yaz aşkına
erişmekse hazana
ne yaşatsın sana
ne de bana

yatırılırken usulcacık bastığımız toprağa
gözlerimi sen kapa değ tenime son kez
bir duan dökülsün hiç olmazsa
varsın duymayayım
varsın duymasın herkes

bu gün
zaman ayır bana biraz

29 mayıs 2008 Denizli

Mehmet Necip zmen

Sevgi kimin

acılara bandıkça
arardılar dert sahipleri
kaç adım ötelenmiştiler
umutlarından
kaç zamandır uzağındaydılar
duyguların
muhtaçtılar kaç zamandır
körebe oyununun rastgeleliğine
oyunculuguna
olsaydı oynayanlar
oynayacaktılar belki çekinmeden
kim bilir neredeler
deseydi biri koşagelip
'elim sende' yapsaydı omuzuna
kalsaydı sevginin ebeliği
sonra
verseydi eli birilerine
ebe olsaydı biri
yeniden
yalancıkta koşsaydı azıcık düş caddesinde
seviler sokağına dalsaydı hayali
ıslak duygulu kaldırımlarında rastlasaydı
ince topuk seslerine
veya
heybetli yürüyüşüne bir iskarpinin
şu ılık yağmurlar çiselerken filan hangi mevsim uygunsa düşünse
tökezleseydi
yaralansaydı düşüp ufacıktan
aşk adına ayıp mı sayılırdı acep

her öğlen yemeğinin ardından
ya da her akşam erken
tünemeden horoz tüneğine
şekerlemesine mi yatmalıydı yaşlıcadan
amcaların sınırı var
amca olmuş adı
teyzelerden süresiz engel
hem teyze hem kadın
dedeler ve ninelerse
sorulmazı yasakların
sevgiyi
aramamalı mıydılar körükörüne
bakıp yaşına başına hani
utanmadan arlanmadan(!)
ya da hep
aşk
genç mi kalmalıydı
hiç yaşlanmamalı mıydılar
30/06/2007 Aliağa-İzmir

Mehmet Necip Özmen

Sevgi Özeti

ben
hazırım her türlüüne
sevmenin
seni
nasıl sevmemi isterdin

4 şubat 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Sevgi Ve Felsefe

kolay değil o kadar dedi kadın
öyle siparişle gelmiyor sevgi
İki kaş iki göz
burun kulak da değil
anlamak ve anlaşılmak
karmaşık ruhsuz bir uzayın ortasındaysan
mutluluk çok yükseklerde diyordu
daha çok yol var
ekliyordu merhametsizce deyip
ikrah edilmiş ise yaşamın
ve tükendiğin yerlerden seyrettiğin
kahredici berbat senaryoların
veya
son sessiz filmlerinden biri gibidir
dahadır dahasıdır yaşamın

10 şubat 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Sevgili Herşeyim

bu defa dinle artık
dinle beni
kır şu çir çöp duygularını
at bir adım
bak
gör kendini
dağıttığın yakamoz kırpıntılarına saçlarının
kulpuna yapıştığın
ve sanat-ı saltanat sandığın
o
küçücük
mutrip dünyanın deliğinden bak

başını yukarıya dik
ov gözlerini
aç avuçlarını
ince nasır kabuk parmaklarını
tez elden ihanet etmiş çatlak tırnaklarını
kazıdığın kapkacağı
at bir adım daha
bak yine
gör kendini istersen iğne deliğinden
sen değil misin eriyip giden

boş versene acık
yaşamadan hoyratça giden yaşamına
yanan da eriyen de değil misin ki sen

çık da ortalığa
at bir adım daha
vursun keçe tokmakları piyanonun
dökülsün dizeklerden tuşeden kötülükler

sevdiğim
sevgi selim
düşünler yemliklere
yemlenemesinler
seni küstürenler

Mehmet Necip Özmen

Sevgiliye Can Kurban

düşlerim ol
gel
çizgilerinde tebessümü dudaklarımın
aynadaki gerçek yüzüm
inandığım gerçeğim ol

karanlıkların varsa kanlı dikenleri
ışığım ol
var isen asıl
sen
ben ol

adak mı olur sevgiliye
can ise can
aha da bu can

seviyorsa insan
sevdiğine
olmaz mı can kurban

2008

Mehmet Necip Özmen

Sevginin böylesi

Gece gözlüm demiş kız erkeğe
Yağmur gözlümse erkekten

Tanırım
Ne geçeyi andırır
Ne yağmurdur gözleri

Sevgi olsa gerek adı
Aşka meyyal iki seyyare
Kör edermiş
Halüsinasyon insanın

17 Ocak 2012
Denizli

Mehmet Necip Özmen

Sevginin Sırrı

boş ver sakladıklarımızı diyor sevgili
artar bile elimizdekiler
ikimize de yeter
geçmişin öğretisi demiştim
öyle yazmıştım son mektubumda
şu güz günü
hazan ve hüzün
sarı açar sarı kokarlar güller
onlar da uydurmuşlar renklerini
yarın düne bakınca diyorsun
anlıyorum ki kaçırdığımı bu günü
gerçek ne görmüş
ne de sağır
yürümek varmış yavaştan sessiz ve vakur
hızlı geçiyor değil mi günler
iyisi mi ilerlemek ahesteden bu yolda
temkinli ve ağır ağır

3 kasım 2007

Mehmet Necip Özmen

Sevgisizlik

Artık
Ne o güzel sözler anlam kazanır
Ne de
Hüzünle bakan kestane karası gözler
Yazılar
Sesler
Resimler
İsimler
Bitmiştir her şey
İçi boş kaburgaların

Bitirir kendini insan
Bir sessizlik
Bir nefessizlik kalır orta yerde
Yok edici

Ne sensizlik
Ne bensizlik
Evreni yıkan değil midir
Sevgisizlik
Sevgisizlik

15 Nisan 2010 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Sevi Karalaması

Ah o seviciler
Her şeyin gibidirler
Kimi
Şanki hiç bir şeyin
İki kelimecik hepıcıği
-Seni seviyorum-
demenin paha biçilmezliğini

Farkındalığı insanın
Saflığı
İçtenliği

Ah o seviciler

İyisi mi
Zarif bir yüreğin insanı ol adamım
Sen sevmeye devam et biteviye
Değil mi ki yaşam senin
Değil mi ki sevgi de senin
17.09 2018

Mehmet Necip Özmen

Seviyoruz

seviyoruz
hesabımız yok görmeye
hesabımız yok

geldik
gidiyoruz

sen
çiçek
ben
böcek
dünya mı yok yeniden gelecek

aldığımız sevgi
verdiğimiz sevgi

ve bir sen
ve
bir ben isek evren

16 Temmuz 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Sevmek mi Yaşamak mı

herkesçik buldu dengini de
bir ben yalnız kaldım
bilmem ne yapmalı
ne yapmalıydım
ölmeli mi
yaşamalı mıydım
nehir kenarındaydım
derin sandım
suya atladım
caymıştım ölmekten
ayaklarımı kırdım
rahatladım
08/04/2007-Denizli

Mehmet Necip Özmen

Sevmenin Sessizliğine

evet
ya işte böyle
bir var bir yok insan
azıcık palazlanmaya görsün duyguları
vinnn
bakmışın toz olmuş
yani yok
beklentilerdesin her açıpta şu garip ışıklı mektubu
umut edersin
hani dersin bir satırlık muhabbet ya da minnacık bir kelam
sonra yalnızlık kalır akılda
yorgunluk
yatağa çeker insanı
yastığının bir gün önceden kalmış kokusuna gömersin başını
küçükten başlar düşler
umduğunu bulamamanın bulgusuzluğunu akıtırsın bir damla göz yaşıyla yastığına
sanki akmışsın gibi sevgilinin bedenine
sevgili utangaç
binbir telaş ve sıkıntıda dersin öyle bulursun teselliyi
utanırsın birden
ama sevi bu canım
düşler caddesinin sevisi
düş te olsa ürpertiyor insanı
küçük bir inleme süslüyor kulağının içini
ve o iri teyzem gözlerde buluyorsun kendini
birden yaşıyorsun düşlerde
zaten
kör olsı yaşam da bir düş değil mi
selamlar
ve iyi geceler sevgili

12 Mayıs 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Sığın Yüreğim Annene

(Anne olsun olmasın,bütün kadınlara)

Anne dolar içim hala
Hala her lokmanın tadı sen
Savuşup geçip giden yıllar
Bir özlem çivisi her biri
Bir özlem çivisi daha çakılır yüreğime yeniden
Olmasan da yakınlarımda
Git ve sığın derim
Git ve sığın
Ey yüreğim
Git ve sığın annene

13 mayıs 2012

Mehmet Necip Özmen

Sofi'ye (Afrodisias'lı Sofi'ye)

zaman nasıl da geçti sevgilim
ikibindörtüyon yıl
ne kadar çabuk
ne de kısa ömrü insanın
hatırlarsın
Sokrates hayattaydı
dün gibi
sofistler ve Eflatun
insan dünya demekti
istersen anmayalım zamanı
aşkımıza bakalım

Afrodisias'tayım
kokunu aldım
seslenir gibi oldun
oralardaydın
mor dudaklı Sofi
ne ilkinin ne sonuncu
dünya güzeli oyuncuların

uç
gît gülüm
alazında ağustos akşamının
uç ve kop dikenli dalından
naz ile
aşk ile
takıl anka kuşun rüzgarına
ve teleklerine
pisipisicik ol sihrinde
uçuş
çığlığında saksağanların
kavuş özgürlüğüne

kon ve sakın
deme bu bağ virandır
harabedir buralar
göğeri köklerinden gelir
saklı asmalar
kurnalar
küpler
susamış şaraplar
her viranda incir
her viranda bir nar
yiğit figürler vardır

yok olanlar
atlar aslanlar insanlar
ne kalır yerlerde
ne kalır göklerde
toz olurlar
savrulurlar
bir engerek sıyrılır

çıkar odeonun mermerinden
ve kıvrılır
sarılır insan bedenine

sen
Sofi!
mor dudaklı
incir patlağının efsane kızı
başında defne tacın
taşlardan
sahnededen
şu tiyatrodan taşarsın
o dem anarım seni
tozundasın havasındasın
ninnisinde rüzgarların
hala varsın
insanı yaşarsın

trajedi yine
bir başınasın
düğümlemişsin boğazları
göğüsler yumruk
ağıtlar yakıyorsun
kahkahalar atıyorsun
şarap kokuyor nefesin
oynamıyorsun
yaşıyorsun
isinde kandillerin
kayboluyorsun
üşütüyorsun
ürpertiyorsun

sen
Sofi!
sessizliğinde düşüncelerin
ezgiler söylüyor
keman çalıyor
ağıtlar yakıyorsun
her seyirciye
oynadığın her şeye
aşkına bakar gibi bakıyorsun

kırların
kekiklerin beyaz çiçeği
oyunların asil kızı
sahnendesin
kara bağlamış duvarlar
yas tutuyorlar
doluyor göz yaşı şişeleri
zehiri gizliden
insanlar ve düşler
umut arıyor kırılğan

bulmak isteyen gözler

toprak olmuş diğer adın
bir elinde keman
bir elinde yay
savrulmuş uzanmışsın
ışığında yuvarlakların
yüzünde sarı ay

ey güzel kadın
sen
Sofi!
nasıl geçiyor yıllar
dün akşam hangi sahnedeysin...

Mehmet Necip Özmen

Softaya Dua mı?

Beleşten yi
Yi yi
Gözünün
İçine bakarak insanların
Yi haramı

...

İkındığınızda demeyin elhamdülillah
Tıkana g..ünüz
Vallaha da billaha da budur duamız
Bilen bilir
Bilmez mi hamd edeni

8.1.2017

Mehmet Necip Özmen

Sol Portreler

SOL PORTRELER

solcuyduk
baş belasıydık memleketin

bazı kuytu gizli
bazı eşkere
tıfil
genç
sevdalı
düşünür ve okurduk

var idik
çiçeğine kurduna kuşuna insanına
tüm külfetlerine memleketin

solcuyduk
baş belasıydık memleketin

kınası gibiydik ağulu zamanların
yakıldık topraklara
al al kızıl kızıl
döktürdük kanlı gözyaşlarını
sürmesini akıttık kara gözlerin
hanidir damlardaydık
alıştırdık yoklumuza narinlerimizi

biter mi
geçer gider mi bu günler dedik
gitti de
sanki öylesine

solcuyduk
başbelasıydık memleketin

gezinirdik yokluğun peşinde
sahne alırdık sokaklarda
değerlendik uslarda kimi
eller üste olduk
yiğitçe yoksulca
imledik yürekleri

dar zaman getirdi
yol verdi kimini bolluğa
kimileri göbek yaptı hoyratça
ekran ardından baktık kimilerimiz
makyajlı
soytarısı olduk varlıklıların
tuttuk cilalı kağıttan köşe başlarını
yazdık çizdik
aranır olduk sandık

baş olduk
kış olduk
şair olduk
yazar olduk
çizer olduk
kamaştırdık kör gözleri

çaktırmadan kaldırdık bir ayağı
konuştukda konuştuk

miştik
miştik
muştuk

solcuyduk
baş belasıydık memleketin

sadede geldik
dedik ya
kıymete bindik sonunda
bir zaman ki geçmedi
bitmedi kimilerine safahat
pul olduk
para olduk
altın olduk
yüksek tavanların işlemelerine göğeri
kadeh kaldırdık
boy olduk
pos olduk
icabet ettik
icabedilenlere

solcuyduk
baş belasıydık memleketin

döndük baktıkta selâm verip
softalandık kimi
sofu olduk
hacı olduk
aralarda bir yerlerde
saf tuttuk
sicim gibi dizim dizim olduk
dizildik dergah köşelerine bir yerlere
evvelce kitleydik
âhir
cemaat olduk

...
solcuyduk
baş belasıydık memleketin

can olduk
canan olduk

az olduk
çok olduk
baş koyduk kimi
kimi öz olduk
inandığımızı inandıklarımızla
çevirdik namlulara düşüncelerimizi
çiçek olduk
kelebek olduk
kuş olduk

avlandık ceylanca
vurulduk yaralandık öldürüldük
mazlum son bakışlarla havale ettik bakışlarımızı
bakışlarına dostların
ahvalimiz bu dedik
halimiz bu dedik
özüydük de peteğin
dillerde bal olduk

solcuyduk
baş belasıydık memleketin

mahpushane avlularında
ağartmadan gün ışığını
titremeden dizlerimiz
kurulduk çatal direklere
eriştik yüreğine yüreklilerin
nam olduk
anıt olduk
türkü olduk
çokçalandık sandık
azca olduk
parçalandık sandık
çokça olduk
vazgeçtik en incesinden
sevgiliden sümbülden
bülbülden gülden
ve sevgilinin öpücüğünden

solcuyduk
baş belasıydık memleketin

suya doysun istedik
kızıl kan çorak toprak
heves hevese yarattık güzelini
aldırmadık geriye
yetti dediydik nefesimiz
sandık öylece
durmamak koştuk
nefes nefese kaldık
uçtuk kanatlandık telek savurduk
nazire olduk gök güvercinlere

az gittik
uz gittik
arpa boyu yol aldık
toprak olduk
çiçek olduk
ağaç olduk
tohum olduk yüreklere

solcuyduk
baş belasıydık memleketin.

Mehmet Necip Özmen 1987

Mehmet Necip Özmen

Son Yolculuğa Gibi

yorgunluk var diyorsun
varsa yorgunluğun
ağır ağır kapansın göz kapakların ufukta
bir gemi olsun seni alıp götürecek
sessizce
batan güneş Midilli'nin sol burnundayken
biricik bekleyenin
sirtında taşıyanlarınsa
bütün çırpıntıları gibi denizlerin
yosunlardan taç taç olsun çiçeklerin
gülümser ağızlarında türküler yakılsın yunusların
ve suların serinliğine
ve suların karanlığına gömülesin şirin uykularda

anladın değil mi
yine yalnızsın

24 mayıs 2010 Çakmaklı-İzmir

Mehmet Necip Özmen

Sonay Bebek

dün bulunmuşsun ölümün yalnızlığında
metruk bir ev olamadan sessiz katilin
ince bir insan
güzel koymuş adını
Sonay bebek

şimdi zamanı yavrum söylemenin
nasılsa anlamazsın
yeni yıl beklenir
aylardan aralık
yılın son ayı
Sonay bebek

bir elin eksik gelmişsin
ana karnı
kimden merhamet dilensin
zahir beğenilmemişsin
ruhsuzlar kim
sebepe nasıl bir sebepe
minik kızım
doğar doğmaz terkedilmişsin
Sonay bebek

dinledim haberi
seni de gördüm az önce
emzik ağzında
bir hemşirenin kucağında
sanki gülümsedin ben üzülünce
tanımam seni
sen de beni
ne demem gerek
sen yaşamın bir kıyısında
öbür kıyısında ben
Sonay bebek

ağladım senin için
ya da ağlatan
bencil hislerim
içten içesin
inceden de incesin
sen bilsende bilmesen de
yüküm var şimdi
yükümde öylesin
yeminim de oldu
bir hesap kendimce
tamamı benim ise dünyanın
saflığında bebek yüzünün
yarısı senin olsun dedim
yaşadım ben
sense henüz
yaşamın yaşamayanı

Sonay bebek

hoş geldin diyemedim
gelişin belli
gidışatsa
doğumun yanlıştı da diyemedim
sorgulayamadım
sual edilmezmiş kudrete

kime sorayım
sen niye doğdun
Sonay bebek

17 aralık 2007

Mehmet Necip Özmen

Sor Bakalım/sorabilecek Misin Hesabı

Al
Koy bir yana kendini
El aleme rezil olmaktansa ölü sükutunda
Batır iğneyi kığına
Bir hopla ki yerinden
Oradan bak
Yangısıyla içinin
Görebilesin dünyayı
Can-ı gönülden

Sevsinler bilgiç edalarını dedirtmeden
Yetiyorsa gücün egemene
Tut kendini saçlarından
Sürükle
Çıkar battığın bataklıktan
Emek senin olsun
Dilenme
Varsa yüreğin
Sal kendini
Dilinle
Kaleminle
Alın terinle

Namussuza namusun kadar
Sor bakalım
Sorabilecek misin hesabı

5 Mayıs 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Sorgu Sual İstanbul

kimine hep var
kimine yok
İstanbul

sen varsan
var
sen yoksan
yok
İstanbul

bir tuhaf şey
aş ise
ekmek ise istencin
ve tok ise karnın
görünmez yanın aşk
görünür yanın hep
İstanbul

kız kulesinden öte yana
yalılar köşkler kasırlar
saray- ı hümayun
kıyamda gibidirler
şelam durur sanırsın
İstanbul

iki çalım bir caka
aç karnına fiyaka
ha o yaka
ha bu yaka
nafiye nefesleri soluya soluya
kaybeder yok eder seni
İstanbul

ne aradılar
ne de buldular
sonuç
sorgulamadılar bile
sorgulandılar
suallendiler
koruluklar içinde
sessizliğindeler
şessizliğindeler
İstanbul

19 eylül 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Sorguluyorum Aile Bağlarını

HALACIĞIM 'TOPE'

tarih neydi
hatırlamıyorum
baba evinde son zamanlarım
evin büyük oğluyum

ilk saatları gecenin
hoyratça bir zil çaldı
sonra
aralıklarla vuruldu
biriket koridorun sonundaki kapı

zaman şiddet doluydu
zaman ölüm kokardı
tedirgin deldim karanlığı
soramadım kim
küçük delikten baktım
eli sigaralı biri
yanında bir kadın
tedbirkardım
gölgeler donuk
gölgeler içeri girmenin telaşında
loş ışıkta tanıyamadım önce
sonra alıştı gözlerim
babamın küçüğü amcam ilk gördüğüm
seslenince birden
ardı sıra örtülü
tanımadık bir kadın
başında neçekli
yüzü açık
birlikte yürüdük
avluyu geçtik

korkuludur babacığazım
sessizlikten
teröristten
polisten
postal sesinden

irileşti yeşile çalar mavi gözleri
ardım sıra gelenleri
tanıyamadan önce
dikildi uzunca boyuyla
ve eğildi karanlığa
sesi çatallandı
'hoş geldiniz' dedi
keyifsiz gülümsedi
eğildi
öptü gelen kadının elini
kapı ağzında sarıldılar sessizliklerine
ve yine sessiz sedasız girdik içeriye

yirmiyedi yaşıım
bu ilk görüşüm
karanlıklardan var olanımı
sıcacık düşümü
ailenin büyük kızı Tope halamı

sevmiş yüreğince
onanmamış olmayasica
kaçıvermiş kısacık ömrün kerevetinde
yaşanmış bir zaman kopkun kısmetlerden
geçmiş yok yoksul
yok mu ozaman yok mu
günün erken birinde
adamı göçmüş gitmiş

varmış birine daha
ne yapsın bir kaç çocukla

bir yığın dere
bir yığın dağ ve tepe
köyünden nice uzak bir yerde
yazgısına
yıllarca boyun eğmiş
karışmış bir dahî çoluğa çocuğa
zaman durmamış
durur mu hiç
bir o kadar da toruna

delip karanlıkları
loşluktan ışığıma
yerleşip kuran tahtını
sahipsizi onlarca yılın
bu bahtsız kadını
arada bir duyardık masal gibi
garipserdik adını
topalak küçücük bir kız
çalı çırpı kümelerinde
şimdi çökmüş
şimdi küçülmüş şu kadını
'Tope' halamı

o görüşüm oldu biricik
bir akşamlık
bir yemeklik
ve
bir çaylık
hepsi
hepsi bu kadarlık

eridi yüreğim

incindim
konuŖurken o
hayaller kurdum
ayırmadım zerrece gözümü
oracıkta
o anda
yeni bulunmuŖ
o nu
halam Tope'yi özümsemek uğruna
yıllar yıllar neçe sonra
o geceyi andım
her gelişinde aklıma

geçip gitmiş zaman
farkında bile olmadan
bir onaltı yıl daha yaşamımdan
ırakça bir yerde
ırak bir şehirde
yine bir gecenin karanlığından
seslendi bu yana hanım
girince kapıdan
'bir halan varmış
haber geldi ceyhan'dan'
ölmüş'

hay mişli geçmişine yandığım
bu benim
'tope'halacığım
bir gecelik
bir yemeklik
ve
bir çaylık
hepiciği o kadarlık
o kadar anlık
halacığım

dumansı da olsan
kül olup ta savrulsan
ne olurdu
bir kerecik hissedebilsey beni
bir kerecik sarılsam
hissetsem seni

bir ay olmuş ha
göçüp gideli dünyadan
ettiğimin geleneklerine baş kaldırıp
ve
karışıp yoklara
yitilip yok olmanın ardından

Mehmet Necip Özmen / 2/10/2007

Mehmet Necip Özmen

Sorgusu Aşkın

ne bilem
tavsiyemi soruyorsun eğilmiş bakar yüzüme
merhametsizliği midir aşkın bu hale getiren
bak
saçlarıma sakalıma şakaklarımın ağarıklarına
gözlerimin ardında yatan yangına bak
görmüyor musun yol
sessizliğe yakın
sevda başta
ve eğer faslındaysan son baharın

7 şubat2009 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Soylucası Sevgilerin

Bir acı ki yürekte saplı
Bir varmış ya da
Bir yokmuşu imkansız
Soylu bir sevginin elebaşı gibi
Memleket sevdası

7 aralık 2013 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Söze Bak Yahu

Bir yıl daha eskimişim
Sen öyle san bodur kafalı dünya
Ben isem eskiyen
Ya sen

Bir nokta kandan şu koca bedene
Koca bedenden bir bebeğe
Ya sonra
Ya sonra
Yeniden ben
Asıl eskiyen ise
Sensin
Sen
Büyük sanan kendini
Ufacık evren

14 ağustos 2010 Çakmaklı

Mehmet Necip Özmen

Suçlu Sensin Lodos

Lodostan son vuruşlar
Kara bacaları gecekonduların
Duman
Sessiz oynaşır azraille
Can alıcılığında sessizliğin
Derinlere gömülür soluklar
Kulak duymaz göz görmez
Hava
Buz gibidir dışarıda sarılmak gerek
Kalkması zor artık
Yer çeker
Yel çeker
Yorgunluğuna bir günün
Son defa kapanır gözler
Siren sesleri dalar kulakları
Eller değişik
Ayaklar değişik
Gezinenler dün geceki odamın sıcaklığında
Kimine ayak sesleri karışır komşuların

Yabancılar
Bile bile hep aynı yabancılar
Yıllar yılı
Telaş bile aynı sakinliktedir
Canlarımız
Analarımız
Babalarımız
Çocuklarımız

Eller
Canlı kalanları arar
Eller
Battaniyelerde
Mühendislik fakülteleri toprak gibi çok
Devlet
Devlet büyüklerimiz mikrofonlarda
İçi boş gözü dolu laflar
Konuşun konuşun
Seneye bu mısralar burada
Diğer seneye de
Konuşun bakalım neye yarar

8 Mart 2010 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Sürgün

umudu biricikti
uykusu yok yoksul
günleri çarçabuk
uzun idi yol geceleri
küf kokardı
öfkeli
zehiri keskin
yıllandı artık
sabır taşıydı bekleyişi
göçtürürlerdi yer be yer
sinsiden
o
yeniden vardı

onlar
yeniden yaşardılar
bir yerlerdeydiler daim
usanmaz
uslanmazdılar
beklerdiler sürgünü
sürgünler de onları

umut biricikti
biricikleri ne de çok
gizliydiler bir yerlerinde
görülmez karanlıkların
günün birinde gelecektiler
kralı sürgünlerin
ve bu şehrin adı
İstanbul

boz bulanık sabahları

umut biricik
yalan gibi bir zaman
kızıl artığı bir seher

yine
bir kış sabahı
gün batımından geriye kalan
ayaklanıyor asfalt yol
E-5 te lastik sesleri
uykulu direksiyonlar
çok değil
vurur birazdan
karanlıktan bir ışık
yılışır sürgün evinin perdelerine
ruhsuz başlar yeni bir gün
faydasız gavur
ağarır birazdan
duvarlarında karşı balkonun

sarıdan bozma bir ışık yuvarlanır
düşer parmak aralarından avucuna
çıkır gelir
günün ilk ışıkları

ne tezdi günleri
çarçabuk geçerdiler
kûf kokar öfkesi
göz bebeklerindeyse inat

sabahın körü
düşmez elinden kalem
usanmaz yazar
beklemezdi zaman
geçip giderdi zaman
ve
böyle yaşanırdı
sürgünün
yaşanan günleri

2001/İstanbul

Mehmet Necip Özmen

Süründürme

öfken de senindir
sevincin de
içindeki coşku
dur durak bilmez cinsten besbelli
şuncağıza eziyet eylersin neden

neden ola sor

bir sebep yoktur ki aşkı
engelleyecek
dedi

18.11 2017

Mehmet Necip Özmen

Şair Başını Kaldırdı (adı oldu Başkaldırı)

bata çıka tıknefes
niye ki bu koşuşturma
durup ta belanın tam orta yerinde
sıkmalı dişini değil mi
tutup kulpundan sıkıcana
bırakmamak işini
muhababımsın
muhababımsın benim be
deyip
birlik olup
bir
iki
üç dikilip
bulaştığınla kalmayasın sakın pis bataklığa
hakkını vermelisin
kürmalısın yeniden düzenini
beyninde kolunda parmakların ve yüreğinde
bitmelisin yanibaşında
yani harbiden
yani harbetmelisin
tutulup çekilmektense
kolundan eteğinden
demelisin ki
vatan senin
bu da sensin
hani
neredesin
senin olan yaşamı
saf saf birilerine sunarsın

seslenmelisin halkına
derinlerden
daha da derin
sunamazsan eğer emek ekmek
eğer silemezsen alın terini
belletemezsen insanına
insan gibi bir yaşamı
iyi bilesin kiadamım
adamın bellerler anasını
eey sevgili halkım
şunu iyi bilesin
sunmaz sana kimse
altın tepsilerde
ve üstünde ellerin yaşamı

savmak mı sırayı söz etmeden
yakışmaz
değil mi
şairsen
yazıyorsan eğer
her kimse dolanan diline
verip veriştirip dinlemeyeceksin

vereceksin vereceğini
daim ağızıyla mı işbirlikteler
yalan yılanlar
akrepler
yılanlar
çıyanlar
el eleler
dün öyleydiler
bu gün de öyle
yarın öyle olurlar
fırsatı verirsen

edep tartmazı
ölçü tutmazı
savururlar maskaralığın binbir yalanını
cümle aleme ayan
bir de Allah'a
içimizdedirler
sende bilirsin ben de
bilinirler bunlar her yerde
derdindedirler ceplerinin
inkar da etmezler
yok insafları
büyük gibi görünürler
lakin
şu küçük dünyanın
küçücük insanları

açmalı değil mi çamurunda
saflığın beyazlığın
inadına keyiflenesin
inadına sen ben ve biz
insanoğlu insan
yok mu hiç hünerimiz
bak bir bataklık isyankarına
şu piş yerlerin gelinliği gibi
örneği olmalısın
nilüfer çiçeklerinin

ünlenir ötelerden
sıkma bir ses
'sen şairsin oynama ha çomakla
iyiyi kötüyü bilir büyükler
sen
sahip ol sözüne
çomak girebilir
beklemedik bir an
gözüne(...)
mısralar sevdadır
mısralar aşk kokmalı
şair dediğin işte öyle olmalı'

ne etmeli
ne yapmalı
yazmalı
yazmamalı

hangi bir göz olup
memleketime öyle bakmalı
bakıp ta görmemektense
yazıp ta
kör mü olmalı

örsünde dövülüp ustaların
savrulan külleri mi olmalı
düşüp çekicinden yıldız yıldız
bitmeli her bir yanında ülkemin
bu toprağın evladıysan
sen ben ve biz
bu toprağın gülleri olmalı

o kış
bu yaz
sen isteğın kadar düşün
istediğın kadar yaz
dövücüler demiri döver
doğru yazanı
kim sever kim över
azıcık bir dem aldım
dağlara deryalara daldım
bu günü görmeyenler
kördürler
yarın dizini döverler
güzeli bilmek
sevmekse güzeli
gelecekse zamanı sevmenin
şair bilir ne zaman seveceğini
şimdi
doğruyu düşünmek
doğruyu yazmak gerekli

8 ekim 2007..Denizli

Mehmet Necip Özmen

Şaşırdık Yine

Yine şaşırdık yanımızı yunumuzu
Yine ateşlerdeyiz
Hani çıksa yer altından bir küheylan iki ayak üstüne
Yok demeyeceğiz
Yine bel bağladık ölümlere
Dirilerden nice ki haber yok

19 Şubat 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Şehirli ve Gırlı

yollarından kıvrıla döne
çamlıkların çalılarının
yorgun argın eriştik
bir köy kahvesine memleketin

çektik di okkalı baş selâmını
orta yerine cümlelerin
ilişip sessizce köşeye
yabancıya kuytu bir yere
meraklı nazireleri sorgulayıcı köylünün

henüz dilemeden dileğimizi
kırmızı altlığı
iki çay geldi belli bardaktan

gözler sıraya girdiler
baktılar eğilip de eğilip
sorgu sual eyledik de
merhaba üstüne merhaba
dediler sıra sıra

benzer miydi bu halı gırdakilerin
şehirdekilerin hasbîhâline

19 kasım 2007 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Şehir Çok Büyüdü

her yerde en zoru her şeyin
çaresizlik
bir insanın yalan sözleri gibi
avuntusu gibi
yolu yordamı yok gibi
hedefler dumansı
uykuları var yatarcasına ölüme
bir kaç çocuk
bir kaç genç
bir kaç yaşlı insan
yaşamak bir sorun
yaşamak gülle gibi sırtlarında
ağırdan daha öte yaşamak

şehir çok büyüdü
kalabalıklar da
nereden geldim buralara itirafları
yatsı namazından çıkan dört beş yaşlı
birazcık ilahi yardım belki
avuçları onlara doğru
oysa Tanrısal bir gerçeğin ürkünçlüğü
adalet ve pay sahipleri
tartım gerçekleşemiyor bir türlü
sessiz yakarışlar
sonuç yok
uyuklamak istiyor canları
gelenler
geçip gidenler
açlığında böylesine savrulur her türlü küfür
dermanı kalmamış dizlerin
kaldırımlardaki serüvenleri ağır aksak
ve şıkır şıkır vitrinler

şehir çok büyüdü
gecenin bir saatinde
ne kadar da çok insan var
camekanlar ardında süslü çalışanlar
geniz derinliklerine geliyor tereyağı kokuları
sarkıp tavalardan pervanelerden
tütsü gibi çorba tencerelerinin buharları
hangi cadıysa en zor ve en zalimi yaratmış
açlık
bir garip şekiller uçuşup buharlardan
dile gelip
ben cininim senin
dile benden ne dilersen derken
korodan mecalsiz bir partiyon
bir tas çorbadan daha makbul
daha anlamlısı
olabilir mi
diyesi geliyor insanın
sıcacık düşler

şehir çok büyüdü
şekli şemali de
dönüyor sokağın parke taşları kara kara
elinde naylon torba
kararmış göz yuvaları çocukların
bir yolculuk ki
yol yok
bir yolculuk ki
yer bile yok
salyalı nefeslerde zehirin ucuz tarifesi
boş bakışlarda
göbekleri yusuvarlak adamlar
kollarında manitalar
lüküs parlak lambalı otomobillerinden yayılan
geğirme kokularına karışık
vücut kokuları kadınların

şehir çok büyüdü
işler de
işsizler de

sıra sıra mısır sapları şimdi memlekette
anam geceyi çoktan aştı
insan ki
bir yerlerde tıkanıp tökezliyorsa kimyasalı
yok sayılmalı be
ışığı sönük
ruhu karanlık
ve salt kendi için yaşayanıysa
düzenin düzenbazları

şehir çok büyüdü
çaresizlikleri de insanın

erişmezliğin çaresizi gibidir kimi
saf görünen bir kurban
gönlü kesik ama mayası belli
benlik
bencillik mihengi
yüce Tanrı lütfundan dağıttığı zaman
sanki bilinirmiş gibi ıskalananlar
hayaletler
bitmez tükenmez hayalleri ile oynaşanlar
hırsından hırsız olanlar

şehir çok büyüdü
çelişkilerde

çelişki düşleri uzunca bir kulvar
çatışması bitmez içindikilerin
çığı akıyor insanların sessizlikten bu yana

geliyor
geliyor sesleri uzaklardan
aklına her düşüşünde korku
ona daha yakın ondan
her kim işe o insan
satılmışlığın baskısı
ve patlak gözleri
Sokrates'e kıyanlardan biri gibi
iki bin küsür yıllık öykünün
kısacıktan devamı
yalandan sevgi ile bezeli sözleri egemenlerin
o zamandan
bu zamana

şehirler çok büyüdü
küçüldü insanlar

18 Tem. 2012 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Şiddetin Soğuk Bir Adı Kadın

Dayak faslıdır yine
Sessiz sessiz
Yüzü karanlık
Tövbekâr düşüncelerden çok öte
Namazlık faslında bir kadın

Sinirlerine kör bıçak darbeleri
Kanapenin alttan dürttüğü adam
Kocasıdır kadının
Soğukluğun zemheri şiddeti gibi kavurur
Rükudan secdeye yatışının sesli öfkesi
Ve nefret bakışları gözlerinden adama
Yüzünde ise karayelin soğukluğu
Tesbihten dökülen seslerde daği salvolar
İri dolunun darbeleri kadar ağır
Şoluğu burnundan üst dudağına vardı varacak
İrinli sözleri ha aktı
Ha akacak

La havle çekti yine kapıyı açıp
Evden çıkıp gitti
Bir daha gelmemek üzere
Adamcağız

2 şubat 2012 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Şükriye Teyze

anlaşılsın anlaşılmasın
yazmak gerek kimi
zaptedilenleri
kanayanlarını yüreklerin

yaz günü sıcak
hiç bir şeyi bahane edemezsin
hiç bir mücbir sebep yoktur ki
alacasında şu cehennemi akşamın
o insanı
bırakıp kaçacak

ağlar düzayak balkonunda Şükriye teyze
ağlar
için için yanar koca kürede
yanar dağ ağzından solukları lav
alev alev
yürekleri dağlar

nakşolmuşçasına
benzetir her nesneyi oğluna
yokluğuna
yokluk
kötü an
sen
ben
hava
su
ve dağlar ne ki

ağlar
zor kaybına
bir afet olur yaşanmışlık yılların evladiyla
seslenir her gördüğünde
içten içe tüter ciğerlerinde
titrek nefesi kuyular kadar derin
dayanabilirsen
dayan dersin yüreğim

seslenemezsin
yürüyüp geçip gitmek istersin
yürüyemezsin
taş değilse yüreğin

delip geçer her nefesi
hançer gibi hançereni
kan damlarcasına
zehir damlarcasına damlar
acı sıcak
dügümler boğazını

binlerce yıl sürecekmışçesine
acıyı yaşı
bölüşebilmek denersin
düşünemezsin
deryaları dalgaları
bölüşmek olası mı acısını

örtüp başını
düşüyordu yollara ağır ağır
ne yolu düşünüyordu
ne toprağı
ne taşı
yiyecek bir lokması vardı tatsız
ekmeğı
evi
ve aşısı

kara yere komasın erkencik
ciğerini canını
arattı her taşta toprakta evladını
eğmesin önüne başını

16 Aralık 2007 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Tanrı Lütfu

Kimi
Tanrı lütfudur
Bir ince dal üzerinde envay çiçek
Çeker oğul bala üzre üzre
Daim kendini aratır

Kimi
Aşk içindedir daim
Yarattıkça yaratır

Mehmet Necip Özmen

Tasvir i Umumiyye

Hak
Yaratıcı
Balık
Unutucu
Yöneticiler
Uyutucu
Halk
Tantanacı ise
...

Uğraşma
Hakka itaat
Balığa afiyet
Yöneticiye iltifat
Halk ise
Sensin
A mübarek

7 mart 2012 Denizli
Not: (Bu şiire ancak bu başlık yakıştı.Özür dilerim.)

Mehmet Necip Özmen

Tek Şekerli İki Bardak Demli Çay

İsteğince uykuları akıt gözünden sefil insan
Yapışkan bir yaşamsa alıp başını giden
Koşan kim kovalayan kim giden saatlerden sana ne
Bırak bunları canım
Zamansa zaman
Sen misin ki zamanı hırsızlayan
Demez miydin bazen
Bir göz kırpışı kadar her şey bazen ömre bedel olan

Günlük yaşayanlardanmış adın
Ne malın
Ne mülkün
Ne yaptı onca yıllara varlığını sığdıran
Yanında neyi apardı
Kaşınmayı kuruntuyu bırak
Bırak derdi ne bileyim kederi
Asmayı kesmeyi yağmayı esmeyi filan
Sanki her şey tertemiz
Sanki yunmuş aynanın duruluğunda billur gibi dünya
Niye saate bakıyorsun ki
Bırak istediği kadar dönsün kötü icadı insanın

Düşünme
daha bitmedi mi akşamın hesabı kitabı
Sabahı mı bekleyeceksin her seslenişinde serçeciklerin
Kalk çöktüğün yerden
Tüpü yak
Şu sessizlikte yapılacak en güzel şey
Kaşığının sesiyle devireceğin bir dünya
Ve yudumlayacağın
Tek şekerli iki bardak demli çay
Benden bu kadar
Haydi şimdilik hoşça kal

18 Ocak 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Tombul Kadını Yaban Ellerin

Güzel kadın
Bir tohum ek
Düş şuncağızın toprağına
Çiçek ol
Şüsü ol düşlerimin

Kök sal
Sarmala
Al benden beni
Bir dilek turalım
Ne kaldı ki şu kısacık yaşamdan

Tombul kadını yaban ellerin

19 Aralık 2009 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Toprak Çeker İnsanı

Görölmeyesi Őenlik var
Düğünü yeniden başlar
Kör olası bedduaların sunaklar kraliÇesi
Amazonu ön Asya'nın
Acıya bandırdı duyguları bir daha
Ve dedi ki yeryüzündekilere
"Teserra bedenim Belkis'a sızlar
Tez çıkarın beni burdan"
Edessa'da doğmak istedi yeniden
Ve doğdu Edessa`da
Dünya güzeli Edessa
Seslendi öte yakasından Fırat`ın Saba Melikesi'ne
"Bir yakasında ışığı sen
Bir yakasında ben
Şavkı vurmuş Fırat'ın Hromgla'ya
Sular altında kaç bin yıl nefessizken
bırakmadın beni yalnız
sen çıkmışsın yıllar evvel güzel kız
yalnız bırakır mıyım seni Belkis"
Sesi duyuldu tez
karşı kıyısında yankılandı
Hromgla'dan Fırat`a
Fırat`tan göklere zılgıtlar yükseldi

Yüreğinde acıya
Damağında acıya
Dilinde acıya
Ne toprak doydu
Ne taş doydu
On üç bin yıldır doydu mu ki Urfa acıya
Kana kana içti mi ki kara topraklar
Su bile susadı Fırat'ta
Acıdan

Her parçası bin ağıt
Her ağıtı bin acıya yırlanası dünya
Naziresidir tanrılara
Merhametsizlerin kan basması
Ceylanın göz karalığında kayboldu o zaman
Göz ucuyla hazırđı komutu
BirleŐtirdi nefretini dudaklarında
Ve verdi işaretini zalimlerin elŐisi
Tanrıların acımaz keskin kılıcına

Yanık düştü Edessa
Nemrutluğunda bile Nemrut'un isyanı
Nemrut dahi utandı
AđlaŐtılar balıklar Aynizeliha'da
Kaç zaman Halilürrahman bile akmadı
"Ben Sasaniler Kralı Sapur"dedi ağzıyla zalimin
Edessa'dan savruldu atlılar

Ne Seruğ ovası dayandı ne şehri ipek kaldı ayakta
Kolu uzadı zalimlerin Zeugma'ya
Savurdular küllerini
Vay küller başıma
Kana bürünmüş ve gözü pek

Yanıktı rum kalesi
Çekildi sular
Yandı pistacia ormanları
Bağında üzümünden şarabında
Harabe düştü Belkis
Curunlar boşaldı
Aşklar tutsaktı zalimlerin prangalarında

Doymaz arsızlığı yükseldi göğe zulmün
Süzüldü delice kuşlar
Yırtık çığlıkları şahinlerin
Karalığında ve kızılığında
Ve suskunluğunda Kelaynak`ların
Uçurdular yoksul eller bin kandiller yakıp
Yakarıp nice umutlara yakarışlarla
Aradılar her yanda merhamet tanrılarını
Adakladılar ulucasından kurbanları nice niyetlere

Ve saldılar
Kepezli
Tumanlı
Alaca kuşları gök kuşları
Tutup halhallı ayaklarından göğercinleri
Uçurdular şimşeklerin çaktıkları yerlere

Sardılar beline kuşağı yağız Ayıntap uşağı
Sardılar beline kuşağı dalyan Ruha uşağı
Kat be kat kın sokulu
Kan soylusu acem kumaşların
Zaman durmadı ki
Yakınlaştı dün gibi bin yıl
dün ne kadar yakındı bu güne

Alazlandı toprak yandı alev alev
Yarıldı kaderine topraklar çaresiz
Yarıldı ak topuklar
Savruldu sarı sap kesmik buğday
Dövüldü mercimekten tozlu harmanlar
Göz yaşları doldu sarnıçları Saylakkaya'nın
Kova kova içtiler yıllarca
Bitmedi acılar
Bitmedi çilesi Mezopotamya'nın
Ve can alıcı çelik kuşları dünyanın
Dini imanı evliyası enbiyası
Bölüşülmüştü zahir
Siz deyin on üç bin yıl

Atıp elimi kulağıma
Hoyrat çekeyim on beş bin yıldan bu yana

Yandı toprak üstte
Sular altında bir yarısı

Sarıyorum bedenine toprak anam Edessa kızın
Sarıyorum bedenine daş kale bahtı mozaik Belkıs'ın
İkiniz de gönül üzre
İkiniz de sevgili yarısı

21 Ocak 2008 Denizli

Anlamlar:

- *Teserra; küçük mozaik taşı
- **Edessa; Urfa'nın tarihteki adı
- ***Hromgla; Fırat kıyısındaki Rumkale
- ****Zeugma(Belkıs-Saba Melikesi) isimden gelme yerleşim.Yol-Geçit-Köprü
- *****Seruğ; Suruç
- *****Ayıntap; Antep
- *****Ruha; Urfa
- *****Pistacia; Antep fıstığı
- *****Mezopotamya; Fırat -Dicle arası topraklar
- *****Curun; Üzüm çığnemen kurna

Mehmet Necip Özmen

Topraktan Yükselen Çığlık

Çocuklumun sığınağı
Öykülerin sırrı
Öyle derdi babam
Çitlik
Uluca ağaç
Topraktan
Göğe yükselen çığlık

Dileğini
Tekrar eder
Sıkıca tembihler
Baş ucuma
Bir tane
Dikin derdi

Nice ki anladık
Kutsalıymış şamanın
Ne bilir
Ne düşünür
O zaman
Bir küçük çocuk

Halfeti cehennem
Halfeti köz sıcak
Bir adı çitlik
Bir adı dağdağan
Nerden bilelim
Şu işe bak

Hayrat kalmış aklımda
Gömülü gibi
Kümbet
Kış suyu
Serin mi serin
Fırat'a uzanan saylaklardan
Sarıncılar
Kuru bir kaç kuyu
Derin mi derin

O kadar zaman nasılda savuşup geçti
Sanki küçücük bir an
Ardımda izini bıraktığım bilmem kaç sıra dağın
bir o kadar tepe ovanın
Uzaklaştıkça
Yakınlaştıran yılların
Özlemi babamın
Bir de bahçemde aynı kökten iki gövdenin
Poslu gölgesi dağdağanın

Uluca ağaç
Dağdağan
Çitlik

Topraktan
Göge yükselen ığlık

7 Şubat 2010 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Tutkuların Gizemi

Sevgicik
Gömülür sessizliklere
Yazılar silinip gider düş duvarlarından
Şensizliktir adı artık
Ölüme varmış gibidir yaşam
Sükut

Kapkara konfetileri akar baştan aşağı
Sevgilerin anlamsız figürsüz dansları
Çaresizliği sevgililerin

Gecenin karanlığı kör bir oyun
Düş âlemlerinden gerçeklere yol alınır gibi
Ya da gerçeklerden düş âlemlerine

Kimi savrulur pervasız sevi sözleri
Ki o anlar dirilircesine volkanlar
Hovardalaşır yürek atışları
Sabaha eriştirmek için düşleri zorbalık püskürür
Damarlarında pusu kurup saklanır verilen sözler
Uyandıklarında
Kaybolan tutkuların kalıntıları sevgililerin

Olur ki öyle bir zaman
Bir tutulur ki dil
Getiripte iki kelimeyi bir araya
Bir türlü söyleyemez insan
Anlaşılmaz tutkuların gizemi

29 12 2012 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Tuzla'nın Dilsizleri

Paylaşımcları sabahçı kahvehanelerin
Her biri bir şehirden gelmişler
Sessizlik gerek
Uykulu
Sessizlik
İş zor mu zor
İşçi yorgun mu yorgun
İt uğursuz havlar kimi geceler
Tuzla tersanelerinde dilleri tutulur insanın

İnsan
Bir bardak suyu bile zor heceler

8 Mart 2010 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Türkülerimiz

Çalıp da söylediklerimizdir
Kimi sevincimiz kimi acımız.
Yırlarız söyleriz türkülerimizi
Kimi özgedir kimi isyanımız

Mehmet Necip Özmen

Ucuzladık

Ucuzlattık diyorlar egemenler
Yemin billah ederek her şeyi
Salt bu gün mü ki denenler
Neredeyse tarih öncesindenler

Ne ekmeğinde aşında
Ne üstünde ne de başında
Bir tek şeyi anladı insan
Lakin aldırmadı anladiydı da işin aslında

Ne lütuf isterim anlatmaya
Ne de ihsan

Ucuzladık

Anla
Bunu da anlamadıysan
Son iki mısra daha

Tek şey ki gün be gün ucuzlayan
İnsandır a be gülüm insan

7 Nisan 2009 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Uçtu Bir Kelebek Düşlerimden

Uçtu Bir Kelebek Düşlerimden

Uçtu bir kelebek düşümden sensiz
Gitti yine bir kaç umudum nedensiz
Kararmış ruhlu suratsız gülüşlerden
Daldık ki daldık sorgusuz uç suallere
Dar vakti akşamın şu garip melûlluk
Sebep yok neden yok densiz densiz

2021

09.07.2021 Çakmaklı

Mehmet Necip Özmen

Uçtu Ve Gitti Karıncalarımız

Karınca kanadına sığdırdık öykülerimizi
Kısacıktan
Küçümen
Parlak ve sığ

Tutuşan yürekler kor kor
İki yalnızlık bir eder dedik
İki bakış ta
Haber sormadık birbirimize
Kim ne yapardı
Kim ne ederdi

Sevdamızın nakşedişini yazdık
Sözlerimiz ipek
İki nefes ve bir tığ

Zor
Kanadını işlemek karıncanın
Şu koca zamanda
Koca yaşamda
Bir kısacık an
Külliyeyi iğneledik yakasına feleğin
Sığdı kanadına vallahi
Kısacık bir ömürdü kanatlanın
Uçtu ve gitti karıncalarımız...

11 Nisan 2014 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Umarsızca Ve Serin

Yağız, yanık, doru, kır, kaygani atlar
Rahvan, tırıs, dört nalalar

Kırlar koylar ovalar yaylalar
Ter kokularına karşılık
Kan kokuları sarmakta sermayenin
Sırtlanca çakalca parçalamaktalar

Sessizlik ne de derin
Değil mi Anadolu
Umarsızlık kök salmış
İnsanlar pek de serin

03. 08 . 2017

Mehmet Necip Özmen

Umut İnsanı Demokrat Osman(Son An)

Anlaşılmaz bağlamda kızıl sesin kimliği
Anlaşılır insan demokrat
Belalı kuşağın
İnanlı bir dostu
Düşünceli düşünceli yollarda
Delî denenlerden ve de dopdolu

Bir ağrı düşüncelerden sıyrırken onu
Musibetçe
Yıkılır gibi dev bir ağacın gövdesi
Kolay mı öyle
Zehir zıkkım yedirilen
Şu üç aylık nafaka gibi
Boğazı belli
Yeri yurdu belli paranın
Düşünceleri kıvılcımlarda
İnsanlar
Kediler
Köpekler
Buzullar
Ve omanlar
Ve dahi yok olmaya yüz tutmuş bir mavi boncuk dünyada olanlar

Hala şuralarda
Buralarda
Bir yerlerde
Tazelenen umutlar

Yürek çarpıntısına selam olsun
Yürek çarpıntısına derman dostun

İçi geçer gider gibi olur
Sanki sönuverirmişçesine bir ateş
Döner başı Osman denen insanın
Döner akbabalar tepesinde
Düşünlü yılların emeği talan
Bir değerın elleri kaldırım taşlarından destek ister
Ve sömürüye gömülü tırnaklarının kiri kadar kirlenmiş dünyadaan

Kan bağından dostluğa uzanan her güzergahta
Yok kimseler şimdi
Kimseler yok ortalıkta
Hay yere batasica olsun o yurttaşlığın adı
Şu sıranın moda kaçamağı
Eyvah ki eyvah
Mazeretimiz var amca denen bir zamanda

Bir yıldız daha sularına gömölüyor karanlığında evrenin
Kapatıyor ışıklarını
Yığılmak istiyor beden
Yığılmak istiyor oracıkta

Gözler uçtan bakışlarda
Gözler çekingen
Bakışlar kaçıyor
Lümpence korkular var
Kayıp giden yıldız gibi bir devrimci ışık
Şu an kaldırımın çizgilerinde uzanan
Çıkarsız insan

Uğraşları gerçek değil sanki
Binlerce yıllık acı çeken canların ardından
Derinden bir ahhhh
Der gibi bir nefes savrulur boşalan avurttan
Ve kuruyan dilden damaktan
Duymazlar ki korkuları lümpen insanlar

Şimdi çocukluğum geldi gözümün önüne
Kardeşlerimden biri
Ve çocukluğumuzun güzel eğlenceleri
Uzak şehirlerin sokak lambaları
Teknelerdeki gemici fenerleri

Anılarımda afişler
Duvarlarda tutkal ve fırça izleri
Kalkmalı nice ki ayağa
İdeallerimiz
Yaşamak ve yaşatmak yeniden
Bir zaman daha insanca

Ellerden uzanan yürekleri
O kınalı elleri
Kurban olduğum anamı
Kurban olduğum babamı
Beyazında bir ter damlası olduğum sevgiliyi
Unutturma
Dur biraz her kim isen
Hemen alma benden beni
Ne olur adın ne ise can alıcı
Dur
Düşüneyim biraz
Birkaç sorgu sual
Ne haldesiniz çocuklarım
İnsanlarım
Aç açıklarım

Adı ilke olmuş rıyanın
Konuşuyorsunuz
Densiz densiz
Olanlardan habersiz
Serçe ötüşlerini bile duymuyorsunuz
Teknoloji olmuş göstermeyen bir gözlük

Görmüyorsunuz
Tıkalı ve kapalı kulaklarınız
Gömülmüş yürekleriniz karanlıklara
Ve sevgileriniz saklı
Bilmediklerimizden bilmem birkaç dil tabelalarda
Sanıyorlar ki haklı kılıyor onları
Bayram unutkanlıkları gibi akrabaların
En çulsuz en parasızın cebinde zırıldayan
Neredeyse iki maaşlık konuşma aygıtları

Köleleşmişler
İnsan değil
İnsan yığınları
Kahkahalar
Ve
Geçip gidiliyor yanından
Canı yanıyor insanın

Akılda kara denen yıllar
Havuç salatası karavanada
Çamurlu taban izleri postalların
Taze eylemin çakmağını çakar
Bir sembol türkü uğuldar
Yalar geçip gider duvarlarından bilmem şu kaçınıcı tugayın

Dışarı
Kuru hava
"Drama Köprüsü Hasan Dardır Geçilmez"
Toplanıp geri gider emir alanlar
Ve yeniden gelirler
Daha belalı
Dışarı
Kuş tüyü uçuşur kar beyazları
İçeride
Düzenin ve zamanın haylazları

Zehirli örümcek gibi sarar ağlarını boğazına
Acı bir tat gelen damakta
Sessizliğin tadı buymuş anımsatmasına aldırılmaz
Lakin adı konuyordur artık istemese de anlamakta
Yaşamdan isteksizce bir kaçış

Duvarlarda
İllegal bir afiş parıldar
Şimdi şimşek şimşektir gözleri demokratın
Abanır gibi düşman üstüne sanki
Havada bir yumruğun silüeti doğar
Köşesinden kavramak ister binayı
Sol elin anlamlı sıkılığı direnir yüreğine
Yeniden ağrır yüreği
Sağ elinde konuşma aracı
Islak avuçları terli

Işık hızında düşünceler
Hızla gelip
Hızla geçerler
Gülümsemek ister dünyaya
Gülümseyemez Osman
Doğruymuş der meğer

Zamanı mıydı şimdi gitmenin
Yeniden düşler kuruyorken
Yeni bir zamana taşımaktı umutları
Bir heyecanı
Bir sevinci belki
Bir gülümseyişi
Boş ver demek te olmuyor hani
Yakışmıyor insana

Yeşilliği zalim baharın
Çimler is ve duman içinde
Duygusuzluk yapraklarda damar damar
Kavruk gelecek besbelli bir yaz
İsteksizce uzuyor ağaçlar
Bir bardak suda
Son buluyor bakışları
Tezgahtarından sunu bir mağazanın
Yoksulca titreyen ellerinden bir genç kızın
Kapanır gözleri dünyaya

Bu gün geçecektir
Yarın da
Ve sonraki günler

Şu malum telefonlar
Avuç içindeki kadar sevimli ve masum değiller
Geçmemiştir boğazındaki su
Ve dost kızın gözlerinde buğulu bir yaşama umudu

Ne olurdu
Ne olurdu varken anlaşılıydı insan
Ah ah
Kırk çivisi çakıldı yüreğime diye düşünüyorsun çocuğum
Çıktı diyorsun otuz dokuz gün birer birer acısı
Lakin biri var ki
Hiç iskalamadım
Yine o bir ben
O bin umuttur çıkmayan
Ömür boyu çakılıdır yüreğinizde

19 Ağustos 2010 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Umut/O ki Bitmez

Umut
O ki bitmez
O ki sırtlar insanı
Tükenmez bir his
Ya umursamazlık
Ne denli hoyratlık ne denli pis

Umut
Sen ve bendeki gelecekse
Sabırla kardeştir umut
Geleceği bekleyemeyeceksek
Seni de unut
Beni de unut

Umut
Bir lav vardır içinde
Uyuru
Kaybolmazı insanın
Ne ve kim olduğunu unutmayanların
Püskürür ummadığı anda bir gün
inanın
inanın

4 aralık 2009 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Unuttuk unuttuk

şehriye kokardı şehir
ziyaret yolu güller açardı

yakılırdı biyan çırpıları
ekim başları
köfülü kadınlar
hamur ufalardılar
kınalı elleri
incecik ruhlarında
elbet
yetştirmektir zamanı
yetştirebilmek tir tüm kapılara
yapılanlar sanat eseri
yapılanlar emek
yapılanlar kış boğazınaydı
yok aylarında yokluğun
yaşamak içindi her şey
parasıyla olsun
puluyla olsun
şehriyeler birerden biner
çark döner
çark durur
kadınlar yorgun
ter kokulu analar
kızlar
evler zılgıt zılgıt
seneye kavuşmanın hasleti
yarın kimdeyizin keyfi

şehriye kokardı şehir
ziyaret yolu güller açardı

09.08.2007 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Ustam Ahmet

gidiyorum
ne tükenmez yollar
eskir biter gider pabuçlar
biten onlar mı bre
yıllar gidiyor birer birer
sabret diyorsun hala
of ooof Ahmet ustam
yol da bitiyor
ömür de biter gider

gidiyorum
bitmez yollar
giderler benden önde
yıl on iki ay
a beyim
sağlam durmalısın sen
on üçüncüsünde
of ooof Ahmet ustam
değil mi biri doğum
ölüm diğeri
iki vakte
sen de gidersin ben de

gidiyorum
göç mevsimidir
soğudu buralar
kanat çırpınız
kara kara kırlangıçlar
uçuşun
beni de yanınıza alınız
of ooof Ahmmet ustam
biz
alıştık uçmaya
siz
kalınız
süren yok berberi
aynaları koltuğu fırçaları
laf lafınız bol olsun
traşa devam
laf olsun torba dolsun
imge gerek buralardan
siz kalın senelere
ne olup ne bittilere
gitmeyiniz yalnız

2002/istanbul

Mehmet Necip Özmen

Utanmasız Aşk

Biri erkek
Diğeri kadın
Ne klasik
Düşünü sürdürmek ne güzel
Anlatılması ne güzel zor bir aşkın

Çökgün dizler
Bulutsu dizeler
Yanık nefesler
Hıh
Yaşına mı bakarmış

Adama bak diyorlar
Ne utanmaz
Ne arlanmazmış

Umursamayın
Ah ne de hoş olur değil mi
Ruhları âşık ile maşukların

Gönül gergefim
Gönül gergefim
Desen ol da git
Gir ağaran saçlarıma
Dağıt
Dağıt

İster yarılısın yer
İster yıkılısın gök
Yıksın varsan eğer
Sevdan yıksın be kadın

20 Temmuz 2010 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Uyanmamacasına

bir göz görümlüğü musibet
bir beklenmedik
çalı süpürgesine binmiş
nereden gelirler bilmem
toz bulanığım şimdi
kurtulup karasından hangi bir görmezliğin
nasıl erişeyim
nasıl kavuşayım
tam da seni görebilecekken
yeniden ne oldu ne bitti birden
demlenmişlerim döküldü
savrulduklar
rüzgarında apansız bir anda
yatsı zamanı ramazanlığın
ağırlığın çöktüğü gözlerime
bulgur bulgur kırpık kırpık
başlasam uyuklamaya
belki de yeni bir hülyaya

düşüne yatsam sevgilinin
görür müyüm yeni baştan
bir yol tuttururum belki inceden
demlenirim düşte de olsak sende
şenleniriz yeniden
belki de hiç uyanamadan

26.01.2022

Mehmet Necip Özmen

Uzak Çocuklar

örttüler güya
gizler gibi güzel bir dünyayı
örttüler üstümüze gecenin hangi vakti
hissedilmez örtüden
hissedilmez bir sevgi
uzağındaydık yaşanmışların
uykusundaydık derin derin
ve sanıyordular içinde hissetmeden yaşırdık
şeker pembesi gibi
fıstık yeşili gibi
çocukça bir rüyanın
anlaşılan öylesine bir dünyasını

küllendi üstümüz
söndürdü sandılar sanki yıllar
sandılar çabucak unutulacaklar

unutulmadılar
içimizde durur yaralar
içimizdeler
hâlâ sıcak hâlâ alev gibi yanarlar
sevgili hısımlar
akrabalar dostlar
ve
analar babalar

kıramadınız çatal budak duygularınızı
küçüğünden bir söz
bir dokunuş
hafif ve ıslak
olsa birazcık ta ılıktan sıcak
ne var ki bunda
ne var mal kaçırdır gibi
sevgiden kaçırarak

siz
biz
çocukluğumuz yani geçmişimiz ve şimdimiz
ne kadar ötedeler sizden
ne kadar da uzaktalar
değil mi

ne ki eksigi yaşamın
sabahın ilki
sevgisi küçücük minnacık bir gülümsemesi
ve ocağınızdan "güle güle"si
sevgisi biri akşamın
"hoş geldin"inde gizli

iki kelimecik değil mi hepsi
bakın
iki öğüne sığdı bile

varsın en cimrisi olsun beklentilerin
varsın en pintisi
nasıl da baktırır yüzünüze küçücükten bakışları
minnacık
nasıl da takılmaz gözünüze yaşarmazsınız
deyin
bir ufak soğan hani arpacık
azıcık merhamet azıcık yaşartsın
biz ve bu kadarcık isteğimiz
sevgisini gizleyen
siz

sevgi eksikleri

tam oradayız orta yerde
görürsünüz
iyi bakın iyi bakın
oradayız
yan odanızda
okulda
işte
sokakta
her yanınızda

mutludan öte
derinden de derin
beklediğimiz çok değil
en sıradanı
birazcık güzelidir sözlerin

daim ağlatmaz ki doğa
kıymaz ki cana daim
belli belirsiz işte yaşam
bir o zaman
bir bu zaman
yutturuveriyor bilmeyiz
acı ve sessiz
adı: SEVGİSİZLİK
zehirden ilacını
bir deli diken
bir batıyor bir çıkıyor kimi zaman

belki ağlatmıyor hemen
lakin bal gibi yalattıyor zehrini her yaşın

atsanız ciğerden bir lokma nefes eksilmezsiniz
bir avuç
biraz
savuruverseniz bir arpa boyu
ister azıcık olsun
ister boş yere
asılı durursunuz en âlâsından

kalbimizde olursunuz
bir teberik bir üzerlik
bir nazar boncuğu
en mavisinden

siz bunu bilmez şiniz sevgisi gizliler
sığdıramayız göğe yere
sığınağımız küçücük
ve sığınağımız tek
çocuk yüreğimize

18 Haziran 2005/DENİZLİ

Mehmet Necip Özmen

Uzaklaşma Ne Olur

Uzaklaşma ne olur
Ay ile dans edip karanlığa karar kılmayacağım
Sinenden gonca güle layık kılırsan beni
Her karanlıkta bir ışık
Her ışığın kaynağı güneş yaparım seni

Uzaklaşma ne olur
Döndüğüm yetmez mi ki olup da pervanen
Hissetmez misin her dönüşümde içimdeki yalazı
Sevgilim
Sevgili bir tanem
Küçüğüm
Küçücüğüm
Yaksın de seni
Cehenneminin alevi

Uzaklaşma ne olur
Desem de şuncacık yangın karası laflar
Bir zerre suyun yeter bana
Sözüm
Gözüm
Canım dağlanırken bile kızgın bir demirle
Sensin özüm
Tek sebebim
Biricik çözümüm

Uzaklaşma ne olur
Küçücük bir insanım
ya bana
ya sana ait
Koma oralarda buralarda beni
Evren kocaman
Gücünü mü sorarsın şu yetimine
Ya sinende yak beni
Ya kavrulmuş bir parçan gibi sırtlanlara at beni
Al içre
Her arıdan bir bal yaparcasına
Ya da peteğinde konaklat beni

9 mart 2010 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Üç Noktalık Düşünce

Kayıp gider akıl
Olanlara olacaklara karışır
Şimdiyi bile yaşayamaz insan
Çöküntünün tozları ne kadar da pis
Geleceğe dair tasarılarsa
Üç noktalık düşünce...

Akıl çıkmışsa selim iradeden
Eksen
Uzayda aykırı üç doğru
Bundan ötesi yok
Adını koymak gerekir
Şu halde yer küre
Ne bana kalacak ne sana ne de ötekileşenlerine dünyanın
Ve şu anlatılanlar
Hepsi serseri
Hepsi pislik bir düzenin eseri
Üç noktalık düşünce...

Kızıl çamurlar
Yurtluklar terk
Tuna'dan Karadeniz'e uzanan utanç yolunda adı belli bir savaş
Para hırsının acımazlığı işte böyle hissedilir
Yavaş yavaş yani
Yırtılmış kutupların arı namusu
Buz dağları homurdanırken ana karalara
Gulfstream'da sorunlar
Atlas okyanusundan tuhaf tanılar
Buzul çağı öyküleri kulaklarda
Çiseleyen yağmurlarla dans edilirdi aylarca
Boy başak ekinler bereketiydi evlerin
Özlem duyulurdu güneşli günlere
Öyleydi dünyanın düzeni
Sağanakların hıncı paylarken insanlığı
Suç ta belli suçlu da
Üç noktalık düşünce...

Daha da ahlaksız bir hırs
Petrol karası yer yutarken suları
Sayısız canlının son yaşamları
Bir yerlerde kavgası sürer füze rampalarının
Hedef dünya dışı değil
Dünya içi yaşayanları
Üç noktalık düşünce...

Sokrates'ten bu güne
Hallac-ı Mansur'dan Şey Bedrettin'e
Damlar niye doludur
Buysa gidişat
Malını satacak insanı
Arama boşuna

Ne petrol ne atıklar ne de füzelerle bulunur

Finali yapmak gerekirse
Sayılır mı hiç noktalar
Ve sayısız nokta
Bir de düz bir çizgi düşünce
Biraz insanca düşününce

17 ekim 2010 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Üç Noktalık Düşünce ve Bir Ünlem

Kayıp gider akıl
Olanlarla olacıklara karışır
Şimdiyi bile yaşayamazsın
Çöküntünün tozları arasında
Geleceğe dair tasarılarsa gülüm
Üç noktalık düşünce ve bir ünlem

Akıl çıkmış selim iradeden
Eksenler
Uzayda aykırı üç doğru
Ötesi olur mu hiç
Adını koyalım haydi
Şu halde yer küre
Ne bana kalacak ne sana

Ne de ötekileşenlerine dünyanın
Şu anlatılanlar
Hepsi serseri her biri pislik bir düzenin eseri gülüm
Üç noktalık düşünce ve bir ünlem

Kızıl çamurlar zifos
Yurtluklar Tuna'dan Karadeniz'e uzanan

Utancı yolunda ve adı belli bir savaş
Para hirsının acımazlığı işte böyle yavaş yavaş
Yırtılmış kutupların arı namusu
Buz dağları homurdanırken insan okyanuslarına
Gulfstream'da sorunlar çözümsüz ve tuhaf tanılar
Öyküler kulaklarda
Yağmurlarla dans ediliirdi aylarca
Boş başak ekinler bereketliydi evler ocaklar
Özlem duyulurdu yeminle güneşli günlere
Öyleydi hani öyleydi dünyanın düzeni
Sağanakların hincı paylarken insanlığı gülüm
Suç da belli suçlu da...
Üç noktalık düşünce ve bir ünlem

Petrol karası yer yutarken suları
Çokça canlının son yaşamları
Bir yerlerde füze rampaları
Hedef dünya dışı değil
Dünya içi yaşantıları gülüm
Üç noktalık düşünce ve bir ünlem

Sokrates'ten peygamberlere
Hallac-ı Mansur'dan Şey Bedrettin'e
Damlar koğuşlar niye doludur
Buysa gidişat
Malını satacak insanı arama boşuna

Ne petrol ne atıklar ne de füzelerle bulunur gülüm

Üç noktalık düşünce ve bir ünlem

Varılmak gerekirse sonuca

Sayılır mı hiç noktalar

Ve sayısız nokta ile bir de düz noktalı çizgi gülüm

Birazcık insanca düşününce

17 ekim 2010 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Üflesem Tutar mısın

Ağtın yumruğu vurur göğsüne
Dağılmazsın
Ruhsuz bir efkâr sisi önümde
Çıkılmaz
Çıkılmaz

Gizlisin saklısın
Sen ve
Duyguların
Dev bir halkanın esiri
Dönüyorsun
Dönersin

Karanlıklardan bir zılgıt gelir bu yana
Adımlayışın
Tek dostu taş döşeli sokağın
Genç değilim dersin
O da ne demek
Kadınsın
Yalan söylersin

Çalamazsın
İsliğini geçirirsin içinden
Yol aşıp geçti epeyi
Yine bulutsun
Görüyorum
Görüyorum da
Farkında bile değilsin
İki bedenin arasındasın

Ağmıyorsun
Üflesem beni
Tutar mısın

5 Ekim 2016

Mehmet Necip Özmen

Üst Üste Hep Dertler

Üst üstedir
Üst üste hep dertler
Bilinmezi eksilmezi kiminin
Her günü gibidir kiminin
Eyler dert insanı
Eyler de
Dert dertliyi
Neler eyler insanı

Bildiğin eyler kimi
Bilmediğiyse dertsizlikler
Ağıdandır damağında binlerce yılın balı
Ne dayanağı oldu ne de tutunacak bir dalı

4 mart 2010 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Var Git Başımdan Eğer Elemsen

Şu sıra
Elemden yanaymış duygular
Dalıp dalıp kayboluyormuşum
Adı sen isen elemin
Varsın bir kaybım olsun
Kaybol var git başımdan eğer elemsen

Hep umuttan yanaymış duyguları içli sevdalılarının
Ne de moda bir laf değil mi
En bol bulunan
En bedava şey
Yitmiş gitmişse gerçekleştiremeyenler
Sevdaya da umut mu bağlanırmış
Varsın yine bir kaybım olsun
Adı sen isen elemin
Kaybol var git başımdan eğer elemsen

Neden uyanayım her sabah sevgisizliğine
Ya da yatısına her gecemin
Ve yumacaksam gözlerimi düşlere
Sevgiyle uyanan düşlerinden
Neden hep ben olmayayım ben
Adı sen isen elemin
Kaybol var git başımdan eğer elemsen

Bir böcek kanadına sığınsa sevgim
Bir çiçek açsam kuytularda küçücük
Ne bahtıma esinti ol
Ne de al git beni bir yerlere

Adı sen isen elemin
Kaybol var git başımdan eğer elemsen

15 Temmuz 2009 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Varoş Tv

Sucuk kokusu
Reklâmlar
İyiliğin alaylı gülümseyişi
Reklâmlar
Gülüşmeler puşt
Reklâmlar
Hayal kurmak artık görsel

Bıyık altı demokratları
Sanatçıların elleri mangalda
Ekmek yüreklere basılıyor
Aç insanlar mırıldanıyor
Sucuk
Cızz
Ahhh televizyon
Adam evde kapalı
Adam işsiz nicedir
Çocukların üçü uyuyor
İkisi sokakta
Kirli para peşinde
Geç gelirler anca sabaha

Süslü sütyenler
Güpür danteller davetkâr
Memeler yaldızlı vitrinlerde

Ne sinema perdesi
Ne tiyatro sahnesi
Eğrilmiş büğrölmüş insanlar
Taburelerde
Ayak burunları utangaç
Ağlıyor bir adam
Ağlıyor bir kadın
Tasvire hacet mi var

Simit tablası
Boya sandığı
Paket mendiller
Karanfiller dünden jelatinli

Bir güç istedi
Bahtına şu el kadar çocukların
Karnı şişkin kadın
Tek bedava ürünü yoksulluğun
Yakardı dönüp camdaki sisli karanlığa
Umut

Tükenmişliğin son nefesi
Azıcık
Belki son şansı
Ya da son şansı yaşamın

Boğazında ağıt
Yakasında nice dert
Izgarada cızırdar sucuk
Biz de reklâm arasında

1 nisan 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Varsa Yüreğin

belki
tutsak olup bir yürekte
belki
avuçlardan kayıp gitmek
nedensiz belli belirsiz
biri olmak uçuş böceğince
ayıran şanssız
ayıran gümüş mavisi çiçeğinden
bu değil mi
ayıran

seç
o
çok önemli zamanlarından bir dilimi
birazcık feragat
göreyim
o kadar mı büyük olur gurur

anların toplamını yap
ne beklenir bundan
deme
sonra ekle
iki avuç açıp ister toprağa ister göğe
değil midir ki rahmetler sevgiye
sevgiden yüreklere
yüreklere sevgiliye

takdimi bir defacıktır Tanrının
öyle ya
uçup gidecek kadar
hafif
duymayacak kadar
sağır
tutunabildiğin kadar
ağır

tüy kadar tutsaklık
tutunulamayan sevginin
dallarıdır

sıyrılıp etten kandan
ki
o vakit aşk

elemdir göbek adı
o yandan bu yana
bu yandan oyana bekler sabrı
ayrı düşüp nice nice
iraklarda yürekler
yinelemek değil midir ki
sevgiyi

yinelemek bir daha
içip an an kahır Şerbetini
bitmesin
bitmemecesine son kezler
bir daha son kez

yeniden gibisin
eskilerden sıyrılıp gelen
seç bir zaman dilimini
bir senden
bir benden
kaybolan geçmişin demlerin
bas mührünü
ıkmamacasına geleceğin

Öyle bir dilek tut ki
eğer varsa yüreğin

16 ocak 2009 Denizli

Mehmet Necip zmen

Ve her Şey Sona Erdi

Hani saatlerdir Şu masada kadeh kaldırdığım
Birebir kendim
Ve yok iken sen
Sana kadınım

Ve ayrı dűnyaların bir an kesiŐen iki yaŐamına
YaŐanmıŐlar Őunlar sa gerÇek olan dedim
Őu iki kiŐilik dűnyanın rezalet an be anına

Ulan dedim ne bu yaşananlar
İŐine tűkűreyim a be ھاđanoz dűnya
Nasılsa bir sıra dıŐı dűŐ yine dedim sarhoŐ halimle
Nasıl sa beni kim anlar

Öyle denilmiŐ Öyle konulmuŐ sa bu faslın adı
BűlűŐmek idi hani sevgi lokmalarını
Hani her yerde iki ھاĐek adı vardı
Hani biri senin adın biri benim adım dı

Sorguladım kendimi Önce
Sevdamı ve esas sebep seni
Sonra yűređim titrek
Yűređim űrkek
Başlıyorsa yolculuğu ayrılığın yolu dedim
Sen ayrı ben ayrı ise havası bu gecenin
Çaldım kadehimi duvara
Årdından da ŐiŐemi
Gűcűm ancak onlara yetti

Al dedim
Al dedim
Allah hem seni kahretsin
Hem de beni

İŞte o an nolduysa oldu
Ve her Şey sona erdi

12 Kasım 2009 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Ver Vereceğini

Uçuşup giden zaman
Kurşun bile bu kadar hızla çıkamaz namludan
Hoş geldin
Hoşça kalın
Bir dolu
Bir boş

Ne ki derdin
Gidersin yaşamlardan

Tut
Çek kolundan şuncağızı
Dön öteye beriye
Biraz yuvalan
Kaldığı kadar gönlünden
Ver vereceğini
Ne varsa
Şimdiki zamandan

İlk aşk
İlk heyecan
Biricik o yaşamdan

10 Kasım 2016

Mehmet Necip Özmen

Ver Yahu Vereceğini

Uçuşup giden zaman
Hey
Kurşun bu hızla çıkamaz namludan

Bir hoş geldin
Bir hoşça kal
Bir dolu
Bir boş

Çek kolundan
Dön öteye beriye debelen yuvalan
Kaldığı kadar gönlünden
Ver vereceğini
Yaşamı gerçek sanırsın da
Yaşam koca bir yalan

Bir daha ilk aşk
Bir daha ilk heyecan
Bir daha
Bir daha koparmalısın şu yaşamdan

10 Kasım 2016

Mehmet Necip Özmen

Viyana da bir gece

ki
bir gurbet kuşu
ırağında ocağından
ırağında kokusundan
ırağında memleketinin
ırağında sevgiliden

kış kıyamet
kar toz talaz
ne para ne pul
kimin umurunda
müzik var müzik
şu koca dev camların ardında
adı ne olsun
cinsi ne olsun
desem neye yarar
varsın olsun be aylak adam
dağıttı ya içimdeki pusu
aralığından sızıp dalga dalga ışıkların
dans ederek kar taneleriyle
nazlı nazlı
yorulmazmış bitmezmiş çalışması
müzik
hala evrenin en esaslı yolcusu

vitrin gibi seyirlik
ordasınız ve olanlar bir anlık
şatafatlı yeri ortalarında Avrupa'nın
göbeğinde bilmem kaç bin yıllık
şu narin şehir Viyana'nın
içeride insanlar
dışarıda insanlar
karda ayak sesleri
ayaz kuru
ayaz cehennemi

aykırı ritmime bir an
kayıyor dizeklerden
bozuyor bazı
karda ki ayak sesleri
susun diyorum
yürümeyin durun
muhteşem bir müzik
dalga dalga salınıyor içeriden

yalıyor duvarları
binaları
meydanı ve loş sokakları
çalıyor
çeliyor
alıyor beni benden
kaçıyor durmuyor dokuyamıyorum belleğimde

siliniyor fasıllarla müzik
arızalanıyor dizeler
ayazın ayıbı bu
burnumun direği sızlıyor
kuru kar
bir durup bir yağıyor

sıcak ülkenin insanı
yalpalıyor ıslak botlar
sarhoşluğunu anlatıyor insanların
at kokuları yaygın
baygın hırıltılar
tarihi yaşıyor bu şehir besbelli
koşu sesleri faytonların
onarmak istiyorum kafamda
şarkıları eklemek birbirine
Fransız aksanı baskın
çalgılar
galiba bir Fransız dörtlüsü
vokallerden fırlıyor
ipekten kaygan bir ses
caz
gecenin sarhoşluğunu gönderiyor anılara
loş ışıklar
hafiften
dışarıda ben
işçi filan da değil
işsizlerden bir insan

zarif bir anlatımı da yok
niçin
neden
ki ilişmesin şiirime
anlatması zor kendini insanın
güneşe karşı yapan cinsten
istenilmeyen

çoştı grup yeniden
hepten yalnızım
kim anlar ki şu an beni
duygularım
dilim
nedenlerim
niyelerim
yıldızlarıyla geceleyen sütlü koynunda
âlâlardan âlâ memleketimin
yedi yıl önceydi
yıl
bin dokuz yüz seksen
başıboşlarda
ipsiz sapsız gezen
şimdi

işsiz bir öğretmen

Franziska seslendi arkalardan
ev arkadaşım
Alman
Viyana'dan
söylendi bir şeyler
anlamadım
hep nazikti hep narin
kıvırcık
maviş
tatlı mı tatlı bir kadın
kanıma işliyor bu müzik
yarıldı sanki büyük meydan
baştan başa bir ışık
bir karanlık
dönemedim bir türlü
ayıramadım gözlerimi vitrinden
geriye attım bir elimi
ve
parmaklarımla müziği anlattım
akıllı-deli bir insanım
açıldı bir ara büyük kapı kanatlarından
kaçak adamın kaçak bakışları
aradılar gözlerim çalanları
emeğin hası
has emekçileri dünyanın
çalanları benden beni
o geceye ait dakikalık yaşamımı
imrendiklerimi
ustalarını evrenin
mimarlarını
dili yok
dini yok
rengi yok
sınıfı yok emeğin
eğildim
göremedim
anlayın artık ruh halimi

nefesini hissettim arkamdan kadının
kayıdan tütüne çalar kokusunda
"Frau Franziska" dedim
faytonları gösterdim
"eve bunlardan biriyle gidelim"
tuttu elimi
güldü kadın
sarışın
mavili
kıvırcık
tatlı mı tatlı Alman

lüksünü yaşamamak gerekti bu şehrin
öyle anlattı
yaşayamazdık zati
şaha kalkmıştı müzik
yağız bir at
yürüdük
ağır ağır ritmi bozarak
kaybettik bin dokuz yüz seksen yedinin şubat ortalarını
tramvayına doğru uzak bir semtin
yol alarak
kol kola

köşe başında delikanlı
bodur
kısacıktan bir can
elleri böğründe bağlı

mazgalları donatmış Bektaş
günlük bir gazete
bir iki renkli dergi
ben gibi
o da kaçak
hangi vakti gecenin
buzdan bir yer
gök buz yer buz
canım
gülüm
ne vardı
memleketten kaçacak

yanaşan biri
oradan
laflanan horozlanan
bize yabancı
sesi sivri zehir gibi
belli ki yüzünden
zehirden daha acı
gidince adamı
ilk lafım
"kardeş merhaba"
"adın ne senin"

köylüğünden Kırşehir'in
iki çocuk
bir kadın
ve bir ana
yakın olmuş bir yıla
satmış
takım taklavat tarlayı sabanı
lokmasına ve aşına muhtaç
boynu bükük
üstü başı pulu parası

kara yere girsin diyor
geziyor ev ev
gurbet evleri han
Bektaş hancı
neden basit
neden besbelli
ar bokuna bu gününü yaşayan

daha da soğudu Viyana
Tuna donuk
göbeği yaşıyor şehrin
mazgallar sıcak
soluyor sanki
bir yerden nefes alıyor bu şehir
bu köşe onun bu akşam
bir yanım acımaz dünya
müziğin sarhoşluğu diğer yanım

asılı kaldı oralarda bir yerlerde kulağım
gözüm Bektaş'la görür dünyayı
midesi boş gurulduyor Bektaş'ın
jambon
et ve sucuk
ekmek kokuyor yandaki biracı
kaçak işçileri belediyenin
çoğu yabancı
ucuz
mevsimlik insanlar
kamyonlara yüklüyorlar
Türk'ü Yunan'ı İtalyan'ı
inceden çakıl
inceden kum

nara atıyor "punk"çu iki genç
biri çok haylaz
dimdik gözlerime bakıyor
sesleniyor Frau Franziska
bilmiyorum dilini
ama anlıyorum
gitmek gerektiğini

Bektaş ve ben
ayrılıyor garip yollar
hala meydanda aklım
Japon turistler
çatal bıçak sesleri
masalar süt beyazdı
mum ışıkları titrek
sarıdan kızıl
kuarteti cazın
beşincisi de ne garip ki ben

ah
istanbul'da
İzmir'de
ya da herhangi bir yerinde olsaydım memleketimin
bir dost meclisinde
kursaydım ezgilerden bir köprü
ey insanlar
yabancı değiliz
anlardık birbirimizi
hiç olmazsa düşünmezdik hiç
ve
çözerdik dilimizi
sarılırdık
anlardık
severdik birbirimizi

Viyana/1987-Şubat

Mehmet Necip Özmen

Ya Zulüm Sahibi/ Ya insan Gibi İnsan Olmak

Aç karnına kuru laflar
Kim yer
Toktan gelen itibar
Açın ne işine yarar
Kim ki bayrak açacak açlığa aç
Şüphenez olmasın
Sonsuzluğun rahmeti var ya
Ancak ve ancak
Ona kucak açacak

Sade bir örnek
Basit
Ne krallar ne sultanlar şimdi toprak
Akıllarda kalan iki şey onlardan

Ya zulüm sahibi
Ya insan gibi insan olmak

4 aralık 2009 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Yağmur Çocuklar

yaşam
çok basitti
ağır görüntüleriydik
gemlenmiş dürtülerin
var idik varlığımızdan habersiz
öfkelenirdik tezce
çoğu isyankardık
ölüsü gibiydik pembecik umutların

tohumu
henüz atılmış
kıraç
susuz
ve yanık kokan toprağın
umut toplayıcısı tarla kuşları kadar

'geleceğiz' diyorduk hep bir gün
'geleceğiz'
derin ve sessiz bir yerlerden
siz 'önemsiz' çocuklara

varlık gibi
yokluk gibi

ne öfke
ne sevgiydi istencimiz
bilmediğimiz yerlere dualar ettik
dinlediler yarasaları mağaraların
dinlediler oyukları ağlama duvarlarının
olimpos'lardaki tanrıların durgun suratları
anlamsız
ve gereksiz sus pus oldu dilenciliğimiz

geldiler de nazlı nazlı bir fasıl

çıkageldiler bir yerlerden
umutlarımız kadardılar
isyanlarımız kadardılar
sandılar da yendiler her bir şeyi

bittiler
gittiler
yok oldular
sandık
yoksunluk
yokluk

aynıydı yine her şey
eğitmenleriydiler evrenin
onlar ki
kavuşmak istediler

yokluğun son yağmurlarına
yeniden üzerlerine yağdılar yağdılar
ve yoksulca ağdılar biteviye
çocuklar...

Mehmet Necip Özmen

Yalan Değilse Her Şey Sevgilim

yüreğim cız etti
sensizliğin unutkanlığı ah
demin
ilklerin ikincisinden aldım ataşı
bir kadehi yudumladım
bir de seni
içtim
uçarı göğsüme vuran sevdanı
iyi geldi
anladım
inip kalkar ağrılı göğsüm
kısacık sevincime dâim ortak

duracaksın günün birinde
sevineyim azıcık bırak
yalan mısın
doğru mu

ne yakınsın
ne de uzak

3 aralık 2012 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Mehmet Necip Özmen

Yalan Değise Her Şey

Yüreğimin cız ettiğini
Demin
Unuttuğum ilklerin ikincisinden aldım ateşi
Bir kadehimden yudumladım
Bir senden
İçtim uçarı göğsüme vuran sevdanı
Her Şeyi daha iyi gibi
Şimdi anladım

İnip kalkarsın değil mi göğsüm
Şu kısacık sevincime ortak
İn
Kalk
Nasılsa duracaksın günün birinde
Bari azıcık sevineyim
Bırak

Yalan değilse her Şey

3 aralık 2012 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Yalan Şiirler

aslında
en doğrusu
en makbulü
en gizli kalanıdır şiirlerin

bazı küfretmen gerekir
edemezsin
sen yine de düşünce karanlığına bir şeyler üflersin
eskimiş bir ses kavurur içini
eşlik etmek istersin
unutmak bir tarafa
iyiyi kötüyü her şeyi hatırlamak istersin
içinde kalır gerçeklerin
sevda şiirlerin hasret şiirlerin sitem şiirlerin

yazarsın
yazarsın da
söyleyemezsin
ne berduş bir dünya
ne halsiz hatırsız acımasız dersin

öyle ya
bazı bazı kötü tepmiyor mu insanı
ama sen yine de yazarsın
yazarsın da
lâkin saklarsın
söyleyemezsin en esaslı şiirlerini

19 nisan 2008

Mehmet Necip Özmen

Yalan ve Gerçek

ne de hızlı söylenir yalan
gerçek ise ağır ve zor
nedeni bellidir

an gider
an gelir
ki olur bir zaman

ne
yalanının hızı kalır
ne de
ağırlığı gerçeğin

29 kasım 2007 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Yalancının Aşk Umudu

nasılsa
düşlerin güncesi huzursuzlukta
inim inim
nasılsa
en melankolisinden bir sevi akar
lâl ve lav
nasılsa
adı belli sanı belli yalan düşlerin
avunmaktadırlar yalnızlık ve sessizlik
hani imbikten çıkıp yok olan
buharı çaparız vallahi
pek çoğu gibi duyguların
yalan dolan

daha iyisi
sessiz kalmak
ve sessizlikten umut sağlamak
ütopik sensizliğe ağlamak
sessizlik kuyusuna akışmalı
düşmeli gözlerden
derince
sessizlik damlaları

birazcık hüznün olsun
birazcık gerçeğe yakın
böylesi en doğrusu daha yalın
inan yalan duygularım
böylesi daha gerçekçi
daha bir yakışık kalır
nedir bu hüznün demeyesin
yalancının aşk umuduysan
budur halin ahvalın

5 Mayıs 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Yalandır AşkıAnlatmak

Yalandır her söz her kelime anlatılır mı aşk
Bal aksa şiiirden tadı olsa kara kovanın
Aşk olsun anlatabilene şiiirlerde aşkı
Ağlamak gibidir kokusuna kuru soğanın

29 mayıs 2011 Başkarcı

Mehmet Necip Özmen

Yalnızlığa Uyandık

bari sen söyle muhterem yastığım yatağım
şu kısacık anın basitliğini
şahidimsin
geceler boyu şunu dedik
bunu yaptık seher dűřlerinde yılbeyil

yoksa
yine mi yalnızlığa uyandık

8.2.19

Mehmet Necip Özmen

Yalnızsın sen

ne ki insan
ne ki kelebek
ne ki balık
bir iz
bir çöp
belki bir dal
küçüktür insan

ne ki yıl
ne ki ay
ne ki gün
uçacaktır
gecektir
anlık değil mi yaşam

ne ki dün
ne ki evvelsi gün
ne ki düğüm
ne ki çözüm
değil mi ölüm
değil mi yalnızlık beklenen
değil mi sessizlik her şey

değil mi ben
değil mi sen
yalnızlık
değil mi evren

30 ocak 2004/Denizli

Mehmet Necip Özmen

Yaş Başı

ateş artığı bir kül değil mi
nedir ki
nedendir bu hengame bu telaş
dünya işte
kökün suya eriştiği kadar sevgi
dallar kadar iş
yapraklar kadar nefes
ve değil midir ki meyveler kadar aş

sorarlarsa eğer
de ki
budur
tastamam budur
yaş baş

13 .06.2024

Mehmet Necip Özmen

Yaşam Düş Ve Sevgi

Yaşam
Bir düş gibi

Sevgi de

10 aralık 2013 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Yaşam Muamması

kimine yol kısa
kimine bitmez uzun

rehberler
söz söylerler

görmedi göz
söylemedi söz

iki nefes
bir duygu
derin mi derin

sonu mu
ne sıcak
ne serin
ve
sonsuz bir uyku

12.03.2023

Mehmet Necip Özmen

Yaşamak / Ve Ölmek (Devrimci Gibi)

bir yana bıraktık her şeyi
dedik ki
nasıl olsa
çir çöp bir yaşam gibiydi
göz açıp kapayıncaya bir masal
çimdiğini hissedipte bedenlerde
nasıl da bir hengameydi
geçti dedik

deviren/ler
devrilen/ler
tank /lar
top/lar
tüfek/ler

o ülkelerde
düşünenler/düşünemeyenler
şu bu ülkeler
sizler/bizler
ne farkeder

anlattılar
anlattılar da kim anladı
sizi/bizi
karardı değil mi güler yüzler
binlerce yıllar
binlerce yıllardaki yine sizler bizler
anlam veremediler

ne yemeyi ne içmeyi ne de sevişmeyi yeğlediler
delişmenler

biraz dışarıda
çoğu içerilerdeydiler
ne zamanlar geçti
şuncacık
ne kadar da çabuk
hani her yerde bıyık çığnedi erkekleri
hani o delikanlı kızlar
delikanlı erkekler
odalarda dağlarda tepelerde
derneklerdeydiler
sokaklarda caddelerdeydiler
durağandan devinimeydiler

ayaz çıkardı sokak köşelerini dönerken
gıcırdayan kar sesleri vardı
islaktı botlar çoraplar

bir de
düşündükleri

kar süslü pencerelerden sarıcak sarkardı kırk vatlık ışıkları hanelerin
akşamı geceye
geceyi sabaha bağlardılar sessizce
üşümezdiler
kolay değildi üşümek
karanlıklar korkutmazdı
gönül sesleri
umutları vardı
kitlelerden bu yanaydı umutlar
ve o cesur yürekler
sesleri
gönülleri
bir idi sevdaları
ve bir idi memleketleri
tanrının yarattığı tek evrenin
belki de tek evrenin tek memleketlileri
dediler ki varız
aldırmadan karanlık odalarda yattıklarına

canlıdır devrimci ruh
bir kuşaktan el verdiler diğerlerine
ruhsuz nefes alıp vermektense
biblo vitrinlerde
öz olmayı benimsediler

canlı canlıydı her şey
eskiden yeniden
onlar hep genç
hep gençtiler
gençlerleydiler

canlı demeli her şey
bitmez ruhun söylemi de o değil mi

ölüm bir gölge üzerlerine
serincecik örtü
güz sonu kış ise
kış sonu hep bahar değil mi

toprağa bıraktılar öz sularını
ve dediler
o etimiz kemiğimiz geçmişimiz
hep bakmak gerek ileriye
devrimci var olmuştur evrende insan
hangi akıl sahibi ileri varken gitti ki geriye

yol yol bilip doğruyu
hem iyiyi hem güzeli
koşar gibi yürümeyi
ve
utandığın yaşamdan kırılıp kopup
kucaklayıp bütün evreni

direnip her daim
yine
bir devrimci gibi ölmeyi

23 Şubat 2009 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Yaşamak Bir Mucize

Baş ağrısı gibi idi ise dün
Önceki ve daha önceki gün
Taşıttılar ise sevgisizliğin izlerini yüreğine
Anılır mı hiç vefasız insanın

Varsın
Boşa geçsin say zamanı
Ne sen sıkılğan ol
Ne de sözler anlam kazansın

Yaşamak bir mucize inan
Bir sen değil sevgili
Buna
Tüm evren inansın

17 ağsts 2010 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Yaşamak mı Korkmadan/Korkarak Yaşamak mı

Bir örtü ise üzerleri kaplayan sis
Özgürlüğe el sallayıp alaylı sırtkansa suratlar
Ve acıttığında dahi gülümseyişi hala varsa pısrıklığın
Yani
Kendi kendini budalaca hapsetmişse insan
Ödekçe dostluklar kurup
Yer edinip tutunup bir yerlerinden eteklerine vurgunun hırsızlığın
Ve her zaman yapışksa bir takım insanların ruhuna o hırs
Ve bir ur gibi yaşamaktansa habis habis
Yaşamak mı korkmadan gerçek bir vatan evladı gibi
Korkarak yaşamak mı
Pis pis

4 aralık 2009 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Yaşamak nereye kadar

Sizler ve bizler
ölüler diriler
tekler
çiftler
er veya dişiler
gizli açık
dürüstü
ahlaksızı
ahisi ya da haramisi
yol nereye kadar

ya lokma iri
ya boğaz dar
hepsi yenilene
ve yutulana bakar
yutulan ne
yemek
nereye kadar

gereklilik yıkılmamaktır
niteliktir yaşamak
yaşamak
bir incelik
yaşamak zor
bir sanattır yaşamak
gereğini sorgulamak
bu minval üzere
kim için
yaşamak
ne için
yaşamak
yaşamak nereye kadar

2005/Denizli

Mehmet Necip Özmen

Yaşanır Ancak Ve Ancak

kıyısına gelinir
limanın
derenin
bağın bahçenin
ölümün

·
kıyısı mı
olur sevginin

·
yaşanır
ancak ve ancak

16 ekim 2023 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Yaşayanlar Anlar

Görmezler
Yüreksizdirler
Korkaktırlar
Duyamazlar
Bilemezler
Uzak durması gereken gerçekler ise aşka
En yakınındakiler
Yalanlardır
Yalanlar

İnanır gibidirler
İnanmazlar
Yaşayamadan bilemezler
Aşkı
Ancak yaşayanlar anlar

22.12.2012 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Yaşayın Yaşayın Yaşayın

Ne o güzel sözler anlam kazanır artık
Ne de o sevinçler
Ya da hüzünle bakan kahve karası gözler
Yazılar sesler resimler isimler
Gün gelir hepsi birer birer
Ancak
Anlaşıldığında son anda yaşamın sırları
Gömmüşüzdür sessizce zaman denen asırları
Bittiğinde her şey o an
Son an var ya hani son an
Güneş batarken arkadan doğduğunu sandığımız tan
Ve hep son anda canımızı yakan
Hani bir film şerididir sarıp da ta en baştan
Dost vardı sevgi vardı yardım vardı ve umuları aşkın
Neden farkında olmadan insan
Hep geç kalan sorusuna demeden neden
Neden ki gülüm güzelim yıllarda insanlığımızı yok eden
Sanılmasın ki azar azar birer birer biter her şey
Yıl bilmem kaç denir
Bir ardına dönersin
Binlerden yüzlerden söz edersin
Ha yüz bin yıl ötesinden şimdiye
Ha şu andan birkaç dakika ötesine
Kadir kıymet bilmezliği işte
Açgözlülük neyine hırs neyine
Zaman tükendiği ve her şeyin bitti bir anda
Sunulandan nasipsiz insanın
Durum bu merkezdedir siz yaşadığınızı sanın

6 mart 2010 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Yaşlı Ve Yalnız Bir Ana

Gelin olduğu gün kadar beyaz
Doğurduğu gün kadar pembe değildi dünya
Başı sarılı
Yaşlı ve yalnız bir ana
Adı buysa yaşamın
Ve Buysa yaşamak
Yaşayın da anlayın yalnızlığı
Toprak kokulu şu tek göz odada

28 şubat 2010 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Yaz Sıcağı Aşkın

Kavi olunca sevdiğine yürek
Bu sıcakta şiir mi yazılırmış
Aşkmiş sararmış sarmalarmış
Yazdırıyor kendini mübarek

Başkarcı /19 haziran 2012

Mehmet Necip Özmen

Yemin Ettiriyorlar İnan

Yemin edenlerin yalancılığı
Akılda kalan ilk yalan
Yemin ettiriyorlar işte
Daha bitmeden başlangıcı sözün
Yemin ettiriyorlar işte
Yemin ettiriyorlar inan

Yazası geliyor
Yazamıyorsa insan
Ufukta bir şey yok diyor akşam akşam
Efkârın süzgeci delik deşik
Oh ne muhteşem bir dünya
Gösteren ise kör şeytan
Yemin ettiriyorlar işte
Yemin ettiriyorlar inan

Yazılsa da olur
Yazılmasa da
Dost olan anlardı nasılsa he babam
Karanlığa bir kalem yağçalındı
Oldu isli karalı berrak bir dünya
Yemin ettiriyorlar işte
Yemin ettiriyorlar inan

7 Mart 2018
Denizli

Mehmet Necip Özmen

Yeniden Doğuş Sevgisi(reankarnasyon Bir Sevgi)

delice dūřünceler saplandı yine yürek atıřlarına
coşkunun rengi usta eliyle okşuyor sabah sabah
bir duygu sarılıyor bedene
sıcacıktan

ya yüreğinde zalim çarpıyor insanın
ya parmak uçlarında bir dokunuş
can alıcısından

bir nefes
ki
nefessiz kalmak içinde
bir ses
ki
haykırabilmek sonsuzluğa

kopar gibi ve düşer gibi kınından bir tohumun
uçsuz bucaksız sevgiler toprağına
her ekimden hasata
her hasattan ekime
yokluğa inat edip
yeniden var olup
yeniden doğmaya dünyaya
20 Mart 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Yeşerir mi hiç umutlar/Şiirde bile yoksa

Umutlar Alaattin'in lambasına girdi yine
Bul
Çağır ki cinin gele

İşler kesat
Kırık yaşamlar sürü sürü
Yılankavi çizgilerden yansır suratlara umutsuzluk
Gözler küçük yuvalarında daha da küçülürken ufuklar
Alabildiğine yığın
Küçücük esintide bile fırtınalar koparan ruhlar kıyametin habercisi
Memleket havası puslu mu puslu
Sisten görünmez çiçekler
Yeni bir bahara girerken yeşerir mi
Yeşerir mi hiç umutsuzlara umutlar

27 Nisan 2009 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Yeşersin Bir Daha Bahar Umutları

Salkım yağın gökyüzünün kara bulutları
Yalgın artık yer yüzü
Yalgındır bereketli görünenler
Gerçekler
Yağın olancanızla toprağa çıplak
İslansın her yan yeniden
Çıtlasın tohumlar ve
Yeşersin bir daha
Bir daha bahar umutları

4 mart 2010 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Yıl 1978...yıl 2008

hiç belli olmaz
bir de bakarsın otuz yıl gerilerden ulaşır sana bir ses
sevgi yalazı
ağıt bozuğu

hani yer alırdık diyor eylemlerde
gençlerdik
okur
yazar
ve kararlı çocuklar
umut değildi konulan
can koyulmuştu orta yere

diyen bir ses şimdi telefonda
ve bir sıcacık nefes
gülümsetti
anımsattı

canımın içi
sürgün
sömürü
o zamana da hükmetti
bu güne de hükmetti

şuramda bir yerler ağrıdı
sıkma canını demek gerekti
arkadaşım demek
canım demekti

ayaktayız
hâlâ ayaktayız değil mi Sevgi'ciğim
sevgili kardeşim
ve
hâlâ bizler varız

28 Kasım 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Yine Küller Arasında Kz Saklayacak Yüreğim

Yine umutlar yüz bin yıldızdan biri oldu bu gece
Yine küller arasında
Yine kz saklayacak yüreğim
Her Şeyi silip düşlere yatmaksa yeniden
Yaratmaktansa yeni baştan her Şeyi
Sen
Hani ruhumda çiçekler ağtırdığını söylediğim kadın
Hani rayihasından uçuk ve mest bir ben
Hani hiç erdiremezken doğan günün ufkuna ve batan günün gurubuna
Hani hiç siğdiramazken yere göğe yüreğe
Rahmeti yağacak aŐkımın dediğim yerde atılan taşlara mı
Sevgi sağnağından sırlısklam olmak varken
Āepel revan içinde yol almaları mı
Hep civan hep acar hep tıfıl mı yerinde saymalı insan

Öyle ya
Bir de bakmıŐsın
Yarıyı aŐmıŐsın oktaaan noktadan bilmem nerelere
Gün akşama varmış uzadıkça uzamıŐ gölgeler
Şu sorunun yanıtına bak
Güneşin doğuşunu mu seyretmeli
Yoksa
Batan güneşe mi hayran olmalı insanlar

Hiç değilse birkaç satırdır bölük pörçük dökülen sayfalara
Şimdiki duygularım
Őitem hakkını kullanamazsan olmaz
O da olmadı diyelim
Őitemden gnahkarlığa uzanan yolda bir affedilmez insan
Verin veriŐtirezabildiđiniz kadar verin
Verin
Verin
Son sanılır her söylenen söz
Bilmezler ki
Hiç söylenmedi son söz sayılan

9 ekim 2009 Denizli

Mehmet Necip zmen

Yine Sen Kazandın Zaman

konu bile etmeyeceğim seni
şimdi iyi mi oldu yani
bir dolu yılları çalıp sinsiden
şu getirdiğin yaşa
ve geride bıraktıklarına bak
sefillik
mezbele
sen var ya sen
diyorum da bazen
ne berbat şeymişsin
zaman

çekebiliyorsan
çek artık beni
buyur hadi
isyankar olmamak ha
olası mı
öyleyim burdan öte
öyleyim size yıllar
zaman

aşklardan
yaşanmışlardan
ve apardıklarından yıl be yıl
ya
sen öl
ya da
iki çift söz et de
başkasına yaran
zaman

nedendir gayrılıklar
nedendir ayrılıklar
sen ne gayrılıklar
ne de ayrılıklarsın
hiç değilse
kıрма direncini kalanların
zaman

tek heyecanı şu odanın
cirit atan sinekler
mutlular ve orta yerdeler
sinekler ve insan
birazcık bize de yaran
nedir bu hal
geçip giden o güzelim yıllar
ve seninle en acımasızı yaşanan bütün anlar
zaman

odalar
yastıklar

lavabo
ayna
sokaklar kaldırımlar
ve de ruhum
paspal
yalan olsun
artık yalan olsun bunlar
zaman

umutsuzluk
bazı oturur yüreğine insanın
yakar insanı ya
hani bendeki şu ruh halini yaratan
azıcık yaşatır gibi olup
sonra paçavra gibi atan vallahi
zaman

bir yanda beklentiler
yoklarsa öteki yanda
çalınmışlar
umutlar
açlıklar
yoksulluklar
insanlar
sen sürdürdükçe
onlar da çoğalırlar
zaman

duygular
yaşamlar
onlar
kırık mumlar kadar kırıklar
bir ucundan tutunmuşlar ışığa
bir kibrit çakacak kadar karanlığa
hala bin bir umut
insan gibi yaşayacak kadar
eskimiş bir yaşamdan çalıntı gibi
yeni yalanlar
kim ne bulur
kim ne umar
kim yarar sağlar
insanlar
insancıklar
sen mi anlamalısın onları
onlar mı seni
zaman

bela hep var
hangi sebeptir ki
zorlar

ucuz dizilerin ucuz kahramanları kadar
sayıklatıp insanı
düşlerinden bile hırsızlar
bir gözü ağızdaki lokmaya
bir gözü cebindeki varlığına bakar
sen
emek harca bakalım
kanca gibi emeğine
ekmeğine takılanlar
bir yanda ahlaklılar
bir yanda ahlaksızlar
çok mu zor insan olmak
kimin içinsin
kime ne yararsın
a be gülüm
zaman

nisanın on beşi
her yan yeşerdi
dağ yerinde durur
orman yemyeşil
bu gün gök yüzü
pırıldak parlak
Allah Allah
sal kendini sokaklara
bir o surata
bir bu surata
geç aynanın karşısına
bir kendi suratına
bir de şu şiirin haline bak
ah be
zaman

çok mu yılgınız halimizden
ya da mutluluk çok mu uzak
hangi fiilin hangi halini çeksem bu gün
altından karamsarlık fıskıracak
umuda
mutluluğa
bari birazcık pay bırak
belki bir görünecek ışık
belki bir kararacak
şu karşı tepedeki ağaca
bir iplik ya da çaput bağlama
ve bir dilek tutmak
kim bilir ardından ne çıkacak
gecedir günlerin sonu
ama
yarın yeni bir gün daha doğacak

yine kazanacaksın

yine sen
zaman

15 Nisan 2010 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Yola Devam

yüreğim burgu burgu
deler içimi
kırmızı ışık
bir trafik lambasına takıldım
şehrin
hastahane yolu
o yol daim acı dolu
acaba dolu
boğazım düğümlü
içim
düşünce dolu
sıkıntı dolu

kısa bir an idi gözlerime takılan
şaşkın bir yaz böceği
sol cam arasından girip
kurşun gibi çıkıp gitti sağ tarafımdan
ne anlamsız bir uçuş
ne bu hız dedim
ya patavatsız hayvan

duraklama saldı duygu dağlarına
takıldım böceğin ardından düşünce ağlarına
ırakçalandım
sıyrıldım yaşamdan kılpayı
olmadık mekanlara kanat açtım
görür oldum bir anda
şu koca çıplak dünyayı
Asya
orta yerinde bir köy
dişi ağır birinin
acılarında
hangi kasabası hangi evinde
veya hangi şehrinin kenar mahallesinde
Afrika'da
bir kara yerleşkede
sefil insanlar
biri sıtma nöbetinde
aç
ölmek üzere
diğeri
hangi bir yerinde
şu koca kürenin
kıvrılmaktalar
acılar içindeler şimdilerde
bilinir mi yaşanmadan
ne kadar yakındalar
hissediyorsanız
değil mi

başka yerinde bir sırtlan
salyaları kabarmış iştahtan

ağzında
can çekişir savunmasız sütlü bir ana tavşan
neye olsun ki şu kısacık anda isyanım
insanım ya
adalet mi
dedim
adalet mi
bu lan

hah
yeşil ışık ta yandı durmamak gerek
uçup gittiler birden
ne kaldı kendi derdimden gayrı
haydi oğlum haydi
bırak cakayı
dön dünyana
kurtar kendini önce
var git varacağın yere
haydi tak bire
yola devam

13 06 1996 DENİZLİ

Mehmet Necip Özmen

Yorgun Mahmur

İyice zayıfladı kalbim
Ortalık toz duman
Bitti gider memleket
Bir tarafta fasıl müziği
Alacağı gün batımının
Diğer yanda ömür
Geçer gider
Yorgun mahmur

İyice zayıfladı kalbim
Dayan diyorum

...
Dayanamıyorum

11 ekim 2013 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Yüreğin Ezgisi

öykülerini türkülerini
nakşedip özetlediler yıl be yıl
varlığına gönül dediler
bulur
bulur sesini
bulur esini
arama
o bulur seni

aşk olsun
akıl
gitmez mi baştan

yırlar çığırırlar
ağıdı sevinci
hançereden hoyratları çekerler
uhdedir geçmişten
kimi bozkırlardan tiz bozlak
kimi yörükce şıkır bir ayak
ezgiler saklıdır sevdaların içinde
nice bitmez tükenmezler uyaklar

varoluşu kıyamıdır nefesinde insanın
gayrısını dinlemezler imanına
çoşkunca dalarlar inansız mizansız
salarlar içten içre
lâkin muhkimdir sevgileri sevgisine
canı verir severek bedenleri
değil mi ezgisi yüreklerin

kaygısız
sorgusuz
sualsiz

1 Mayıs 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Yürek Yarasıysa Yaran

kapıların kilitlendiği yerdesin
ya da bir arta kalan
ha mahpussun bir damda
ha kendi evinde
fark eder mi dünyanın buysa
bu kadarsa yetindiklerin
ve bu dünyadaysan
ve de
yürek yarasıysa yaran

bir ateş var dersin
şuralarda bir yerde yanar
dört duvar içindeysen
bir de köhnemişse kapın
yanan bir tek sensin
ve de
yürek yarasıysa yaran

yokluğu yokluğundan malum
nice ki anahtarı başkasında kapının
sensin dışarıda kalan
ağırdan sızlar
ve de
yürek yarasıysa yaran
acil vaka ağır yaralısın

7 aralık 2007 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Yüz Bin Umut Yağmuru

Bu kadar kısa bir cümle miydi her şeyi değiştirecek
Sonra
Ta dış kapılardan geri mi döndürecekti isteksiz isteksiz
Ve kafaları karmakarışık şu insanların gelecek kaygısı mıydı kirlenen
Düşüncelerin kiri pası içinde
Umuda koşulmanın un ufağı olmak mı yoksa
Yoksa yetişememek ve kaybolup gitmek miydi gölgesinde amaçların
Nereden nasıl geleceği belirsizlerle koyun koyuna
Yaşam bu kadarla da sınırlı olsa "iyi,tamam" diyebilmenin erişememek miydi
rahatlığına
Yok canım yok
Felsefe melsefeyle olmuyor bu işler
Şu çocuğun elinden bir tutan olmayacak galiba
"Gözümüzün önünde eriyip giden yeteneğimize bir bak" bile diyememenin mahpusluğu
tutuklamışsa sömürünün her türlüyle
Biri çıkacak merdivenlerine okulun dayanamayıp seslenecek
"Tamam tamam gelin" demesinin bütçelerine yansımaları kadar gür bir sesle
Kızarıp gözleri gülümseyecek içten içe delikanlının mutluca geriye çark edişine
Yorgun çizgileri düzleşecek babanın
Yüz bin umut yağmuru gibi o kısacık üç kelimelik cümleye
Ve annenin sararık kırık dişleri sarkacak diş etlerinden
Hepsi hepsi bir viyola çalgısının alınamayacak parasına
Hepsi hepsi yabancı dil kitaplarının bitmeyecekmiş gibi gelen taksitlerine
Tam on yıl sonra Gaziantep'ten gelen bir telefonla irkileceksin gömülüken bir kitabın
içine
"Öğretmenim, benim ben.Filanca " diyen o kara bıyıkların altındaki heyecanlı öğretmen
sesine
"Sizleri özledim.
Öpmek istedim ellerinizden"

9 şubat 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Z ve Çelişkili Umut

Parça parça olur da
Bir şeyin parçası olduğunu anlayamaz insan
Çeşit tür yaşar
Kimine kadınca
Erkekçedir kimine

A konulmuşsa yaşamın adı
Z gibi sonda kalmanın
Didinmenin
İnanın yoktur yararı

İster bir şans olsun adı
İster sarılabilecek son bir hüner
Hani bir umut tadında
Umut
Yenileyin hoş geldin gibiyse yaşama
Gidenlere boş vermek şart
Z hariç
A dan beride ne varsa unutmalı
Ve unut

29.12. 2012 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Zalimse Sevdiğin

Zalimse sevdiğin ne yapabilirsin ki
Suç da sensin
Ceza da sen
İyi
Tamam
Güzele gidiyor her şey dersin
O muhabbettir ki
Alır aklını başından
Güvenirsin
Ne gariptir insan
Hemen kendine benzetirsin
Yelkenler indi iner suya dersin
Hatta sevdiğinse dümen suyuna da girersin
Of
Of
Zalimse sevdiğin ne yapabilirsin ki
Suç da sensin
Ceza da sen

18 Nisan 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Zaman

seslendiler

...
dürmadı
yürüdü
geriye bakamazdı
duramazdı da
durduğu an...

karanlıklar şahıydı kızgın lavlarla gelen
bu muydu
esas olan
düşündü...
her şey
olamaz
olamazdı yalan

süzüldü kanatlarda
damladı yapraklardan
uzadı köklerde
suda kayarakтан düşüncesine girdi insanın
bir daha
çıkamadı zaman

duramazdı
durduğu an

.....

Mehmet Necip Özmen

Zaman / Kime Yarar

zamandır

kimine yâr
kimine efkâr

kimine öyle bir yarar ki
yer harman gök harman
kimden geldiyse
kiminedir bereketi

kimine yaramaz
külliye zarar

yer taşlık gök ayaz
kimden geldiyse
ne uğursuz ne bereketsiz
yaz ha babam yaz

14 eylül 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Zaman bir masal(Büyükler için)

düşününce fazladan
yazılar kayıp kayıp döküldüler birden
savruldu sayılar
aynı anda iki güneş doğarken yanyana
yok oldular birer birer kalbimden

uçup kaçıp gittiler sayfalardan
nerden çıktı bilmem
çıkageldi bir yağız at iki sayfa arasından
aldı mı beni terkisine
apardı karayelden lodosa
bilinmedik toz toprağın
palas pandıras tam ortasına

tütsüler ağdalarken boğazımı dumanların arasından
sessiz ve tökezsiz dört nala bir ses
kayar gibi lacivert ve karanlık bir suda
iz bırakarak uçarken önünden cümlenin
terkisinde ben
elimde kalem
fırlamış gözlerimde rüzgardan nem
mordan turuncuya
sarıdan kızıla
akıllıca dizili renklerin arasından
sepet sepet asılı yıldızlara

kırpışırken kokulu ışığında gözleri atımın
kişneyip kalktı şaha
bırakıverdi usulcacık
fincancı katırlarının
han hamam yalı saray ve de yorgansız döşek
tastamam kırlent yastıkların tam ortasına

yükleri yarımından yarım bezirganların
kulpu kırık mı bütün fincanların
bocalandı çuvallarla tane kahve
dam boyu bakırdan ibriklere
başı bağlı halkalı kolları
bağdaş kurmuş asılı halıdaki
tombul iri memeli ve kahveci güzeli
hatun kişi tombul
hatun kişi güleç yanakları
sapı elinde cezvenin

köpürürken kahve
hayaller kurduk
acıdan tatlı tatlıdan sanki daha acı
kapkara
bir dudağı yerde
bir dudağı gökte
göğsünde gerdanlığı kat be katlı
derya denizden dokunmuş

atlas eteğine kurulup oturmuş kadın ananın

sazendeler aheste
notalar irili ufaklı
uçuşan bir müzik gözlerimizin önünder
renk renk kelekler kulaklarımızda sağ tellerimizde
takılıp asılı kaldılar birdenbire

ah dedik
bir de çingenemiz olsa şuracıkta utanaraktan kadın anadan
bakıverse falımıza

girken gün batımından alacakaranlığa
halıdan kayıp birden çingene güzeli
endamı çiçek
işvesi ipek
gelmez mi salına salına
aaah aaaah
o şuh kırıtmasıyla yanımıza

kime ne doğru yalan
hıh
masal bu ya
telve dolmuş dibi fincanın
fincan ki kuyu kadar karanlık kuyu kadar derin
dert derin
yürek derin
sonu iyi bitsin diye mığır dıbrı dua ederdim bu şiirin
lakin
ne demeli sana a be uyduruk zaman
aldın gittin ya benden beni
dileğince gerin
dilediğın kadar sevin

20/4/2002/İZMİR

Mehmet Necip Özmen

Zamanın Deliğinden / Geçmişe Ve Bu Güne

Güneşte halkalar
Sular ve dalgalar
Dalgalarda kayıklar
Bir yüzerler bir yalpalanlar
Nehirler
Göller
Denizler
Peki ya
Neredeler
Ağlar dolu doluydu
Eski zamandaki balıklar

Ovada topraklar
Ağaçlar ve yapraklar
Çiçekler zamansız
Ya açarlar ya açmazlar
Bahçeler
Yaylalar
Ormanlar
Peki ya
Neredeler
Küfeler dolu doluydu
Eski zamandaki meyveler

Şehirler ve insanlar
Sokaklar ve binalar
Boş işler çaresizler
İlişkiler evlilikler
Bilgisayarlar
"Cafe"ler
"face food"lar
Peki ya
Neredeler
Akli dolu doluydu
Eski zamandaki çocuklar

Ruhum
Çoğaltma
Yetmedi mi örnekler
Özetleyelim artık
Gelenler
Gidenlerin içine etti

19 nisan 2008 Denizli

Mehmet Necip Özmen

Zehir Olsun

bir kör sabah daha ömürden
otobüsler trenler
insanlar
mevsimler silik
dairesini döndürüyor Newton
gülüm renkler bozarık
umutlar
tozarık
kayıp yok
yemiş yutulmuş renkler
kirli boğazlar
göbekler şişkin

yıllar yıllar yıllar
ha dağdaki ayılar
ha şehirdeki dayılar
alacakaranlığından ilk şafağın
sonuna daha bir günün
Ali'ler
Mine'ler
Mehmet'ler
Fatma'lar

zehir olsun
zehir olsun
iki kelime
eşiğinden girince hanelere
içimizi delip geçenler
pisler hırsızlar ve
bu yolu seçenler

27 ağustos 2023

Mehmet Necip Özmen

Zor yazıldın Babam

"susuz yaz" filmine gitmiştik
sol elimden tutularak
tutmazdı pek babam elimi
kırık olmasaydı sağ bileğim
şu meşhur komşu Nihat'ın işi
büyüsü yazlık sinemanın
sihri koca perdenin
ve güçlü olmanın anıtı tepemde
ve o gece eritmekti küçük yüreğimde
gözlerimde kulaklarımda sindirmek dev babamın munis seslenişini
öyleydiler
öyleydiler
kuvvetin sahipleri
her şeye sahiptiler
diktiğimdeki horoz kuyruğu isyanımı
ve asiliğimin daim öğütkeni
hamurumun değirmen taşı
ve zahmeti zehir
kazanıp yedirdiği lokması ekmeği aşısı
kusursuz içimde saklı
sertliği
ayak basışı
aybaşları ödeyip savdığı
omuzlarından yükün kalkışı
ve sessiz sevinci
ve görülmez gülümser bakışı
unutturuyor baba unutturuyor
zor günlerin
kahredici şahlanışını
şaha kalkışını
varsa ismi cismi
gözü kör olsun yokluğun
yoksulluk değil dediğim
yokluğun
yokluğunun

yazmayacaktım seni
çünkü annemi de yazamadım
yaşı başı yokmuş ağlamanın
senin adınaydı
senin adına kutlandım
telefonda kardeşim
içlendim
derin bir iç geçirdim
dayanamadım
sabah sabah kalemi aldım
ancak duyguların bu kadarını yazdım

kalkarım birazdan odama
orada asılı sazım
çok sevdiğin bir türküydü
çok severdin babacığım

bilge öğretmenim anamın kocası
çalakalem yazdığım gibi
çalamızrap türkünü çalacağım
son budadığın pembe gülün
zemheride bile açan yüreğimin goncası

“gah çıkarım gök yüzüne seyrederim alemi
gah inerim yer yüzüne seyreder alem beni”

17 haziran 2007/Denizli

Mehmet Necip Özmen